STJERNEN

142. ÅRGANG · NUMMER 7 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · JULY 1993

»Så kom Jesus ud med tornekronen og purpurkappen på. Pilatus sagde til dem: 'Se, her er manden!'... Da råbte de: 'Bort med ham, bort med ham, korsfæst ham!'« (Joh 19:5, 15).

Beretning fra aprilkonferencen 1993 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på tempelpladsen i Salt Lake City, Utah, den 3. og 4. april 1993

»Vi beklager alle inderligt, at præsident Benson ikke har været i stand til at tale til os eller overvære nogle af møderne,« sagde præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab ved afslutningen af mødet søndag eftermiddag, som var aprilkonferencens sidste møde.

»Han har imidlertid set og hørt alle møderne og ønsker, at jeg viderebringer hans kærlighed og en profets velsignelse.

Han ønsker også, at jeg gentager hans vidnesbyrd om vor guddommelige Forløser, der står i spidsen for denne kirke, som bærer hans navn. Jeg citerer nu præsident Bensons ord:

'Som vidner om Herren Jesus Kristus proklamerer vi, at han virkelig er alles Frelser og ... virkelig er Guds Søn, Forløseren, den lovede Messias. Intet budskab er vigtigere end det, han bragte. Ingen hændelse er af større betydning end hans sonoffer og efterfølgende opstandelse. Og intet menneskes tunge kan udtrykke tilstrækkelig tak for alt det, Jesus har gjort for os.'«

Præsident Hinckley og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, ledte møderne ved aprilkonferencen.

Afløsninger og opretholdelser blev foretaget ved mødet lørdag eftermiddag. Ældsterne F. Melvin Hammond, Kenneth Johnson og Lynn A. Mickelsen fra De Halvfjerds' Andet Kvorum blev opretholdt til De Halvfjerds' Første Kvorum, og ældste Neil L. Andersen fra Tampa i Florida samt ældste

D. Todd Christofferson fra Charlotte i North Carolina blev opretholdt som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

Af interesse var præsident Hinckleys bekendtgørelse ved mødet søndag formiddag, at det andet tempel i Utah county i Utah, som blev annonceret ved sidste oktoberkonference, vil komme til at ligge i American Fork, og at Kirken er »i færd med at erhverve en grund i Spanien og i mindst tre andre lande.«

Konferencens møder blev transmitteret via satellit til mere end 3000 steder. Der var simultantolkning til 15 ikke-engelske sprog. Videobånd af konferencen er sendt til kirkeenheder, hvor transmission af konferencen ikke var mulig.

Redaktionen

STJERNEN

July 1993 · 142. årgang · Nummer 7
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det Første Præsidentskab: Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Vejledere: Rex D. Pinegar, John H. Groberg, V. Dallas Merrell, Robert E. Wells

Editor: Rex D. Pinegar
Managing Director of Curriculum Department: Ronald L. Knighton
Director of Church Magazines: Thomas L. Peterson

International Magazines:
Managing Editor: Brian K. Kelly
Assisting Managing Editor: Marvin K. Gardner
Associate Editor: David Mittchell
Assistent Edutir/Children's Pages: DeAnne Walker
Scheduling: Tom Fossett
Supervising Art Director: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Designer: Sharri Cook
Production: Reginald J. Christensen, Steven L. Dayton, Jane Ann Kemp, Denise Kirby
Circulation Manager: Joyce Hansen

Stjernen: *Redaktør:* Carsten Gram
Kirkenyt: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedesgade 2, 1 · 2200 København N
Telf. 31 39 13 66
Fax: 31 39 13 67

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 · 3540 Lynge
Telf. 42 18 77 27

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, protugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk, kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering af change, include address lable from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA

Abonnement:
12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto).
Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året

Tryk: BG Offset · DK-3500 Værløse
ISSN 0900-2545
93987 110 Danish

Talere ved denne konference i alfabetisk orden:

Foto ved konferencen:
Foto ved konferencen taget af Jed Clark, Welden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke, Peggy Jellinghausen og Matt Reier.

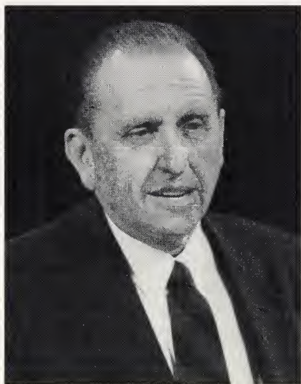
INDHOLD

Mødet lørdag formiddag
Den 3. april 1993

Herrens tempel

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Præsident Benson har altid elsket templer og tempeltjeneste ... hver fredag gik han og søster Benson i templet for at deltage i en session.

Mine elskede brødre og søstre, det er skik, at Kirkens præsident indleder hver konference for at byde de hellige velkommen og slå tonen an for de følgende talere. Eftersom præsident Benson ikke er i stand til personligt at være iblandt os, har han bedt mig om at tale på hans vegne. For det meste vil jeg bruge hans egne ord.

Sidste onsdag havde præsident Hinckley og jeg et dejligt møde med præsident Benson. Han hilste varmt på os og smilede det dejlige smil, som vi alle elsker, og som får os til at føle os rigtig velkomne. Da præsident Hinckley opridsede planerne for konferencen og spurgte præsidenten, om han ønskede, at vi skulle følge planerne og udtrykke hans kærlighed til alle, svarede han med et rungende »ja!« Vi forstår hans følelser. Vi deler hans kærlighed og overbringer jer hans velsignelser. Denne store Herrens tjener fortjener vore stadige bønner og vores urokkelige tro. Fredag den 26. marts deltog søster Monson og jeg i ceremonien, som formelt åbnede den fantastiske udstilling i museet vest for Temple Square. Udstillingen hedder »Herrens Tempelbjerg« og skildrer de spændende fyrre år, som opførelsen af templet i Salt Lake City varede. Jeg opfordrer alle, der har mulighed for det, til at besøge udstillingen og mærke den ånd, som den udstråler. Tirsdag den 6. april er det Salt Lake Templets fødselsdag. Der vil da være gået et hundrede år siden den vidunderlige dag, da det blev indviet.

Mens jeg besøgte udstillingen, spurgte en journalist mig: »Ville præsident Benson synes om denne udstilling?«

Jeg svarede: »Han ville elske den!«

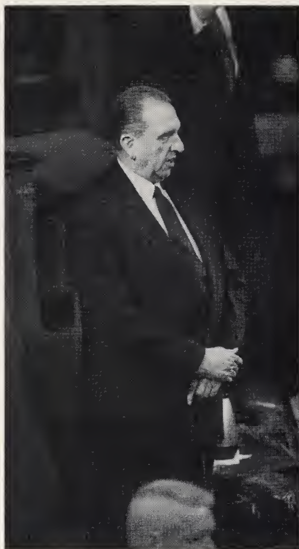
Præsident Benson har altid elsket templer og tempeltjeneste. Den gang han havde det bedre, gik han og søster Benson i templet hver fredag for at deltage i en session. Vi vidste, at vores møde i Det Første Præsidentskab den formiddag måtte indrettes efter dette. En morgen sagde jeg, at jeg snart måtte se at udføre ordinanserne for nogle navne fra min egen familie, som lå parat. Med et smil og et glimt i øjet sagde præsident Benson: »Hvis du har for travlt, hvorfor så ikke lade søster Benson og mig gøre arbejdet for de navne for dig, bror Monson.« Jeg behøver næppe tilføje, at vi tog os tid til selv at gøre det.

Præsident Bensons egne ord udstråler denne kærlighed til templet. Han har sagt: »Jeg husker ... når jeg som dreng kom ind fra marken og nærmede mig familiens stuehus ... Så kunne jeg høre min mor synge 'Har jeg gjort noget godt' (*Salmer og Sange*, nr. 143; *Sange*, nr. 119). Jeg kan stadig se hende for mig, stå bøjet over strygebrættet med svedperler på panden.« Hun strøg lange, hvide stykker tøj, og hun havde lagt aviser på gulvet, for at de ikke skulle blive beskidte. »Når jeg spurgte hende, hvad hun gjorde, sagde hun: 'Det er tempeltøj, min dreng. Din far og jeg skal til templet i Logan.'

Så satte hun det gamle strygejern på komfuret, trak en stol hen ved siden af min og fortalte mig om tempeltjeneste – hvor vigtigt det er, at vi kan tage til templet og deltage i de hellige ordinanser, som udføres der. Hun udtrykte også sit brændende håb om, at hendes børn, børnebørn og oldebørn fik mulighed for at nyde de kostbare velsignelser.« Han fortsatte: »Det glæder mig at kunne sige, at hendes inderlige håb stort set er blevet opfyldt.«[1]

Ved en anden lejlighed belærte præsident Benson os: »Af og til kan vi finde løsningen på livets alvorlige problemer i de dejlige templers fred og ro. Til tider flyder den rene intelligens til os der under Åndens indflydelse.« Han sagde: »Jeg er Herren dybt taknemlig for templerne. De velsignelser, vi

Præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

modtager i Herrens Hus, er evige. De er af den største betydning for os, fordi det er i templerne, vi modtager Guds største velsignelser med hensyn til det evige liv. Templer er porte til Himmelen.«

Han har sagt: »Lad os altid huske på, når vi besøger og virker i disse vidunderlige templer, at sløret kan blive meget tyndt mellem denne verden og åndeverdenen. Jeg ved, at det er sandt,« erklærede han. »Vi bør også erindre os, at det er den samme opgave, som udføres på begge sider af sløret, og at det ikke har den store betydning, om vi tjener her eller på den anden side, når blot vi tjener af hele vores hjerte, sjæl, sind og styrke.«[2]

Vi glæder os over dine ord, præsident Benson. Vi har hørt dem. Vi vil efterleve dem. De er, ligesom de templer, du elsker så højt, som et ly for livets storme, ja, et sikkert fyrtårn, som fører os i sikkerhed.

Jeg udtrykker alles følelser, når jeg siger, at vi elsker dig og altid beder for dig, præsident Benson. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

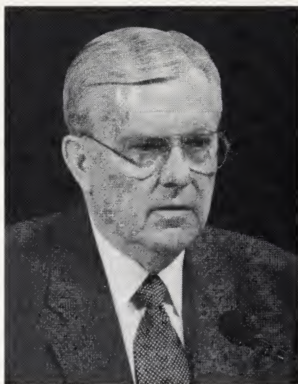
NOTER

1. Stjernen, maj 1986, s. 2.
2. *Teachings of Ezra Taft Benson*, (Salt Lake City: Bookcraft, 1988), s. 164.

Hold pagterne

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

I bedrager jer selv, hvis I tror, at I kan bryde de løfter, I har indgået med vor himmelske Fader, uden at det får følger.

Her til morgen vil jeg overvejende tale til Kirkens unge mænd og unge piger. Jeg beder til, at Ånden vil hjælpe mig med at inspirere jer til at ønske at leve retskaffent.

Nogle af jer forstår måske ikke vor himmelske Faders plan godt nok til at indse, hvor vigtigt det er at leve et moralsk rent liv, hvis man gerne vil nyde fred, glæde og selvværd. Når I forstår det, vil evangeliets sandheder give jer den vejledning, som I behøver for at kunne forblive værdige medlemmer af Kirken. Når I anerkender evangeliets grundlæggende principper og beslutter at efterleve dem, vil I få den åndelige indsigt, som vil hjælpe jer til at være rene, oprigtige og troende unge mænd og unge piger.

Desværre lever vi i en verden, der er oversvømmet med alle former for moralsk smuds, deriblandt narkotika, vold, vulgært sprog og pornografi i litteratur; video- og biograffilm og fjernsynsserier, som forsøger at vise, at førægteskabelig sex og løssluppenhed er ganske normalt. Overalt diskuterer man, hvorvidt fri abort er acceptabelt.

Når I står over for udfordringer som disse, er det vigtigt at huske, at I ikke er alene. Der er mange mennesker, som elsker jer og ønsker, at I skal være lykkelige. Vi ønsker det bedste for jer. Men især jeres himmelske Fader elsker jer og ønsker, at I skal nyde glæde og lykke. Han har givet vidunderlige løfter til sine trofaste børn, som elsker ham, som lader sig døbe, og som holder hans befalinger.

Da du gik ned i dåbens vande, gav du Herren det løfte, at du ville »ydmyge (dig) for Gud og ... vidne for menigheden, at (du) virkelig har omvendt (dig) fra alle (dine) synder og er villig til at påtage (dig) Jesu Kristi navn, fast besluttet på at tjene ham indtil enden og virkelig vise gennem (dine) gerninger, at (du) har modtaget Kristi Ånd til (dine) synders forladelse« (L&P 20:37). Du er derfor ved en pagt forpligtet til »gennem gudelig vandel og omgang ... vandre i hellighed for Herren« (L&P 20:69).

Mange af jer blev døbt, da I var otte år gamle, og I er måske ikke klar over, at I afgav dette løfte, da I blev døbt. Husk altid på, at I er underlagt denne pagt. Til gengæld har jeres himmelske Fader lovet, at han vil give vidunderlige velsignelser til dem, der ærer deres pagter, holder hans bud og trofast holder ud til enden. De vil blive beseglet af Forjættelsens Helligånd og vil blive »givet *alt*« (L&P 76:55; fremhævelse tilføjet; se også v. 50-54, 70), deriblandt en plads i det celestiale rige (2. Nephi 31:16-20).

Apostlen Paulus skrev, at »hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte, det, som Gud har beredt for dem, der elsker ham« (1

Kor 2:9). De, som lever et rent liv og holder budene, »skal bo i Guds og Kristi nærhed fra evighed til evighed« (L&P 76:62). De »skal ... have evigt liv ... den største af alle Guds gaver« (L&P 14:7).

Jeg vil minde jer unge mænd, som er blevet ordineret til præstedømmet, om, at I har indgået yderligere en pagt med Gud. Da I blev ordineret, afgav I et helligt løfte til Herren om, at I trofast vil ære jeres præstedømme (se L&P 84:33-42). Det glæder os, at så mange af jer på enhver måde er tro mod jeres præstedømmepagter og forbereder jer på at modtage Herrens lovede velsignelser. Desværre ved vi også, at alt for mange af de unge præstedømmebærere ikke tænker ret meget over alvoren af de hellige løfter, som de har afgivet til vor himmelske Fader. Lad mig forklare, hvorfor I unge mænd og unge piger skal holde de pagter, som I har indgået med Gud.

I forudtilværelsen, inden vi forlod vor himmelske Faders nærhed, advarede han os om de nye oplevelser, vi ville få her i livet. Vi vidste, at vi ville få et fysisk legeme af kød og ben. Da vi aldrig havde kendt dødelighed før, havde vi ingen erfaring med dødelighedens fristelser. Men vor himmelske Fader kendte dem og forstod dem. Han befalede os, at vi skulle styre vore dødelige legemer og underlægge dem vores ånd. Vores ånd skulle overvinde de fysiske fristelser, som vores legeme ville støde på i den timelige verden. Åndelig magt over Satans indflydelse opnås ved at holde vor Herre Jesu Kristi befalinger.

Vi er borte fra Faderens beskyttende nærhed, mens vi for første gang i vores evige udvikling befinder os på denne jord, og vi er underlagt Satans og hans følgesvendes påvirkning. Husk på, at Satan sågar forsøgte at friste Frelseren til at forråde de løfter, som han havde indgået med Gud. Da Jesus var blevet døbt, gik han ud i ørkenen for at faste og bede i fyrre dage. Satan valgte det tidspunkt, hvor Kristus var sulten og fysisk svag, til at friste ham. Men Jesus bukkede ikke under, han stod fast.

Satan vil forsøge at friste os på tidspunkter og måder, som udnytter vores største svagheder eller nedbryder vores styrke. Men hans løfte om fornøjelse er flygtige bedrag. Hans onde hensigt er at lokke os til at synde, for han ved, at når vi synder, afskærer vi os fra vor himmelske Fader og Frelseren Jesus Kristus. Vi begynder at bevæge os væk fra vor himmelske Faders lovede velsignelser og nærme os den elendighed og pine, som Satan og hans tilhængere lider under. Ved at synde bringer vi os selv i Satans magt.

Men, mine kære, unge venner, jeg forstår, hvilken kamp det dagligt er for jer at holde Herrens bud. Kampen om jeres sjæle bliver stadig voldsommere. Fjenden er stærk og snu. Men i jeres fysiske legeme huser I en stærk ånd, som søn eller datter af Gud. Fordi vor himmelske Fader elsker jer og ønsker, at I vender hjem til ham, har han givet jer en samvittighed, der fortæller jeres ånd, hvornår I holder Herrens bud, og hvornår I ikke gør det. Hvis I vil lytte lidt mere til jeres åndelige jeg, som er evigt, end til jeres dødelige jeg, som er forgængeligt, så kan I altid modstå Satans fristelser og overvinde hans forsøg på at få magt over jer.

I må være ærlige over for jer selv og forblive tro mod de pagter, som I har indgået med Gud. Lad jer ikke narre til at tro, at I kan synde lidt, uden at det betyder noget. Husk, at »Herren ikke kan se på synd med den ringeste eftergivenhed« (L&P 1:31). Nogle unge mænd og unge piger i Kirken taler åbent om seksuelle overtrædelser. De glemmer tilsyneladende, at Herren forbyder enhver seksuel forbindelse før ægteskabet, deriblandt petting, enhver form for seksuel perversion eller besættelse af sex i tanke, tale eller handling. Nogle unge mennesker mener tåbeligt nok, at det ikke betyder det helt store at synde nu, fordi de altid senere kan omvende sig, når de vil i templet, eller når de vil på mission. Enhver, der gør dette, bryder de pagter, som er indgået med Gud både i forudtilværelsen og i dåbens vande. Tanken om at synde lidt er selvbedrag. Synd er synd! Synd svækker én åndeligt, og det udsætter altid synderen for overhængende fare hvad angår evigheden. At vælge at synde, uanset om man har et ønske om at omvende sig senere, er slet og ret at vende sig fra Gud og overtræde pagterne.

Glædeligvis ærer mange af jer unge mænd jeres præstedømme og mange unge piger »står for sandhed og ret,« som nævnt i Unge Pigers motto (*Unge Pigers Håndbog*, s. 4). Vi roser jer for jeres trofasthed og hengivenhed.

Frelseren har åbnet en vej tilbage for dem, som er gået vild. Men den er smertefuldt. Omvendelse er ikke let, det tager sin tid, en pinefuld tid! I bedrager jer selv, hvis I tror, at I kan bryde de løfter, I har indgået med vor himmelske Fader, uden at det får følger.

I opretholder Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. Vi har udarbejdet en pjece til jer, som hedder »Til gavn og styrke for de unge.« De fleste af jer ved, at denne inspirerede pjece indeholder retningslinier, som I kan måle jeres moralske opførsel mod. Jeg opfordrer jer til at læse hvert eneste ord igen og igen, så I forstår, hvad Herren og hans kirke forventer af jer. Det Første Præsidentskabs budskab er så vigtigt, at jeg vil citere et par udtalelser fra det.

»Vore kære unge mænd og unge piger.

Vi elsker jer. Vi har stor tillid til jer. Derfor taler vi ærligt og åbenhjertigt til jer ...

Gud elsker jer, ligesom han elsker alle sine andre børn. Hans ønske, mål og herlighed er, at I skal vende tilbage til ham rene og uplettede, idet I har vist jer selv værdige til evig glæde i hans nærhed ...

Vi råder jer til at vælge at leve et moralsk rent liv. Profeten Alma sagde: 'Ugudelighed har aldrig været lykke' (Alma 41:10). Mere sande ord er aldrig blevet udtalt!

Man kan ikke gøre noget forkert og have det godt. Det er umuligt ...

Vi beder om, at I – den unge og opvoksende generation – vil holde jeres legemer og sind rene, fri fra verdens besmittelse, at I vil være gode og rene kar til i triumf at varetage pligterne i Guds rige som forberedelse til vor Frelsers andet komme« (s. 3-4.)

Sørg for at få fat i et eksemplar af »Til

gavn og styrke for de unge« og læs regelmæssigt i den. Hav altid det lille resumékort på dig. Læs omhyggeligt det afsnit i pjecen, som omhandler principperne for seksuel renhed, og følg nøje de råd, der gives. De af jer, som har været ukloge og overtrådt, bør læse afsnittet om omvendelse og bede om det. Det er også meget vigtigt, så jeg vil læse et par udtalelser fra det afsnit.

»Nogle mennesker bryder med vilje Guds befalinger. De planlægger at omvende sig, før de tager på mission, eller når de skal modtage templets hellige pagter og ordinanser. Omvendelse fra en sådan opførsel er en vanskelig og smertefuld proces, og den kan tage lang tid. Det er bedre ikke at begå synden. Nogle synder er så alvorlige, at de kan sætte dit medlemskab af Kirken og dit evige liv i fare. Seksuelle synder er blandt disse alvorlige synder.

Der, hvor valg allerede har resulteret i seksuel urenhed, er omvendelse vejen tilbage. Tal med dine forældre og din biskop. De elsker dig og vil fortælle dig, hvordan du skal omvende dig og få orden i dit liv igen. Følg deres råd.

Tilgivelsens mirakel er noget virkeligt, og sand omvendelse bliver accepteret af Herren. Fuldstændig omvendelse fra nogle synder kræver, at vi ikke alene tilstår dem og får tilgivelse fra Herren, men at vi også ordner det med Kirken. Biskoppen og stavspræsidenten er ved åbenbaring udpeget til at virke som dommere i disse tilfælde.

Kun Herren kan tilgive synder, men disse præstedømmeledere kan hjælpe overtræderen i omvendelsesprocessen ... Hvis du har syndet, vil du, jo før du begynder at vende om, finde den smukke fred og glæde, som kommer med tilgivelsens mirakel.«

Stavs- og missionspræsidenter og biskopper og grenspræsidenter har for nylig modtaget instrukser fra Det Første Præsidentskab angående anbefaling af værdige og kvalificerede medlemmer til fuldtidsmission. Brødre, vi forventer, at I vil undervise de unges ledere, forældre og de unge selv i disse grundfæstede principper.

Missionærer skal være moralsk rene og åndeligt forberedt af jer for at kunne tjene Herren i verden af i dag. Jeg opfordrer jer til nøje at følge instrukserne og gøre alt, hvad I magter, for at hjælpe de unge til at undgå enhver synd, som kan udelukke dem fra tjeneste i Guds rige.

Mine kære unge venner, jeg vil opmuntre jer til at sætte tid af til jer selv hver uge, langt væk fra fjernsyn og verdens vrimmel. Tag jeres skrifter med, og mens I læser, funderer og beder, så betragt jeres liv med ærlige øjne. Gør op, hvor I står med hensyn til de løfter, som I har givet Herren. Hvis I har problemer, så drøft dem med Herren i oprigtig og ydmyg bøn. Søg råd hos jeres forældre, de vil hjælpe jer. Jeres biskop og ledere i

UM og UP vil hjælpe jer. De elsker jer og ønsker, at I skal have fred med jer selv, så I værdigt kan modtage nadveren hver uge. Men når alt kommer til alt, så er det kun jer selv, der ved, om I virkelig lever op til jeres pagter med Gud.

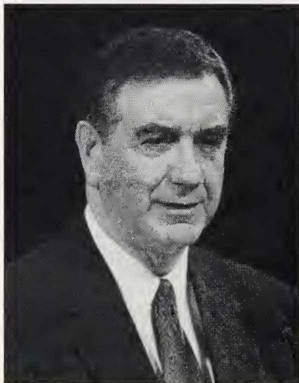
Den dag, da I skal i templet, vil I være taknemlige for, at I fulgte Herrens råd og valgte at være moralsk rene. Må Gud velsigne enhver af jer unge mænd og unge piger med et rent hjerte og et oprigtigt ønske om at tjene Herren værdigt.

Jeg ved, at denne kirke er sand. Jeg ved, at Gud lever, og at Jesus er Kristus. Jeg ved, at hvis I, Kirkens ungdom, har mod til at holde jeres pagter og følge jeres forældres og kirkelederes råd, så vil I have ønsket om og styrken til at leve et værdigt liv. I vil så være forberedt på jeres ansvar i jeres hjem, i Kirken og i samfundet og vil være beredt til at vende tilbage til jeres himmelske Fader. Må Gud velsigne enhver af vore dyrebare unge, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Herren over liv

Ældste J. Richard Clarke
De Halvfjerds' Præsidium

Gennem Jesus Kristus kan vi blive født på ny. Vi kan forandre os. Vi kan forandre os fuldstændigt. Og vi kan forblive forandret.

Jeg ønsker først og fremmest at takke mine børnebørn, som de sidste par uger har bedt om, at deres bedstefar ville have Herrens Ånd hos sig ved denne lejlighed. Forår i Utah bringer en forventning om et nyt liv med sig. Det er snart påske, og vi overvejer atter opstandelsen og vor Faders frelsesplan. Naturens mirakler og evangeliet minder os om, at Herren over liv er miraklernes Gud.

For mange er det største mirakel måske at oprejse nogen fra de døde. Skriften beskriver den altoverskyggende glæde hos enkerne i Sarepta og Nain, hvis afdøde sønner blev ført tilbage til livet (se 1 Kong 17:17-24; Luk 7:11-15). Den mest dramatiske episode fortæller, hvordan Frelseren gik til sin elskedes vens, Lazarus', grav, hvor han havde ligget død i fire dage. Herren bad dem fjerne stenen, hvorpå han råbte »med høj røst: 'Lazarus, kom herud!'

Og den døde kom ud med strimler af linned viklet om fødder og hænder« (Joh 11:43-44).

Profeten Joseph Smith gengav et interessant indblik, som jeg vil gengive med et spørgsmål: *Er det mere utroligt at en person kan oprejses fra de døde end at blive åndeligt født på ny?* (Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 228).

Apostlen Johannes lærte, at den største tilkendegivelse af vor himmelske Faders kærlighed til os var at sende »sin enbårne søn til verden, for at vi skal leve ved ham« (1 Joh 4:9).

Kun få forstod dette, da Herren virkede på jorden. Den intellektuelle Nikodemus var imponeret over Jesu mirakler; men selv med hans omfattende kendskab til skrifterne kunne han ikke fatte lærdommen om åndelig genfødsel – forvandlingen af menneskets sjæl – samt betydningen af at blive født på ny (se Joh 3:1-10).

Naturen giver os nogle fantastiske sammenligninger. Den nu afdøde filmproducent Cecil B. DeMille gengav denne oplevelse:

»En dag, hvor jeg lå i en kano, klatrede en stor sort bille ... op i kanoen. Jeg så dovent på den en tid.

Midt i solens varme begyndte billen at dø. Derpå skete der noget mærkeligt. Billens skinnende sorte skal flækkede hele vejen ned langs ryggen. Ud af skallen kom en formløs masse, som hurtigt forvandledes til noget smukt, farvestrålende og levende ... Derpå foldede vingerne sig ud i alle regnbuens farver, hvori sollyset glitrede i tusinder af farver ... Den blågrønne krop tog form.

En metamorfose havde fundet sted for mine øjne – en forvandling fra en ækel bille til en prægtig guldsmed ... Jeg havde overværet ... et mirakel. Ud af mudderet opstod et smukt nyt liv. Og tanken kom til mig, at hvis Skaberen kan udvirke sådanne mirakler med de laveste af alle skabninger, hvad kan der så ikke ske med et menneskes ånd!«

Det er mit vidnesbyrd i dag, at vi gennem Jesus Kristus kan blive født på ny. Vi kan forandre os. Vi kan forandre os fuldstændigt. Og vi kan forblive forandret.

Sådanne fuldstændige forandringer kræver Guds kraft. Han giver dette løfte til sit pagtsfolk:

»Jeg giver jer et nyt hjerte og en ny ånd i jeres indre ... så I følger mine love« (Ez 36:26-27)

Lamaniternes konge blev rørt af Åndens magt, da han blev belært om evangeliet. Han spurgte Aaron: »Hvad skal jeg gøre for at få det evige liv, som du har talt om? ... for at blive født af Gud, få denne syndige ånd udryddet af mit bryst og modtage hans Ånd ... ? ... jeg vil ofre alt, hvad jeg ejer ... så jeg kan få denne store glæde« (Alma 22:15).

Læg mærke til Aarons opskrift: »Dersom du ønsker det, og du vil bøje dig for Gud, ja, dersom du vil omvende dig fra alle dine synder ... og påkalde hans navn i tro, forvisset om, at du skal få, da skal du få det håb, du ønsker« (v. 16).

Kongen bøjede sig dybt for Herren og bønfaldt: »Dersom ... du er denne Gud, vil du da give dig tilkende for mig, og jeg vil aflægge alle mine synder for at kende dig« (v. 18).

I vores missionærdagbog står en beretning, der er velkendt i alle missioner i Kirken. John og Shirley Withers var succesfulde reklamefolk. De levede godt og nød livets glæder. Da de blev kontaktet af vore missionærer, var de imponeret over missionærernes rene og gode udstråling, der var helt anderledes end hos andre unge mænd, de kendte.

Efterhånden som Ånden rørte deres hjerte, begyndte omvendelsens mirakel. Deres tidligere opførsel kom i modstrid med evangeliets principper. Et nyt sæt af prioriteter og værdier erstattede verdslige interesser. Alkohol- og tobakvaner blev overflødige, men ikke uden en stor indsats. Ærbarhed blev standarden i deres tøjvalg. Bøn, studium i skriften, tjeneste i Hjælpeforeningen og i præstedømmet blev centralt. De blev døbt og modtog Helligånden.

Da søster Clarke og jeg sammen med nogle af vore missionærer samledes i templet, blev John og Shirley Withers sammen med deres børn beseglet til en evig familie. Deres ansigter afspejlede den strålende skønhed ved sjælens frigørelse. Vi bevidnede en åndelig genfødsel som kom den fra graven.

For nylig deltog jeg i en gudstjeneste i et statsfængsel. Mens fangerne bar deres vidnesbyrd, blev jeg bevæget over deres sorg for den opførsel, der havde nødvendiggjort deres fængsling. Men endnu større indtryk gjor-

de deres udtryk for kærlighed til Frelseren og håb om hans nåde og tilgivelse, da de bad om, at deres omvendelse måtte være acceptabel i hans øjne.

Tillad mig at gengive disse ord fra en deltager ved dette møde. Ved at læse i Mormons Bog havde han fundet den lindrende balsam og barmhjertighed hos Frelseren. Jeg citerer:

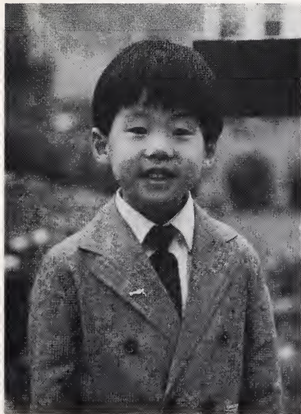
»I løbet af de sidste par måneder har Herren givet mig så mange velsignelser. Han har forandret mit hjerte. Han har fjernet vreden, hadet og frygten. Han har erstattet disse med kærlighed og håb. Han har også fjernet mit dårlige sprog og trangen til tobak. Han hjælper mig med at overvinde mange svagheder i kødet.

Jeg har altid troet, at jeg havde et forhold til Herren. Nu ser jeg, hvor egoistisk det forhold har været. Da jeg læste om Korihor, slog det mig voldsomt. Jeg havde brugt mange af de samme undskyldninger og argumenter til at skabe en 'føjelig gud', som jeg kunne forme efter mine ugudelige behov.

Jeg ønsker virkelig at blive døbt ... som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg tror, at det er hans kirke, og jeg ved at min livslange søgen er forbi.«

Forud for en åndelig omvendelse ligger et intenst ønske om forandring og en erkendelse af, at vi behøver hjælp fra Gud. Det er kun dem, der ydmygt åbner deres hjerte, som har mod til at indrømme fejl og sætte deres lid til Herren for at opnå tilgivelse og forladelse.

Jeg ved ikke, hvordan Frelseren rent faktisk udfører forsoningens helliggørende mirakel, hvordan han påtager sig vore kvaler i sind og legeme og overtager vores smerte og skyld; men jeg ved, at han gør det. Det fører mig til disse konklusioner:

1. Den ufattelige voldsomhed i hans lidelse bør overbevise os om, at vi er elsket og har stor betydning for vor himmelske Fader. Hvorfor ville en sådan lidelse ellers være tilladt?
2. Vor Frelsers offer måtte være en frivillig barmhjertighedshandling, udgydelse af uskyldigt blod, den retfærdige for de uretfærdige, den fuldkomne for de ufuldkomne.
3. Forsoningen må være uendelig og evig og til rådighed for hele menneskeheden.
4. Jeg tror, at vi med et ord fra forsikringssproget selv skal betale selvrisikoen. Vi må opleve tilstrækkelig sorg, tilstrækkelig lidelse, tilstrækkelig skyld til, at vi er klar over og påskønner den langt større byrde, som Frelseren bar.
   Det gør ondt i min sjæl, når Herrens forsoning omtales letsindigt, når velsignelsen ved omvendelse blot begrænses til at »ordne det med biskoppen,« når der er en overfladisk bekendelse uden ydmyghed og gudlignende sorg. Denne indstilling af krav snarere end begunstigelse blev for nylig udtrykt af et yngre kirkemedlem, som skrev:
   »Jeg har gjort en del forkerte ting, som jeg vidste var forkerte, fordi jeg har lært det så langt tilbage, jeg kan huske ... Jeg ved, at omvendelse er en storslået gave. Uden den ville jeg være fortabt. Jeg er ikke parat til at omvende mig fra mine synder; men jeg ved, at når jeg engang er parat, så kan jeg.«
   En sådan omgang med forsætlig synd viser en sørgelig fejlopfattelse af omvendelse. Amulek advarede os om, at vi ikke må udskyde omvendelsens dag til enden (se Alma 34:32-35). Vores dom kan komme i dag eller i morgen. Vi må ikke sætte vores mulighed for omvendelse på spil. Frelse er ikke blot at undgå straffen for synd, men det er også befrielse fra syndighed. De, som virkelig har omvendt sig, søger ikke kun tilgivelse for tidligere synder, men bønfalder Frelseren om at rense deres hjerte for ønsket om eller lysten til synd.
5. Endelig må vi anerkende gaven og efterleve betingelserne, således at forløsningen kan være fuldstændig. Kærlighed motiverer vores lydighed over for Gud. For at udtrykke vores kærlighed og taknemmelighed for forsoningen, indgår vi pagt med vor himmelske Fader om at påtage os hans Søns navn og at vidne om ham til alle tider og på alle steder samt holde hans bud (se Mosiah 18:8-10).
   Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at den fulde accept af forsoningen, sammen med evangeliets frelsende ordinanser, forandrer liv. Gennem Jesus Kristus, Herren over livet, kan vi blive oprejst fra døden med fejltrin og synd og få en åndelig genfødsel med håb og evig glæde. Han lever. Han elsker os. Han bønfalder os om at komme til ham og finde fred. At vi må gøre dette, er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Bevar troen

Biskop Richard C. Edgley
Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

For de trofaste er det selve de forhindringer, som vi overvinder, der drager os nærmere til vor himmelske Fader.

Som ung hjemvendt missionær sagde jeg og mine venner, der også havde været på mission, jævnligt farvel til hinanden med ordene »bevar troen.« Selv om det var en kliché sagt skødesløst uden omtanke, så er formaningen alvorlig, og den kommer fra Herren.

Apostlen Paulus erklærede i sit andet brev til Timotheus: »Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen« (2 Tim 4:7). At bevare troen til enden har altid været en befaling til os. I det 18. afsnit i Lære & Pagter formaner Herren: »Og så mange, som omvender sig og bliver døbt i mit navn, hvilket er Jesus Kristus, og holder ud indtil enden, skal blive frelst« (v. 22).

Jeg vil aldrig glemme den virkning, det havde på mig, da præsident Joseph Fielding Smith i sit 95. år udbrød: »Jeg håber, at jeg kan holde ud til enden i dette liv.« I dag angribes vores tro fra alle sider, måske mere end nogensinde tidligere. Det bør ikke overraske os, da det er en del af Guds plan. Ligesom Abraham med urokkelig tro beviste sin trofasthed over for Herren, da han førte sin søn Isak til bjerget for at blive ofret, må vi også vise vores trofasthed, vores udholdenhed og vores tro på vor himmelske Fader.

Vi møder alle de normale og forventede udfordringer i livet på jorden. Vi oplever sygdomme, vi møder overtrædelser, vi arbejder os igennem vanskelighederne ved omvendelse, nogle gange kæmper vi med oprørskhed, og vi kæmper med presset med at sørge for vores familie. Det er, hvad vi kan forvente. Dem forbereder vi os på, og dem klarer vi.

For de trofaste behøver de normale prøvelser i livet ikke at være en fjende af troen. Selv om vi ikke nødvendigvis ser frem til disse forhindringer og udfordringer, så accepterer vi dem, og vi bygger vores liv og vores tro på dem. For de trofaste er det selve de forhindringer, som vi overvinder, der drager os nærmere til vor himmelske Fader ved at hjælpe os til at udvikle en ydmyg og lydig ånd samt er årsag til, at vi bliver taknemmelige og påskønner de velsignelser, der kommer fra en Fader, der elsker os. Kort sagt kan disse erfaringer, hvad de ofte gør, øge vores tro. De trofaste beder ikke om at blive skånet for livets prøvelser, men beder om, at de må have styrken til at hæve sig over dem. Ved at gøre således nærmer de sig vor himmelske Fader og den fuldkomne tilstand, som de søger.

For sidste dages hellige kommer de større prøver på tro – de mere spidsfindige, men langt alvorligere prøver – ikke som resultat af normale vanskeligheder i livet på jorden, men mere af livets succeshistorier. Der er en stærk sammenhæng, tilmed en årsag-virkning, mellem tro og de nødvendige dyder, ydmyghed og et lydigt hjerte, som altid har været nøgleelementer i tro. De såkaldte verdslige præstationer, uanset om de er materielle eller intellektuelle, fjerner ofte en person fra de grundlæggende principper, der skaber tro, når de ikke påvirkes af evangeliets principper og Helligånden. Når vores succes modtages uden passende anerkendelse af ham, der skænker alle velsignelser, kan den samme succes ofte føre til falsk stolthed og nedbrydelse af de dyder, der fører os til tro. Når vores succes resulterer i selvforher-

Tabernakelkoret og forsamlingen synger »Guds Ånd som en ild« for at mindes 100-året for indvielsen af templet i Salt Lake City.

Statue på Tempelpladsen af Hyrum Smith, til venstre, og Joseph Smith.

ligelse, eller at vores jordiske lærdom erstatter vor himmelske Faders vilje, sætter vi de principper på spil, hvorpå vores tro bygger. Alt, der fjerner ydmyghed og lydighed, er i sandhed en trussel mod troen.

Uanset vores stilling i samfundet, uanset vore præstationer, uanset vores status er et lydigt hjerte og en ydmyg ånd stadig fundamentalt for vores tro. Vi må være på vagt mod at lade vores verdslige succes eller jordiske lærdom blive en erstatning for åndelig visdom og guddommelig vejledning givet gennem profeterne.

I Mormons Bog forklarer Mormon de forværrede tilstande blandt nephiterne som følge af deres fejlagtige understregning af præstationer i jordiske sager: »Thi de så og betragtede med stor sorg, at kirkens folk begyndte at blive stolte og have hjertet rettet mod rigdom og verdens tomme ting og vise hinanden foragt og forfølge dem, der ikke troede, hvad de ville og ønskede« (Alma 4:8).

Herren advarer os endvidere mod kun at stole på menneskets styrke og visdom. Han siger: »Forbandet er den, som sætter sin lid til mennesket og holder kød for sin arm eller lytter til menneskebud, medmindre de er givet ved den Helligånds kraft« (2 Nephi 28:31).

Jakob oplyser os med følgende: »O, hvor underfundig er ikke den ondes anslag! O, hvor stor er ikke menneskenes forfængelighed, skrøbelighed og dårskab! Når de er lærde, tror de, at de er vise, og de lytter ikke til Guds råd, men de tilsidesætter det; thi de mener, at de ved det af sig selv, af hvilken grund deres visdom er dårskab, og den gavner dem intet. Og de skal forgå« (2 Nephi 9:28). Jakob tydeliggør derefter, for at vi alle kan forstå det, at lærdom under de rette omstændigheder er af stor betydning i vores liv. Han forklarer: »Men det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd« (v. 29).

Der findes såkaldte »lærde«, som har ladet deres intellekt underminere deres åndelige fundament, og som også forsøger at lede de trofaste væk fra dem, der af Herren er udpeget til at lede. Der er nogle, som mener, at vore ledere ikke har berøring med virkeligheden for tiden. De forsøger at lede medlemmerne ved at indsætte deres egen viden i stedet for åbenbaringer fra Gud til hans profeter. Og desværre er der nogle, der følger dem. Kristus advarede: »Tag jer i agt for falske profeter, der kommer til jer i fåreklæder, men indeni er glubske ulve« (Matt 7:15).

I et forsøg på yderligere at forberede de hellige mod de uundgåelige, truende ulve kom apostlen Paulus med sin advarsel: »Jeg ved, at når jeg er borte, vil der komme glubske ulve til jer, og de vil ikke skåne hjorden« (ApG 20:29).

Hvor mon disse ulve får fåreklæder, der er så autentiske, at de kan narre Herrens flok? Kan det være, at de er iklædt store rigdomme og fint tøj, sådan som Mormon advarede? (Se Alma 4:8). Menneskenes forfængelighed, skrøbelighed og dårskab; de lærde, der ikke følger Guds befalinger, som Jakob advarede om? (Se 2 Nephi 9:28). Er det muligt, at de somme tider klæder sig ud, så de ligner retfærdige hyrder, så selv de udvalgte kan blive narret?

Ja, ligesom Abraham, vil vores tro blive prøvet. Vi vil lide under sygdom, smerte, død og tragedier. Det er uundgåeligt. Det er en væsentlig årsag til, at vi valgte at deltage i livet på jorden. Vi kan klare disse prøvelser, fordi vi kan trække på himlens gaver, som vil hjælpe os til at se prøverne som det, de er. Når vi overvinder dem, er vi kommet vor himmelske Fader nærmere. Vi mærker hans kærlighed, vinder hans viden og sandheden. Vi er i stand til at klare prøven og udholde disse til enden.

Men vi skal være opmærksom på det, vi måske ikke genkender for det, det er – når menneskets vilje erstatter Guds inspirerede vejledning. Lad os ikke blive ført på afveje af menneskers underfundighed, som ikke påvirkes af evangeliets principper og Herrens Ånd. Lad os ikke overse de varige, gudgivne principper – ydmyghed og et lydigt hjerte – som har styrket os siden evangeliets gengivelse. Lad os søge sandhed og vejledning fra en Fader, som elsker os. Lad os søge vejledning hos vor Fader i Himlen og hans levende profeter og i personlig åbenbaring. Når profeterne taler, lad os da lytte og adlyde.

Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at Gud lever, at han holder så meget af os, at han vejleder sine profeter for at velsigne og opbygge os. Jeg bærer vidnesbyrd om, at når vi søger vejledning fra vor Fader, når vi følger profeterne, vil vores tro blive styrket og øget. Og derfor, mine brødre og søstre, er mine afskedsord til jer i dag, ikke sagt skødesløst og ikke sagt uden betydning og overvejelse, men sagt i alvor og af et oprigtigt hjerte ganske enkelt: »Bevar troen.« I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ransag skrifterne

Ældste L. Lionel Kendrick
De Halvfjerds

Mønstret er det samme for enkeltpersoner som for nationer. Hvis man ikke ransager skriften, ophører man med at kende Frelseren.

Da vi forlod vores himmelske hjem for at påbegynde denne rejse gennem livet på jorden, modtog vi instruktioner og guddommelig vejledning, der skulle hjælpe os med at komme sikkert hjem til vor himmelske Fader. Disse vejledninger blev fortalt os tydeligt for at forberede os på vores jordiske oplevelser.

Vor himmelske Fader kommunikerer stadig med os gennem åbenbaring. Disse åbenbaringer er meddelelser med guddommelig vejledning. De kan komme til os personligt eller gennem Herrens udvalgte tjenere, profeterne, seerne og åbenbarerne. Disse åbenbaringer, som profeterne modtager, kommer til os i form af hellig skrift eller udtalt af de levende profeter. Skrifterne bliver derved til et vejkort, en række guddommelige vejledninger til at hjælpe os på vores rejse gennem livet på jorden og på hjemrejsen. Ligesom et kort, der ikke læses, er skrifterne, der ikke ransages, kun af ringe værdi for os, når vi skal have vejledning.

Studerer vi vores guddommelige vejledninger dagligt? Hvornår checkede vi sidste gang vores celestiale kompas for at se, om vi stadig var på rette kurs? Vejen til det celestiale rige er ensrettet. Når vi ikke ransager skrifterne, opdager vi måske pludseligt, at vi kører i den forkerte retning på en motorvej.

SKRIFTERNE

Frelseren gav os en klar forståelse af, hvad hellig skrift er. Om de første ældster i denne uddeling sagde Frelseren: »Og hvad de taler, drevet af den Helligånd, skal anses for hellig skrift, skal være Herrens vilje« (L&P 68:4).

Den hellige skrift åbenbarer Herrens guddommelige hensigter med os. Vi bør hver især have et brændende ønske om flittigt og dagligt at ransage skrifterne for at søge Herrens vilje med vores liv. For nogle er det måske nødvendigt at udvikle disciplin for at ransage skrifterne dagligt.

FØLELSER

Hvad er vores følelser for skrifterne? Har vi den samme kærlighed til skrifterne, som Nephi udtrykte, da han sagde: »Thi min sjæl fryder sig over skrifterne, og mit hjerte overvejer dem ...

Se, min sjæl fryder sig i det, som hører Herren til, og mit hjerte tænker idelig på det, som jeg har set og hørt« (2 Nephi 4:15-16).

Vi bør vise stor respekt og ærbødighed for disse hellige åbenbaringer. Vi bør føle taknemmelighed for dem, som har nedskrevet og bevaret disse åbenbaringer til vores studium.

Jakob, en af de fire hovedforfattere til Mormons Bog, udtrykte bekymring for, at han kun kunne skrive en beskeden del af sine ord på pladerne. Han skrev, at han ville blive begrænset i sine ord »på grund af vanskeligheden ved at gravere vore ord på plader« (Jakobs Bog 4:1). Selv om opgaven var vanskelig, følte Jakob, at det var vigtigt at bruge en del af pladerne til at udtrykke sine inderste følelser om, hvordan han håbede, at vi ville modtage de ord, som han havde skrevet. Han sagde: »Og vi arbejder flittigt på at gravere disse ord på plader, idet vi håber, at vore elskede brødre og vore børn vil modtage dem med taknemmeligt hjerte og tage dem under overvejelse, så at de må lære om deres første forældre med glæde og ikke med sorg og foragt« (Jakobs Bog 4:3).

Nogle har lidt døden for at gøre det muligt for os at have den hellige skrift i dag. Historisk set var den hellige skrift i Bibelen forbeholdt præsterne, og læsning i dem af andre blev fordømt. På nogle tidspunkter var der tilmed love, der forbød offentlig eller privat læsning i den hellige skrift. Hvilken storslået velsignelse oplever vi ikke, når vi ikke alene besidder den mest komplette samling af hellig skrift i historien, men også har frihed til at ransage og bruge dem!

FORMÅL

Et af de helligste formål med at nedskrive skrifterne var at gøre det muligt for alle at kende Kristus. Skrifterne belærer os og vidner om Jesus Kristus. De lærer os meget, som vi har brug for at vide og gøre for at vende tilbage til Frelserens nærhed. Johannes fremsatte meget konkret formålet med skrifterne, da han sagde: »Men dette er skrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have liv i hans navn« (Joh 20:31).

Nephi bar vidnesbyrd om årsagen til, at han havde nedskrevet åbenbaringerne, da han sagde: »Og jeg, Nephi, har skrevet disse ting til mit folk, for at jeg muligvis kunne overtale dem til at ihukomme Herren, deres Forløser« (1 Nephi 19:18).

BETYDNING

Skrifterne bør være af største betydning i vores liv. Vores åndelige overlevelse midt i vores samfunds krav og fristelser i vor tid afhænger i høj grad af den styrke, vi modtager ved at ransage skrifterne og lytte til profeterne, seerne og åbenbarerne.

Både mennesker og nationer går til grunde uden skrifterne. Skrifterne er åndelig føde til vores ånd, og det er lige så vigtigt som fysisk føde til vores legeme. Det var så vigtigt for Lehi at have skrifterne og de optegnelser, der var graveret på pladerne af messing, at Herren befalede Nephi at slå Laban ihjel for at få dem. Herren kendte deres betydning som åndelig næring for Lehi og

hans efterkommere. Han forklarede: »Det er bedre, at et menneske omkommer, end at et helt folk skulle synke ned i vantro og omkomme« (1 Nephi 4:13).

Som modsætning hertil havde mulekiterne, der var udvandret til det amerikanske kontinent, kort efter at Lehi og hans familie forlod Jerusalem, ikke fået medbragt nogen hellig skrift eller optegnelse. Omni beskrev tilstanden i et land uden hellig skrift:

»Alligevel havde de haft mange krige og alvorlige uroligheder og var faldet for sværdet tid efter anden. Deres sprog var blevet forvansket, og de havde ikke bragt nogen optegnelse med sig, de fornægtede deres Skabers eksistens« (Omni 1:17).

Den langt alvorligere tragedie end deres stadige uroligheder og krige og deres sprogs forvanskning var det, at de ikke kendte deres Frelser. Mønstret er det samme for den enkelte som for nationer. Hvis man ikke ransager skriften, ophører man med at kende Frelseren.

STUDIUM

Frelseren har givet os råd om, hvordan vi bør studere skriften. Han sagde: »Og må nu den, der læser, forstå; den, som har skrifterne, lad ham ransage dem« (3 Nephi 10:14). Profeten Joseph Smith rådede os:

»Gransk og udforsk skrifterne – gransk åbenbaringerne ... og bed jeres himmelske Fader i hans Søns Jesu Kristi navn at tilkendegive sandheden for jer, og dersom I gør det alene med øjet henvendt på hans ære og uden at tvivle, vil han svare jer ved sin hellige Ånds kraft. I vil da vide det for jer selv og ikke for nogen anden. I vil da ikke være afhængige af mennesket for kundskaben om Gud, og der vil heller ikke være plads for spekulationer« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 12). Det er ikke tilstrækkeligt at læse skrifterne. Tilfældig læsning begrænser det, der huskes. Vi må søge noget konkret. Vi må søge efter sandhed og øget forståelse af dens anvendelse i vores liv.

Hvis vi skal studere skrifterne effektivt, må vi forberede os, for at det skal blive en åndelig oplevelse. De følgende forslag kan være nyttige.

1. *Planlæg*
   Fastsæt en tid til at studere skrifterne dagligt. Studium af skriften er en så væsentlig del af vores åndelige udvikling, at vi må afse tid og give det høj prioritet i vores daglige planlægning. Vores ånd bør aldrig være berøvet den nødvendige åndelige næring, der kommer fra studium i skriften. Uden denne åndelige føde, sulter vores ånd og bliver svag over for fristelser.
   Præsident Kimball belærte om princippet, at »ingen far, ingen søn, ingen mor, ingen datter bør have så travlt, at han eller hun ikke har tid til at studere skrifterne og vor tids profeters ord« (*Den danske Stjerne*, oktober 1976, s. 39).

2. *Bed*
   Vi bør begynde og afslutte hver læseperiode med bøn. Vi må invitere Ånden til at undervise os. Nephi lærte, at »Guds hemmeligheder skal åbenbares ... ved den Helligånds kraft« (1 Nephi 10:19).

3. *Ransag*
   At ransage er at søge, at udforske, at gennemgå omhyggeligt. Når vi studerer, bør vi gøre det med et formål, søge efter noget konkret samt efter af øge vores vision af evige sandheder. Vi må søge efter principper, lærdomme, svar på spørgsmål og løsninger på problemer. Vi bør se efter lærdomsmæssige sammenhænge og efter mulige skjulte meninger med det, der er blevet skrevet.

4. *Overvej*
   At overveje er at meditere, tænke, nyde og påskønne. Det er mere end en mental øvelse, det er en åndelig stræben efter at modtage og forstå sandhed. Vi bør følge den proces, som Frelseren lærte nephiterne, da han lærte dem hellige principper. Han instruerede dem derpå om at »gå ... til jeres hjem og overvej det, som jeg har sagt, og bed Faderen i mit navn, at I må kunne forstå det og bered sindet for morgendagen« (3 Nephi 17:3).
   Vi bør overveje betydningen af det, vi lærer i vores ransagning af skrifterne. Apostlen Paulus sagde til de hellige i Filippi: »Det skal I lægge jer på sinde« (Fil 4:8). At overveje vil også sige at danne billeder i sindet og koncentreret fokusere på det, der er blevet opdaget. Nephi rådede os: »Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre« (2 Nephi 32:3). At mætte sig vil sige at spise, fordøje og absorbere.
   Når vi overvejer, bør vi følge Frelserens råd, da han sagde: »Opbevar altid livets ord i sindet« (L&P 84:85). Det indebærer, at vi i vores sind bør gentage de principper, vi har lært, og trække på dem i alle vore beslutninger.

5. *Anvend*
   Nephi råd lød: »Jeg anvendte al hellig skrift på os, så at den kunne blive os til gavn og lærdom« (1 Nephi 19:23). Vi må læse skriften, som om Herren talte direkte til os om noget personligt.

6. *Efterlev*
   Præsident Marion G. Romney har rådet os: »At lære evangeliet at kende gennem det nedskrevne ord ... er ikke nok. Det skal også efterleves ... Man kan ikke lære evangeliet at kende fuldt ud uden at efterleve det« (*Ensign*, september 1980, s. 4). Når vi lærer et princip, må vi gøre en virkelig indsats for at bruge det og efterleve det i vores tilværelse.

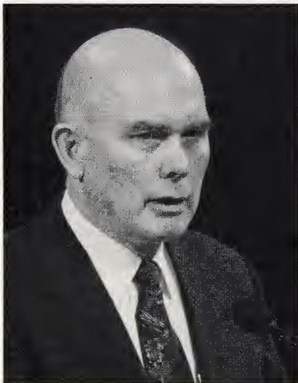
KONKLUSION

Skrifterne er en dyrebar besiddelse. Hvis vi ransager skrifterne og søger de enkle og dyrebare principper, vil Herren åbenbare sin vilje til os, og vi vil blive rigt velsignet. Hvis vi undersøger åbenbaringerne og reagerer korrekt på dem, vil vi vende sikkert hjem til vor himmelske Fader. Om dette vidner jeg i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Bønnens sprog

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Når vi taler til vor himmelske Fader, bør vi aflægge vores hverdagssprog og iklæde vores bøn et særligt sprog, der viser kærlighed og respekt.

Da jeg var dreng, lærte jeg, at der blev vist stor respekt for dem, der sad i embedet som biskop. Som tegn på den respekt tiltalte vi altid vores biskop som »biskop Christensen« eller »biskop Calder« eller »bror Jones.« Vi kaldte aldrig vores biskop »hr.« eller ved fornavn, som vi gjorde, når vi talte til andre. I forbindelse med biskoppen brugte vi altid den ærefulde titel.

Da jeg blev 17 år, meldte jeg mig ind i Utah National Guard. Der lærte jeg, at en soldat skal bruge bestemte ord, når han taler til en officer. Jeg så dette som et andet tegn på respekt for myndighed. Jeg lagde også mærke til, at dette særlige sprog mindede både soldaten og officeren om det ansvar, som deres stilling indebar. Jeg forstod senere, at den samme argumentation forklarer, hvorfor fuldtidsmissionærer altid bør tiltales ved den ærefulde titel *ældste* eller *søster* eller de tilsvarende titler på andre sprog.

I min juridiske uddannelse stiftede jeg bekendtskab med det formelle sprog, som advokater bruger til at tiltale dommere under retssager. Efter min eksamen arbejdede jeg et år som assistent til formanden for USA's højesteret. Vi benyttede altid embedets formelle titel »Chief Justice.« På samme måder skal henvendelser til regeringsledere også foregå på en bestemt måde som fx Deres Majestæt, Deres Excellence, Hr. Præsident. Anvendelse af titler signalerer respekt for embedet og myndigheden.

De ord, vi bruger, når vi taler til en person, kan beskrive vores forhold til den person. De kan også minde både taler og lytter om deres ansvar over for hinanden i det forhold. Måden at tale på kan også tjene som et tegn på respekt eller hengivenhed.

Således er det også med bønnens sprog. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige lærer sine medlemmer at benytte et særligt sprog, når vi formulerer bønner til vor Fader i Himlen.

Når vi tager afsted for at tilbede i et tempel eller i en kirke, tager vi vores arbejdstøj af og iklæder os noget pænere. At skifte tøj på denne måde er et tegn på respekt. Når vi taler til vor himmelske Fader, bør vi på samme måde aflægge vores hverdagssprog og iklæde vores bøn et særligt sprog, der viser kærlighed og respekt. Når man på engelsk beder en bøn, tiltaler medlemmer af vores kirke ikke vor himmelske Fader med de samme ord, som vi bruger til at tale med en kollega, en ansat, en arbejdsgiver eller en handlende på en markedsplads. Vi benytter bestemte ord, der er blevet helliggjort ved deres brug i inspirerede kommunikationer; ord, der er blevet anbefalet os og formet for os af dem, som vi opretholder som profeter og inspirerede lærere.

Bønnens særlige sprog er forskelligt fra sprog til sprog, men princippet er altid det samme. Vi bør formulere bønner til vor himmelske Fader med ord, som de, der taler det sprog, forbinder med kærlighed, respekt, ærbødighed og nærvær. Anvendelsen af dette princip vil naturligvis variere i forhold til det enkelte sprogs natur, herunder også de ord, der blev benyttet, da skrifterne blev oversat til sproget. Nogle sprog har inderlige og personlige stedord og udsagnsord, der kun

En statue på Tempelpladsen minder om Johannes Døbers besøg til Joseph Smith og Oliver Cowdery og om gengivelsen af Det Aronske Præstedømme.

bruges i samtale med familien og meget nære venner. Andre sprog har ærbødighedsfraser, der angiver stor respekt; fx ord, der kun bruges, når man taler til kongen eller andre højtstående personer. Begge disse ordgrupper kan passende benyttes i bønner på disse sprog, fordi de videregiver de ønskede følelser af kærlighed, respekt, ærbødighed og nærhed.

Moderne engelsk har ikke bestemte udsagnsord eller stedord, der er inderlige, personlige eller viser ærbødighed. Når vi formulerer bønner til vor himmelske Fader på engelsk, er de eneste alternativer enten at bruge ord fra almindelig tale som *you* og *your* eller de højtidelige, men ualmindelige ord som *thee, thou* og *thy*, der blev brugt i King James-oversættelsen af Bibelen for næsten 500 år siden. Sidste dages hellige foretrækker naturligvis den sidste mulighed. I vore bønner bruger vi et sprog, der er højtideligt og anderledes, selv om sproget er forældet.

De mænd, som vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere har konsekvent undervist i og opfordret engelsktalende medlemmer af vores kirke til at formulere deres bønner til den Almægtige i dette særlige bønnesprog. Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »I alle vore bønner er det godt at bruge stedordene *thee, thou, thy* og *thine* i stedet for *you, your* og *yours*, fordi de med tiden er kommet til at angive respekt« (*Faith Precedes the Miracle*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, s. 201). Talrige andre kirkeledere har givet det samme råd (se Stephen L. Richards i Conference Report, oktober 1951, s. 175; Bruce R. McConkie, *Den danske Stjerne*, april 1976, s. 7; L. Tom Perry, *Den danske Stjerne*, april 1984, s. 17).

Måske er der nogle, der lytter til min tale på engelsk, som allerede siger: »Men det er fremmedartet og vanskeligt. Hvorfor skal vi bruge ord, der ikke har været almindelige på engelsk i hundredvis af år? Hvis vi kræver et særligt sprog til bøn på engelsk, vil vi tage modet fra små børn, nye medlemmer og andre, der lige er ved at lære at bede.«

Brødre og søstre, bønnens særlige sprog er meget mere end blot et levn fra oversættelsen af hellig skrift til engelsk. Dets anvendelse tjener et væsentligt aktuelt formål. Vi ved dette på grund af nutidige åbenbaringer og på grund af nutidige profeters lærdomme og eksempler. Måden, vi beder på, har betydning.

De engelske ord *thee, thou, thy* og *thine* står i alle de bønner, som Herrens profeter har åbenbaret til brug i vor tid.

En åbenbaring fra 1830, året hvor Kirken blev organiseret, angiver, at ældsten eller præsten, som velsigner nadveren, »skal knæle ... og påkalde Faderen i højtidelig bøn med disse ord:

O, Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns Jesu Kristi navn« (L&P 20:76-77, 79).

Bønnen ved indvielsen af templet i Kirtland i 1836 er endnu et eksempel, der illustrerer bønnens sprog, som profeten Joseph Smith brugte:

»Og nu, hellige Fader, beder vi dig at stå os, dit folk, bi med din nåde, når vi sammenkalder vor højtidelige forsamling ...

så din herlighed må hvile over dit folk og over dette hus, som vi nu indvier til dig, at

»O Gud, hvor er du? Og hvor er paulunet, der dækker dit skjul? ...

Kom dine lidende hellige ihu, o, vor Gud! Så skal dine tjenere glæde sig ved dit navn evindelig« (v. 1, 6).

Andre af profeten Joseph Smiths bønner bruger også dette særlige, formelle bønnesprog (se *The Personal Writings of Joseph Smith*, red. Dean C. Jessee, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1984, s. 283-284, 536-537).

For at citere mere nylige eksempler er vi alle opmærksomme på, at bønnerne ved Kirkens generalkonferencer altid bruger bønnens særlige sprog, som vi har lært fra de nutidige profeter og læreres eksempler.

Vi bliver også vejledt af det særlige sprog, vi læser i bønnerne, der er nedskrevet i King James-oversættelsen af Bibelen og i Mormons Bog.

Vi har i skriften nedskrevet tre smukt oversatte bønner, som Frelseren formulerede, mens han var på jorden. De er modeller for os alle. Tydeligt i hver af disse bønner er brugen af ordene *thee*, *thou*, *thy* og *thine* i stedet for *you*, *your* og *yours*.

Da Frelseren lærte sine disciple den bøn, vi kalder Fadervor, sagde han: »Derfor skal I bede således: Vor Fader, du som er i himlene! Helliget blive dit navn« (Matt 6:9; se også 3 Nephi 13:9).

I sin store forbøn natten før sin korsfæstelse benyttede Frelseren disse ord: »Fader,

det må helliggøres og indvies til at være helligt, og din nærværelse altid må være i dette hus« (L&P 109:10, 12).

Denne profetiske model for bønnens sprog er trofast blevet fulgt i alle de hellige bønner, hvormed profeterne har indviet templer til Herren. For præcis 100 år siden i denne uge, på et sted ikke langt fra, hvor jeg står i dag, indledte præsident Wilford Woodruff indvielsesbønnen for templet i Salt Lake City med disse ord:

»Vor Fader i Himlen, du, som har skabt himlene og jorden og alt derpå; du, den mest herlige Ene, ... vi, dine børn, kommer denne dag til dig, og i dette hus, som vi har bygget til dit allerhelligste navn, bønfalder vi ydmygt om din Enbårne Søns forsonende blod, at vore synder ikke mere må blive ihukommet mod os til evig tid, men at vore bønner må stige op til dig og have fri adgang til din trone, at vi må blive hørt i din hellige bolig« (citeret af Gordon B. Hinckley, *Ensign*, marts 1993, s. 2).

Da profeten Joseph Smith var indespærret i fængslet i Liberty i Missouri, skrev han en inspireret bøn, som vi nu læser i afsnit 121 i Lære & Pagter. Læg mærke til profetens særlige sprog, når han tiltaler vor Fader i Himlen:

timen er kommet. Herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre dig ...

Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt« (Joh 17:1, 3).

I Mormons Bog står denne bøn, som Frelseren bad under sit besøg hos den retfærdige rest af Israel på det amerikanske kontinent efter sin opstandelse:

»Fader, jeg takker dig, at du har givet dem, som jeg har udvalgt, den Helligånd ...

Fader, jeg beder dig, at du vil give alle dem den Helligånd, som vil tro på deres ord« (3 Nephi 19:20-21).

Det særlige sprog til bøn, som sidste dages hellige bruger på engelsk, er somme tider blevet forklaret med henvisning til det engelske sprogs historie. Det har været foreslået, at *thee*, *thou*, *thy* og *thine* ganske enkelt er levn fra en tiltaleform, der engang blev brugt til at vise respekt for personer af højere rang. Men mere omhyggelige undersøgelser viser, at ordene, vi nu bruger i bønnens sprog, engang blev almindeligt brugt af rangspersoner til at tale til personer af en *lavere* stand. De samme engelske ord blev også brugt i samtaler mellem personer, der var nært knyttet til hinanden. Der er mange tilfælde, hvor betydningen af engelske ord har ændret sig gennem århundrederne. Men historien om brugen af engelske ord er ikke det centrale.

Videnskabelige undersøgelser kan dementere menneskers forklaringer, men de kan ikke omstøde guddommelige befalinger eller inspirerede råd. I vor tid er de engelske ord *thee*, *thou*, *thy* og *thine* brugbare til bønnens sprog, ikke på grund af deres brug i gamle dage, men fordi de for tiden er gået af brug i almindeligt engelsk. Da de ikke bruges i almindelig tale, står de nu til rådighed som en karakteristisk tiltaleform på engelsk, der er passende til at symbolisere respekt, nærhed og ærbødighed for den, der tiltales.

Jeg håber, at denne fornyelse af rådet om, at vi anvender et særligt sprog i vore bønner, ikke vil blive misforstået.

Dygtighed i formulering er ikke vores ønske. Vi anbefaler ikke vævende og ordrige bønner. Vi ønsker ikke at være blandt dem, der »beder for at blive hørt af menneskene og for at blive rost for deres visdom« (Alma 38:13). Vi ønsker at følge Frelserens belæring: »Når I beder, så lad ikke munden løbe, som hedningerne gør, fordi de tror, at de bønhøres for deres mange ord« (Matt 6:7; se også 3 Nephi 13:7). Vore bønner bør være enkle, direkte og oprigtige.

Vi bør også huske, at vores stilling til bønnens sprog på engelsk er baseret på nutidig åbenbaring og nutidige profeters lærdomme og eksempler. Det er ikke en del af den lære, der er kendt og accepteret blandt vore brødre og søstre i andre kristne og jødiske trossamfund. Når ledere eller medlemmer af andre kirker eller synagoger formulerer deres bønner med de velkendte former *you* eller *your*, er dette ikke tegn på manglende ærbødighed eller respekt i deres tro og skikke, men blot at de foretrækker et mere moderne sprog. Det er også meget betegnende, at dette moderne sprog ofte også er det sprog, der benyttes i de oversættelser af hellig skrift, som de er mest fortrolig med.

Vi er meget opsat på, at vores indstilling til et særligt sprog i bønner på engelsk ikke er årsag til, at nogle tøver med at bede ved vore kirkemøder eller andre steder, hvor deres bønner bliver hørt. Vi er især bekymret for nyomvendte og andre, som endnu ikke har fået erfaring i brugen af disse ord.

Jeg er sikker på, at vor himmelske Fader, som elsker alle sine børn, hører og besvarer alle bønner, uanset deres formulering. Hvis han krænkes i forbindelse med bønner, er det snarere på grund af deres fravær end på grund af deres formulering.

Da en af vore døtre var ca. tre år, gjorde hun noget, som altid frydede hendes forældre. Når vi kaldte på hende, svarede hun normalt ved at sige: »Her mig er.« Dette barnlige svar var noget af det sødeste, hendes forældre havde hørt. Men da hun blev voksen, forventede vi, at hun ville bruge et passende sprog, når hun talte, hvilket hun selvfølgelig gjorde. Som apostlen Paulus sagde: »Da jeg var barn, talte jeg som et barn, forstod jeg som et barn, tænkte jeg som et barn. Men da jeg blev voksen, aflagde jeg det barnlige« (1 Kor. 13:11).

Det samme gælder bøn. Vore første forsøg vil blive hørt med glæde af vor himmelske Fader, uanset hvordan de formuleres. De vil blive hørt på samme måde af kærlige medlemmer af vores kirke. Men efterhånden som vi opnår erfaring som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er vi nødt til at blive mere modne på alle områder, også i vore bønner.

Mænd og kvinder, som ønsker at vise respekt, tager sig tid til at lære bønnens særlige sprog. Mange mennesker bruger mange timer på at lære at kommunikere på andre måder i fx digt eller prosa, sang eller instrumental musik, ja, tilmed i adgangssproget til computere. Mine brødre og søstre, måden, hvorpå vi taler til vor himmelske Fader i bøn, er mindst lige så vigtig som disse.

Det kræver lidt tid for voksne at lære, hvordan man bruger bønnens sprog. Men det er egentlig ikke ret svært. Vi har faktisk nået mere end 75%, når vi på engelsk ganske enkelt fjerner *you* og *your* og indsætter *thee* og *thy* (se Don E. Norton jun., *Ensign*, januar 1976, s. 44-47). Bønnens særlige sprog er tilmed endnu lettere på de fleste andre sprog.

Moderne åbenbaring befaler forældre at »lære deres børn at bede« (L&P 68:28). Det kræver, at forældre lærer og beder ved hjælp af bønnens særlige sprog. Vi lærer vores modersmål ved at lytte til dem, der taler det. Det gælder også det sprog, hvormed vi tiltaler vor himmelske Fader. Bønnens sprog er lettere og behageligere at lære end noget andet sprog. Vi bør give vore børn det privilegium at lære dette sprog ved at lytte til os som forældre, når vi bruger det i de forskellige bønner, som hver dag opsendes fra vore hjem.

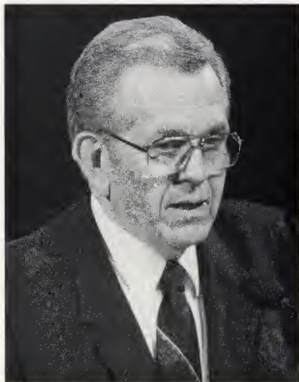
Profeten Joseph Smith sagde: »Det er noget stort at bede Gud om noget eller at komme i hans nærværelse« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 24). Bønnens særlige sprog minder os om det store i dette privilegium. Jeg beder om, at vi alle må være mere opmærksomme på betydningen af at bruge dette ærbødige og kærlige sprog, når vi beder offentligt og privat.

Jeg vidner, at dette er Jesu Kristi Kirke, som vor Frelser har genoprettet i disse de sidste dage med myndighed og pligt til at forkynde hans evangelium og hans befalinger til hver nation, slægt, tungemål og folk. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Templet, præstedømmet

Ældste Boyd K. Packer
De Tolv Apostles Kvorum

Uanset hvor imponerende templet i Salt Lake City er, er det usynlige indre tempel det samme i alle templer. Ordinanserne er de samme, pagterne er lige så bindende, Forjættelsens Helligånd tilstede lige så meget.

Lige inden indvielsen af templet i Salt Lake City udsendte præsident Wilford Woodruff og hans rådgivere en epistel til de hellige. Selv om der er gået hundrede år, kunne det lige så vel være blevet udsendt i dag. De sagde: »I de sidste 18 måneder ... har der været ført politiske kampagner, der har været valg ... Vi føler nu, ... før vi træder ind i templet for at præsentere os for Herren, ... at vi skal aflægge enhver hård og uvenlig følelse ...

Således skal vore bønner, uforstyrret af uharmoniske tanker, forenet opstige til Jehovas øre og nedkalde udvalgte velsignelser fra Gud i Himlen!«[1]

Da templet i Salt Lake City blev indviet, var det 57 år siden, at Herren viste sig i templet i Kirtland, hvor nøgler blev overdraget, og Elias viste sig i opfyldelse af Malakias' profeti 2.200 år tidligere.

Der skulle have været templer i Independence, i Far West og på Spring Hill i Adam-ondi-Ahman, men disse templer blev aldrig bygget.

Det var 52 år siden, at Herren havde befalet de hellige at bygge et tempel i Nauvoo og havde advaret, at hvis de ikke færdiggjorde det inden for den tildelte tid, »vil jeg ikke længere anerkende jeres dåb for de døde, og om I ikke gør dette indenfor den bestemte tid, skal I blive forkastet som en kirke tilligemed jeres døde, siger Herren, jeres Gud.«[2]

De hellige byggede templet, men de blev drevet bort, og det blev ødelagt af pøbelen.[3]

Oberst Thomas L. Kane skrev: »Det lykkedes dem at afværge det sidste sværdstød« fra pøbelen, indtil »de som den sidste handling på gesimsen foran skrev ...

Herrens hus:

Bygget af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Hellighed til Herren!«

»... Det var på denne dag,« skrev han, at »de sidste ældster rejste, og den dag rejste den største gruppe, der rejste sammen i et kompagni. Folk i Iowa har fortalt mig, at de fra morgen til aften passerede forbi på vej mod vest i en endeløs procession. De syntes ikke voldsomt bevægede, sagde de; men på hver bakketop, inden de kom ud af syne, så man dem se sig tilbage ... på deres forladte hjem og templet i det fjerne med dets glitrende spir.«[4]

De hellige forsvandt bag horisonten i vest, længere vestpå end Far West, hvor hjørnestenene, der var lagt syv år tidligere, stadig lå på deres plads – ledt af profeter og apostle, som bar præstedømmets nøgler, og som i deres sind medbragte templets ordinanser og myndigheden til at administrere den nye og evige pagt.

Da de hellige efterhånden i smågrupper kom ind i Salt Lake-dalen, lå alt, hvad de ejede eller kunne håbe at få, på en vogn, eller også måtte de selv fremstille det.

De afmærkede tempelgrunden, før selv den groveste bjælkehytte blev bygget.

I det første kompagni var der en arkitekt, William Weeks, som havde tegnet templet i Nauvoo. Men den håbløse isolation var for meget for ham. Da præsident Young drog østpå i 1848, rejste bror Weeks og sagde: »De vil aldrig bygge templet uden mig.«[5]

Truman O. Angell, en tømrer, blev udpeget til at efterfølge ham. Han sagde: »Hvis præsidenten og mine brødre ønsker at opretholde en ringe person som mig som Kirkens arkitekt, så lad mig ... tjene dem og ikke vanære mig selv ... Må Herren hjælpe mig dermed.«[6]

Isolationen, som gav en vis lettelse fra pøbelen, var i sig selv et problem. Hvor ville de få forhamre og kiler til at hugge granitblokke til byggeriet ud med? De medbragte ikke mange af dem på håndkærrerne eller i vogntogene.

Hjørnestenen blev lagt i 1853, og okseforspand begyndte at slæbe granitsten fra bjergene 30 km borte.

»'God morgen, bror,' hørte man en mand sige til en kusk. 'Vi savnede dig til mødet i går eftermiddag.' 'Ja,' sagde okseforspandets kusk, 'jeg kom ikke til mødet. Jeg har ikke tøj, der er godt nok til at gå til møder.' 'Javel,' sagde manden, der talte, 'bror Brigham bad om nogle flere mænd og forspand til at slæbe granitblokke til templet.'

Kusken svingede sin pisk over sine okser og sagde: '... Vi tager afsted og henter endnu en granitsten fra stenbruddet.'«[7] Præsident Woodruff havde set mænd hugge granitblokke ud, der var 20 m på hver led, og splitte dem i byggeblokke.[8] Hvis der ikke skete uheld (og det var undtagelsen), kunne den kusk, der var »for dårligt klædt til gudstjeneste«, komme tilbage i løbet af en uge.[9]

Et blik af centrum i Salt Lake City med Assembly Hall i forgrunden, spirene fra templet og Kirkens kontorbygning i baggrunden.

Den onde ånd, som havde inspireret guvernør Boggs fra Missouri til at udstede befalingen om at udrydde de hellige, og som evigt og altid hviler over Herrens værk, havde fulgt dem vestpå.

Da de hellige var kommet ind i dalen, havde præsident Young sagt: »Hvis de lader os alene i ti år, vil vi ikke bede dem om flere gunstbevisninger.«[10] Præcis 10 år efter på dagen ankom et sendebud med besked om, at Johnsons hær marcherede mod vest med ordrer til at »løse mormon-spørgsmålet.«

Præsident Young fortalte de hellige: »Vi er blevet fordrevet fra sted til sted ... vi er blevet spredt og udplyndret ...

Vi har ikke overtrådt nogen lov ... og vi har heller ikke til hensigt at gøre det; men med hensyn til enhver nation, der vil komme for at tilintetgøre dette folk, og Gud den Almægtige er min hjælper, de kan ikke komme her.«[11]

Bebyggelserne blev evakueret, og de hellige flyttede sydpå. Hver eneste sten blev fjernet fra tempelpladsen. Fundamentet, som efter syv års arbejde nærmede sig overfladen, blev tildækket og grunden blev pløjet over.

Da fundamentet senere blev afdækket, fandt man nogle få revner. Det blev revet ned og erstattet. Seksten store, omvendte granitbuer blev bygget ind i det nye fundament. Der er ingen optegnelse, der forklarer, hvorfor de gjorde det. Den konstruktionsmetode var ukendt i dette land dengang. Hvis en mægtig kraft måske en dag ønsker at løfte templet nedefra, så ved vi, hvorfor de er der.

Konstruktionen krøb opad tomme for tomme. Et nygift par kunne have besøgt byggegrunden og kommet tilbage med børnebørn i teenage-årene for at se det stadig ufuldendte tempel.

Da templet nærmede sig færdiggørelsen, blev James F. Woods sendt til England for at indsamle slægtsoptegnelser,[12] og det var begyndelsen til det hellige slægtshistoriske arbejde, som overgår alt, hvad mennesker nogensinde har forestillet sig.

John Fairbanks og andre blev sendt til Frankrig for at lære at male og udhugge skulpturer, »således at Herrens navn må blive lovprist i ... kunst.«[13]

Han efterlod syv børn, som hans kone skulle sørge for. Han kunne ikke bære at sige farvel til hende i al offentlighed, så to af børnene gik med ham til stationen til et tårevædet farvel.[14]

Kvinder bidrog lige så meget som mænd ved bygningen af templet. Måske kan kun en anden kvinde forstå, hvilket offer en kvinde yder, når hun sørger for, at noget, der skal gøres, som hun ikke selv kan gøre, bliver gjort. Og kun en god mand ved i sit hjertes inderste, hvor meget han er afhængig af sin kone – hvordan hun alene gør det, der skal gøres, værd at gøre.

I trængslen ved indvielsen var der en 7-årig dreng fra Tooele, som tydeligt huskede den begivenhed og tydeligt huskede præsident Wilford Woodruff de næste 90 år. LeGrand Richards skulle en dag komme til at tjene i De Tolv Apostles Kvorum, som hans far havde gjort før ham.

Da LeGrand var 12 år, hørte han præsident Woodruff holde sin sidste offentlige tale. Selv efter 90 år bar ældste Richards et klart vidnesbyrd for os om disse hellige begivenheder.

Der har været mange himmelske besøg i templet. Præsident Lorenzo Snow så Frelseren der. De fleste af disse hellige oplevelser er ikke offentliggjort.

Uanset hvor imponerende templet i Salt Lake City er, er det usynlige indre tempel det samme i alle templer. Ordinanserne er de samme, pagterne er lige så bindende og Forjættelsens Helligånd lige så meget til stede.

Den dag, det første spadestik blev taget til templet i Salt Lake City, sagde præsident Brigham Young: »Meget få af Israels ældster, der nu er på jorden ... kender betydningen af ordet begavelse. For at kende den, må de opleve den; og for at opleve den, skal et tempel bygges.«[15]

Da Herren befalede de hellige at bygge templet i Nauvoo, sagde han: »Thi der findes ikke et sted på hele jorden, hvortil han kan komme og genoprette ... *præstedømmets fylde*.«[16]

»Og jeg vil vise min tjener Joseph alt, hvad der hører til dette hus og dets *præstedømme*.«[17]

»Thi deri er det hellige præstedømmes nøgler forordnet.«[18]

Nogle medlemmer af Kirken belærer nu om, at præstedømmet er en slags frit flydende myndighed, der kan antages af enhver, der har modtaget begavelsen. De hævder, at dette automatisk giver en person myndighed til at udføre præstedømmets ordinanser. De tager vers fra skrifterne ude af sammenhæng og fejlfortolker udtalelser af tidlige ledere – fx profeten Joseph Smith – til at støtte deres påstande.

Det gådefulde er dette: På baggrund af al deres søgen i Kirkens historie og deres angivne kendskab til skrifterne har de overset det *enkle, selvfølgelige og uomstødelige*, der har forvaltet overdragelsen af præstedømmet fra begyndelsen, som er udtrykt så enkelt som dette:

»Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse af sådanne,

som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger.«[19] Præstedømmet overdrages gennem ordination, ikke kun ved at indgå en pagt eller modtage en velsignelse. Således har det været siden begyndelsen. Uanset hvad de antager, forudsætter eller udleder fra noget, der er blevet sagt eller skrevet, tidligere eller nu, er en direkte ordination til et embede i præstedømmet måden, og den eneste måde, det er blevet eller nu bliver overdraget på.

Og skrifterne gør det meget klart, at den eneste gyldige overdragelse af præstedømmet kommer fra »en, der har myndighed, og som er kirken bekendt og på forskriftsmæssig måde selv er blevet ordineret af kirkens ledere.«[20]

Husk på, at det var den genopstandne Johannes Døber, der »under ledelse af Peter, Jakob og Johannes, som havde det melkisedekske præstedømmes nøgler,«[21] personligt kom for at gengive Det Aronske Præstedømme,[22] og det var de opstandne Peter, Jakob og Johannes, som personligt kom for at gengive Det Melkisedekske Præstedømme[23] – kendsgerninger fra Kirkens historie uden hvilke vores krav på præstedømmemyndighed ville være ugyldigt.

Profeten Joseph Smith forklarede, at englen, der viste sig for Cornelius, sendte ham til Peter for at blive undervist, fordi »Peter kunne døbe, og engle kunne ikke, så længe der var lovligt indsatte embedsmænd i kødet, der havde rigets nøgler eller præstedømmets magt og myndighed«; og selvom Herren kaldte Paulus »til tjener og til vidne« på vejen til Damaskus[24], sendte han ham til Ananias for at modtage instruktion og myndighed.[25]

Præstedømmet er en evig pagt. Herren har sagt: »Alle, der ønsker en velsignelse af mine hænder, må overholde den lov, som blev givet for denne velsignelse, samt de vilkår, som blev bestemt, *før verden grundlagdes*.«[26]

Overse ikke det enkle, selvfølgelige og uomstødelige: Præstedømmet har altid og vil altid blive overdraget ved ordination af en, som bærer den rette myndighed, og som det er Kirken bekendt, at han har. Og selv når præstedømmet er blevet overdraget, har en person ingen myndighed ud over den, der tilhører det konkrete embede, hvortil personen er blevet ordineret. Disse grænser gælder tilsvarende for de embeder, hvortil man bliver indsat. Uautoriserede ordinationer eller indsættelser videregiver intet, hverken magt eller myndighed i præstedømmet.

Hvis de søger at handle forkert med præstedømmet eller med det hellige i templet, har Herren sagt, at han vil »forblinde deres sind, så de ikke kan forstå hans vidunderlige værk.«[27]

I epistlen, der blev udsendt ved indvielsen af templet i Salt Lake City, sagde Det Første Præsidentskab også: »Kan mænd og kvinder, der bryder Guds lov, eller dem, der forsømmer at vise lydighed mod hans befalinger, forvente, at de blot ved at træde ind i hans hellige hus og tage del i dets indvielse vil gøre sig værdige til at modtage, og at det vil bevirke at de modtager, hans velsignelse?

Tror de, at man så let kan blive fritaget for omvendelse og at jage synden bort?

Vover de, blot i tankerne, således at beskylde vor Fader for uretfærdighed og partiskhed samt tilskrive ham skødesløshed i opfyldelsen af hans egne ord?

Selvfølgelig vil ingen, der hævder at tilhøre Herrens folk, være skyldig i noget sådant.«[28]

Herren lovede de hellige i Nauvoo: »Og om I arbejder af al magt, vil jeg indvie [tempelgrunden], og det skal være helligt.

Og dersom mit folk vil lytte til min og *mine tjeneres røst*, til dem jeg har udvalgt til at lede mit folk, se, sandelig siger jeg jer, da skal de ikke flyttes fra deres sted.

Men dersom de ikke vil lytte til min *eller de mænds røst, jeg har udvalgt*, da skal de ikke blive velsignet.«[29]

Ved dette 100 års jubilæum for indvielsen af templet må vi da alle på ny indvie os selv til Herrens tjeneste.

Sig ordet *tempel*. Sig det stille og ærbødigt. Sig det igen og igen. *Tempel. Tempel. Tempel.* Tilføj ordene *det hellige. Det hellige tempel.* Sig det, som om det står med store bogstaver, uanset hvordan det står i sætningen.

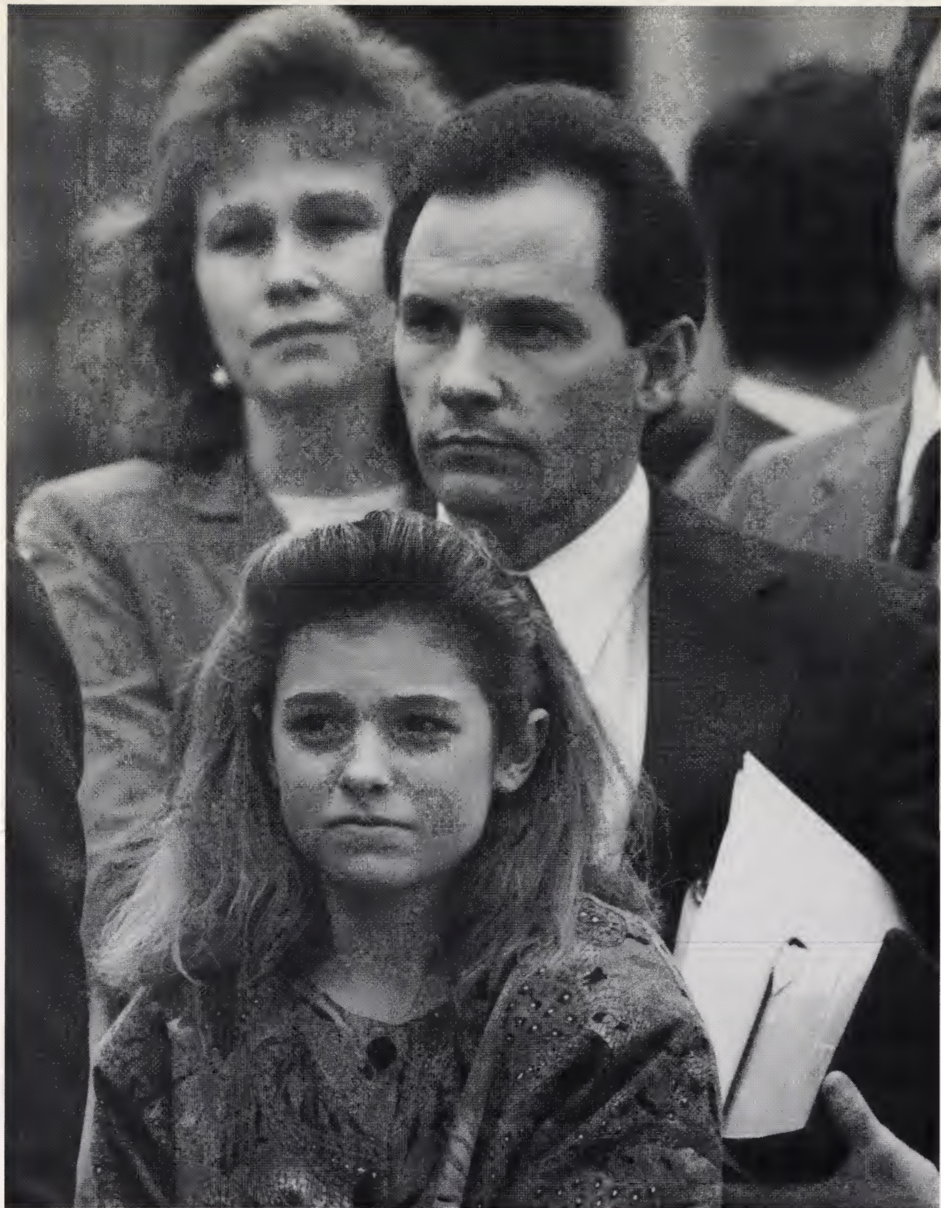
Tempel. Et andet ord har den samme betydning for en sidste dages hellig. *Hjemmet.* Føj ordene *det hellige tempel* og *hjemmet* sammen, og du har beskrevet Herrens hus!

Må Gud give, at vi må være værdige til at træde ind i templet og modtage fylden af hans præstedømmes velsignelser. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Wilford Woodruff, George Q. Cannon, Joseph F. Smith, Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, 18. marts 1893, citeret i James H. Anderson, »The Salt Lake Temple,« *Contributor*, april 1893, s. 284-285.
2. L&P 124:32.
3. »A Historical Study of the Mormon Temple at Nauvoo, Illinois,« Don F. Colvin, magisterafhandling, august 1962, Brigham Young University.
4. Pjece, tale til The Historical Society of Pennsylvania, 26. marts 1850, Archives Division, Kirkens Historiske Afdeling, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Salt Lake City, Utah; herefter omtalt som Kirkens Arkiv.
5. Se Thomas Bullock Journals, 1844-1850, 8. juli 1848, Kirkens Arkiv.
6. Truman O. Angell Journal, 1857 – 8. april 1868, 28. maj 1867, Kirkens Arkiv.
7. David O. McKay, indvielsen af templet i Salt Lake City, 21. maj 1963, s. 7-8.
8. Journal of Wilford Woodruff, 4. juli 1889, Kirkens Arkiv.
9. David O. McKay, indvielsen af templet i Salt Lake City, 21. maj 1963, s. 7-8.
10. *Journal of Discourses*, 5:226; 14:108.
11. Ibid.
12. Abraham H. Cannon Journal, 13. juli 1891, Harold B. Lee Library, Brigham Young University, Provo, Utah; herefter citeret som BYU Library.
13. John Fairbanks Diary, BYU Library.
14. Ibid.
15. *Discourses of Brigham Young*, s. 415-416.
16. L&P 124:28; fremhævelse tilføjet.
17. L&P 124:42; fremhævelse tilføjet.
18. L&P 124:34.
19. Trosartiklerne 1:5.
20. L&P 42:11.
21. JS-H 1:72.
22. L&P 13.
23. Johannes kom som en forvandlet person. Se L&P 7.
24. ApG 26:16.
25. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 318.
26. L&P 132:5; fremhævelse tilføjet; se også L&P 124:33.
27. L&P 121:12.
28. »The Salt Lake Temple,« s. 284-285.
29. L&P 124:44-46; fremhævelse tilføjet.

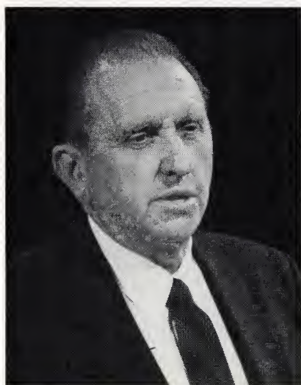

Mødet lørdag eftermiddag
Den 3. april 1993

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Brødre og søstre, jeg vil nu præsentere generalautoriteterne og Kirkens ledere for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Ezra Taft Benson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Gordon B. Hinckley som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Thomas S. Monson som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Howard W. Hunter som præsident for De Tolv Apostles Råd og følgende som medlemmer af dette råd: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin og Richard G. Scott.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder ældsterne F. Melvin Hammond, Kenneth Johnson og Lynn A. Mickelsen som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum. De har virket som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås ligeledes, at vi opretholder Neil Linden Andersen og David Todd Christofferson som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Kirkens øvrige generalautoriteter og hovedbestyrelsernes ledere, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det ser ud til, at afstemningen har været enstemmigt bekræftende.

Vi indbyder nu de nye halvfjerdser til at indtage deres pladser på forhøjningen.

Tak, brødre og søstre, for jeres udtryk for kærlighed og støtte. ☐

Rapport fra Kirkens Revisionskomité

Præsenteret af Ted E. Davis

Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Revisionskomiteen er uafhængig af alle Kirkens embedsmænd, ansatte og foretagender, og den har adgang til alle optegnelser, der vedrører komiteens ansvarsområde. Vi har gennemgået, om der er tilstrækkelig kontrol med indtægter og udgifter samt andre procedurer, der værner om Kirkens og dens organisationers aktiver, herunder budgetter, regnskabs- og revisionssystemer og de dertil hørende regnskaber for Kirken for året, der sluttede den 31. december 1992.

Kirkens udgifter dette år var godkendt af det råd, der forvalter tiende, bestående af Det Første Præsidentskab, De Tolvs Råd og Det Præsiderende Biskopråd, som foreskrevet ved åbenbaring. Bevillingskomiteen og budgetkomiteen administrerer større udgifter inden for de godkendte budgetter.

Revisionsafdelingens medarbejdere består af statsautoriserede revisorer og tilsvarende kvalificerede revisorer og er uafhængig af alle andre afdelinger. Den foretager finansiel revision, driftsrevision samt revision af edb-systemer i Kirkens aktiviterer over hele verden.

Registrerede selskaber, som ejes eller kontrolleres af Kirken, hvis regnskaber ikke føres af afdelingen for finans og optegnelser, bliver revideret af Kirkens interne revisorer eller af uafhængige professionelle revisionsfirmaer. Revision af lokale enheder foretages lokalt. Retningslinier for lokal revision er fastlagt, og revisionsafdelingen har gennemgået revisionsrapporterne.

Ud fra vores gennemgang af den finansielle og driftsmæssige kontrol samt revisionsrapporter og svar på vore spørgsmål, er vi af den opfattelse, at budgetterne, regnskabsføringen, revisionen og andre kontrolsystemer har bevaret et tilstrækkeligt tilsyn med Kirkens aktiver og forpligtelser. I alle væsentlige henseender er Kirkens midler, som er modtaget og anvendt i løbet af kalenderåret 1992, kontrolleret og regnskabsført i overensstemmelse med Kirkens fastlagte retningslinier og procedurer.

Med venlig hilsen
Kirkens revisionskomité
David M. Kennedy
Ted E. Davis
Donald D. Salmon
James B. Jacobson

Statistisk rapport 1992

Præsenteret af F. Michael Watson
Det Første Præsidentskabs sekretær

Til oplysning for Kirkens medlemmer har Det Første Præsidentskab udsendt følgende statistiske rapport vedrørende Kirkens vækst og status den 31. december 1992. (Følgende statistik er baseret på de rapporter, der var tilgængelige før denne konference).

Kirkeenheder

Stave	1.919
Distrikter	601
Missioner	276
Ward og grene	20.081
Lande og territorier med organiserede ward og grene	146

Kirkens medlemstal

Totalt medlemstal	8.406.895
Otte-årige indskrevne børn døbt i 1992	77.380
Omvendte døbt i 1992	274.477

Missionærer

Fuldtidsmissionærer	46.025

Fremtrædende medlemmer, som er døde siden sidste april

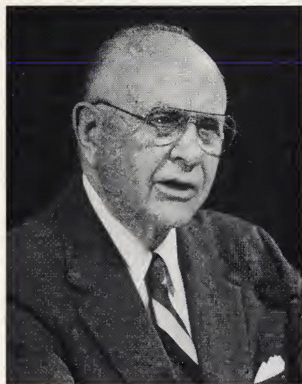
Ældste Robert E. Sackley, medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum; ældste John H. Vandenberg, emeritus generalautoritet; ældste H. Verlan Andersen, tidligere medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum; søster Flora Amussen Benson, præsident Ezra Taft Bensons hustru; søster Sara Merrill Tanner, enke efter præsident N. Eldon Tanner, rådgiver i Det Første Præsidentskab; søster Ariena S. Vandenberg, enke efter ældste John H. Vandenberg, emeritus generalautoritet; og Ruth Pingree Smith, enke efter ældste Joseph F. Smith, Kirkens patriark. Vi bekendtgør ligeledes søster Velma N. Simonsens dødsfald i december 1991. Hun var tidligere rådgiver i præsidentskabet for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse.

Personlig tilbedelse i templet

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

Større end selv templet er visionen af formålet med templer ... at forløse alle mennesker, som er lydige mod Guds love og befalinger.

Jeg glæder mig sammen med jer nu, hvor vi har opretholdt vore kirkeledere. Vi byder bror Neil Andersen og Todd Christofferson velkomne som nye generalautoriteter. Vores hjerte fyldes med glæde over Kirkens fortsatte vækst, som ses ved de mange nye medlemmer, flere missionærer, flere templer, flere kirkebygninger i ward og stave. Vi vokser, og vi vil fortsat vokse i antal, når vi rækker ud og hjælper dem, der søger håb og frelse.

Budskabet om, at Jesus Kristus er Guds bogstavelige søn og vores Forløser, ved hvem frelse kommer, om at Joseph Smith er åbenbareren af kundskab om Kristus og frelse i denne tidsalder, at Mormons Bog er et vidne om Kristi guddommelighed, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Herrens kirke på jorden og den eneste organisation, som har myndighed til at undervise i evangeliet og forvalte dets ordinanser, er tilgængelig for enhver. Vi indbyder alle til at få del i de velsignelser, som disse sandheder tilvejebringer.

I dag er det den sidste dag af den offentlige rundvisning i templet i San Diego i Californien. Når dørene lukkes i aften, har mere end 700.000 personer benyttet denne mulighed.

De første to dage af denne rundvisning var reserveret til ledere i stat og kommuner, præster i andre trosretninger, ledere inden for erhverv og uddannelse samt medierne og pressen. Flere hundrede accepterede invitationen. Sammen med andre var det mit privilegium at byde disse gæster velkommen og tale til dem samt besvare deres spørgsmål.

Tidligt om morgenen den første dag stod disse indbudte gæster på trods af regnen i kø for at komme ind i Herrens hus. De gik stille og ærbødigt gennem templet, så med forbløffelse på den arkitektoniske skønhed og udsmykning, så passende for Herrens hus. De kom for selv at se det, de havde hørt og læst om.

Rabbi Wayne Dosick skrev i *San Diego Jewish Times:*

»Templet er bygget ... af jordiske materialer for at opføre et sted, der indgyder himmelsk ærefrygt. Dette mormontempel benytter sig af elegant arkitektur til at danne et sted, som påkalder det ærefrygtindgydende himmelske.« Han fortsatte: »Vi takker dem for at minde os om, hvor hellig en bygning kan være« (»Open House Update,« *San Diego Jewish Times*, 20. marts 1993).

Vi er blevet opmærksomme på mange rørende beretninger som resultat af denne rundvisning. Talrige hjerter er blevet rørt. Mere end 8000 personer med brug for særlig hjælp kom i kørestole og havde hver især en slægtning eller ven med til at hjælpe dem. En ung mand standsede ved templets dør for omhyggeligt at rense og pudse den kørestol, hvori hans far sad, før de gik ind i templets hellige indre. En hengiven far løftede sin skrøbelige 15-årige datter op i sine arme, da han bar hende fra hendes kørestol ind i brudeværelset. Hun så sig omkring og sagde: »Her er så smukt.« Med et smil på sine læber og med tårer i øjnene lagde hun blidt sit hoved på sin fars skulder og sagde: »Det er her jeg ønsker at blive gift en dag.« Denne unge pige var kommet til templet fra hospitalet, hvor hun havde tilbragt det meste af de sidste fem år – hendes ønske om at se templet var blevet opfyldt.

De, som deltog i rundvisningen, er ikke alene blevet berørt af templets skønhed, men deres bemærkninger viser, at mange har følt en dyb ærbødighed og er blevet rørt dybt.

I mere end et hundred år har de samme følelser rørt det enorme antal besøgende på Tempelpladsen, når de har set og følt templets majestætiske og uovertrufne skønhed. Et hundrede år efter dets indvielse står det stolt som et kongeligt monument over tro, flid og fremsynethed hos Guds hellige, som byggede det.

Større end selv templet er visionen af templets formål, som ledte bygmestrene. Dette formål er at forløse alle mennesker, som er lydige mod Guds love og befalinger.

Evangeliets fylde blev åbenbaret for Adam, og al religiøs udøvelse er uden tvivl afledt af rester af de sandheder, der blev givet til Adam. Nogle af de religiøse skikke, der blev givet på dette tidlige tidspunkt, er uden tvivl blevet fordærvet, efterhånden som de er blevet nedarvet gennem tiderne. Men trofaste medlemmer, som forstår evangeliets evige natur – Guds hellige formål med at tilvejebringe evigt liv for mennesket – forstår klart, hvorfor menneskets historie synes at dreje sig om bygningen og brugen af templer (se John A. Widtsoe, »Temple Worship,« *Utah Genealogical and Historical Quarterly*, apr. 1921, s. 53-54).

Hellige i alle tidsaldre har haft templer i en eller anden form. Der er beviser på, at tilbedelse i templer var almindelig fra Adam til Noa, og at det hellige præstedømme fortsatte efter syndfloden. Derfor har vi grund til at tro, at templets ordinanser var tilgængelige for dem, som var berettiget til at modtage dem (se Widtsoe, »Temple Worship«, s. 52).

Herren »befalede ... Moses at bygge et tabernakel, som hans folk skulle føre med sig i ørkenen ... for at disse forordninger kunne åbenbares, som havde været skjult fra verdens begyndelse« (L&P 124:38).

I Anden Mosebog gav Herren Moses befalinger i mindste detalje om forskrifterne og kravene ved bygningen af tabernaklet. »Skønt denne helligdom kun bestod af et telt, blev den omhyggeligt udført og indrettet, thi folkets kostbareste ejendele blev anvendt til dens indretning« (James E. Talmage, *Trosartiklerne*, s. 146).

Den skulle kunne bæres og flyttes, da israelitterne vandrede i ørkenen, og den betjente deres åndelige behov i mere end fem hundrede år. Anvendelighed og udsøgt ophøjethed var kombineret i bygningen af dette enestående værk. Dette gjaldt også Salomos tempel, som afløste tabernaklet som Herrens permanente helligdom – og af templer, der er bygget med hans myndighed i dag.

Midpunktet for samfundslivet i det gamle Israel var templet. Det er en yderst gammel institution.

Et af formålene med templet er, at det skal være et sted, hvor det er muligt at forløse de døde ved at sørge for de nødvendige frelsende ordinanser for dem ved levende stedfortrædere.

Der er et stort ansvar forbundet med det himmelske værk, at forløse de døde. Profeten Joseph Smith sagde ved begravelsen af en af sine nære venner, King Follett: »Det største ansvar, som Gud har pålagt os her i verden, er at søge efter vore døde« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 430).

I vores søgen efter vore døde forfædre kan vi måske forestille os en kedsommelig stirren i mugne bøger og mikrofilm i årelang søgen, med mindre vi har en forestilling om dette storslåede sidste dages værk og forstår, hvordan vi skal bære os ad.

Kirkens slægtshistoriske afdeling har mikrofilmet kirkebøger for omkring 2 milliarder personer. Alt, hvad vi skal gøre for en given forfader, er at håbe på, at hans eller hendes optegnelser findes – og så finde dem.

Nej, det er ikke altid let. Men i vores søgen skal vi huske disse tre principper:

For det første. Herren beder aldrig om det umulige. Ofte om det vanskelige, men aldrig det umulige.

Nogle mener måske, at de samvittighedsfuldt har søgt Åndens vejledning i deres mislykkede arbejde med at finde oplysninger om deres forfædre og tilskriver derfor deres manglende succes deres utilstrækkelige tro. Hvis du har følt det sådan, så foreslår jeg tålmodighed. Giv Herren tid. Hav tro på, at i hans rette tid vil alle de oplysninger, du har brug for, blive tilgængelige. I mellemtiden kan du bede Herren om at rette din opmærksomhed på andre forfædre, hvis oplysninger er lettere tilgængelige.

Der findes også en anden hjælpekilde, du kan bruge. Dygtige slægtshistoriske konsulenter er nu til rådighed i dit ward og stav til at hjælpe dig i din søgen efter dine forfædre.

For det andet. Begynd der, hvor du er. Tag et skridt ad gangen. Du kender til vigtige oplysninger i dine forældres liv. Skriv disse oplysninger ned og bevæg dig derefter baglæns, en generation ad gangen, og vær opmærksom på de forfædre, som ikke er døbte, ikke har fået deres begavelse og ikke er blevet beseglet.

For det tredje. Prøv ikke at gøre det hele på én gang. Kong Benjamin sagde: »Se til, at alt dette gøres med visdom og orden; thi det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har styrke til« (Mosiah 4:27).

Beslut bønsomt, hvad du skal gøre for dine forfædre. Der er mange faktorer, der påvirker dette – hvad andre familiemedlemmer allerede har gjort, dine egne evner og interesser, den tid du har til rådighed. Men det er vigtigt, at du *gør noget*.

At komme regelmæssigt i templet er en af de enkleste måder, hvorpå du kan velsigne dem, som venter i åndeverdenen. Hvis du bor i nærheden af et tempel, så brug muligheden for at komme der *ofte* og *regelmæssigt*. Hvis du bor i større afstand fra templet, kan du planlægge ture, så også du kan blive opløftet og opbygget ved dette så tilfredsstillende og yderst nødvendige kærlighedsarbejde.

Den 83-årige Luella Boyd, som er enke, tager hjemmefra Basin i Wyoming klokken fem om morgenen, kører de syv timer til templet i Idaho Falls og ankommer om eftermiddagen. Derpå deltager hun i fire begavelsessessioner. Næste morgen er hun ved templet, når det åbner, og så deltager hun i endnu otte sessioner uden at få frokost. Den tredje dag begynder hun klokken fem og deltager i fire sessioner inden middag – og så kører hun tilbage til Basin i Wyoming. Der ankommer hun ved otte-tiden om aftenen. 16 sessioner – næsten 1000 kilometer – tre dage – 83 år gammel! Et år foretog hun denne rejse 11 gange. Kun en måned kom hun ikke af sted på grund af dårligt vejr. Det mest usædvanlige ved historien er, at hun i øjeblikket virker som slægtshistorisk missionær lige her i Salt Lake City. Husk, at søster Boyd er 83 år gammel. Og så mener I og jeg, at vi gør en masse! Det er i sandhed en vidunderlig ånd og hengivenhed! Hun er en af 365 slægtshistoriske fuldtidsmissionærer, der tjener i Salt Lake City og dermed får en bemærkelsesværdig åndelig oplevelse.

Efter at man har udført tempelordinanserne for sine nærmeste forfædre, skal man identificere de forfædre, som er lidt vanskeligere at finde, virke i uddragningsprogrammet eller lave en computerversion af sine slægtshistoriske oplysninger, som man kan udveksle med familiemedlemmer og andre via Kirkens program Ancestral File™. Alle disse aktiviteter hjælper med til at sørge for, at vore forfædre kan modtage de hellige tempelordinanser. Hvis du vil sørge for dette, vil du føle den ubeskrivelige glæde ved at være frelser på Zions bjerg for en ventende forfader, som du har hjulpet.

Herren har udgydt sin Ånd over sine børn – dette ses i den nye teknologi, forenk-

lede procedurer og forøgede ressourcer, som gør os i stand til at øge hastigheden af forløsningen af de døde.

Når vi omhyggeligt har udført alt det, vi kan for at lokalisere vore forfædres optegnelser, så vil Herren lede vores opmærksomhed hen imod ukendte optegnelser på usandsynlige steder, hvor oplysninger om vore forfædre er opbevaret.

En hengiven slægtshistorisk missionær kunne ikke læse oplysningerne om en bestemt kvinde på mikrofilmen. Han kunne ikke tyde det. Han knælede ned, der hvor han befandt sig, og bad Herren om hjælp – men han kunne stadig ikke læse det. Han knælede atter ned og tryglede Herren, men han kunne stadig ikke læse det. Tredje gang knælede han ned og sagde til Herren, at han følte, at denne kvinde ventede på, at hendes ordinanser blev udført, og hvis han ikke kunne læse mikrofilmen, hvordan skulle dette så kunne lade sig gøre? Da han rejste sig og så på mikrofilmen, var den fuldstændig tydelig.

Jeg tror på, at når vi flittigt søger efter sine forfædre – i tro – så vil de nødvendige oplysninger komme til os, selv når ingen optegnelser om deres liv er tilgængelige.

Vores arbejde for vore forfædre er en del af vor himmelske Faders guddommelige plan. Det er en betydningsfuld opgave, der er givet hans kirke, som vi *vil* opfylde, fordi han har bedt os om det. Dette værk er et magtfuldt vidne om Joseph Smiths guddommelige mission, gennem hvem dette blev åbenbaret.

Ældste John A. Widtsoe kom med denne bemærkelsesværdig udtalelse: »Når historien om menneskets tanker skal skrives ud fra tempeltilbedelsens synspunkt, kan man meget vel finde ud af, at templer og det arbejde, der foregår i dem, har været et dominerende aspekt i dannelsen af den menneskelige tanke helt fra begyndelsen. Endog i dag,« fortsatte han, »påvirker politiske meningsudvekslinger ikke et folks natur meget i forhold til religiøse følelser og overbevisning, især som de praktiseres i folkets templer« (»Temple Worship,« s. 52).

Vor himmelske Faders børns frelse, fra Adam og Eva til den nuværende generation, er det mest betydningsfulde arbejde i tid og evighed. Vores glæde – eller vores skuffelse – i evighederne kan være afhængig af, om vi villigt deltager i dette store sidste dages værk.

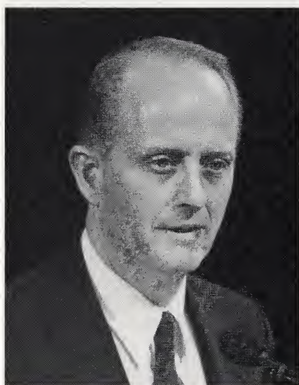
Præsident Spencer W. Kimball sagde: »Jo tydeligere vi ser evigheden, desto mere klart bliver det, at Herrens værk er et umådeligt og storslået værk, med slående ligheder på begge sider af sløret« (*Ensign*, jan. 1977).

Må Gud velsigne os med kærlighed til vore forfædre og med værdighed til at komme i templet. Jeg erklærer, at hans værk er sandt. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Jesus Kristus, den levende Guds Søn

Ældste John M. Madsen
De Halvfjerds

Alle, som kender til og forstår det herlige forløsningsværk, som blev virkeliggjort af Herren Jesus Kristus ... forstår, hvorfor de skal være ved godt mod.

Mine elskede brødre og søstre, jeg er fyldt med en overvældende følelse af glæde og taknemmelighed for den ophøjede begivenhed, der fandt sted i templet i Kirtland for 157 år siden i dag. Og jeg ønsker ydmygt at prise mine forældre, som opdrog mig »i Herrens tugt og formaning« (Enos 1:1).

Jeg elsker de ord, Herren siger til alle, som er kaldet og udpeget til at gå ud og prædike evangeliet i disse sidste dage: »O, I mine tjenere ... Vær derfor ved godt mod og frygt ikke, thi jeg, Herren, er med jer og vil stå jer bi, og I skal vidne om mig, Jesus Kristus, at jeg er den levende Guds Søn, at jeg var, at jeg er, og at jeg kommer« (L&P 68:5-6).

Alle, som kender til og forstår det herlige forløsningsværk, som blev virkeliggjort af Herren Jesus Kristus, og alle, som kender hans majestæt og magt og løfter, forstår, hvorfor de skal være ved godt mod. De, som er kommet til at kende ham, frygter ikke! De ser hen til ham i hver en tanke. De tvivler ikke, og de frygter ikke (se L&P 6:36). De ved at han, Herren Jesus Kristus, er med dem, og at han vil være hos dem! (Se L&P 6:32; 29:4-7; 32:3; 84:87-88).

»Vær derfor ved godt mod og frygt ikke, thi jeg, Herren, er med jer og vil stå jer bi.«

Efter dette oplivende og hellige løfte, kommer der en lige så hellig opgave, ja en befaling, som ikke kan overses: »Og I skal vidne om mig, Jesus Kristus, at jeg er den levende Guds Søn, at jeg var, at jeg er, og at jeg kommer« (L&P 68:6).

Hvorfor giver Herren denne hellige opgave, dette bud til sine tjenere? Herren svarer: »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus« (Joh 17:3).

»Thi den port er snæver, og den vej er trang, som fører til ophøjelse og livets fortsættelse, og de er få, som finder den, fordi de ikke modtog mig i denne verden, ej heller kender de mig« (L&P 132:22).

»Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6).

Ingen lærdom er mere grundlæggende for forståelsen af frelsesplanen end den lærdom, som åbenbarer Jesu Kristi sande identitet og rolle.

Men hvordan skal jordens nationer komme til en forståelse af Herren Jesu Kristi sande identitet? Overvej disse profetier:

- »Den tid skal komme, da kundskaben om en Frelser skal spredes blandt alle slægter, stammer, tungemål og folk« (Mosiah 3:20).
- »Disse sidste optegnelser [som tydeligvis henviser til Mormons Bog og andre sidste dages-skrifter] ... skal kundgøre for alle slægter, tungemål og folk, at Guds Lam

Præsidentinden for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse, Elaine L. Jack, til højre, med søster Chieko N. Okazaki, førsterådgiver, i midten, og søster Aileen H. Clyde, andenrådgiver.

er den evige Faders Søn og verdens Frelser, og at alle mennesker må komme til ham, da de ellers ikke kan blive frelst« (1 Nephi 13:40).

- »Og jeg skal sende retfærdighed ned fra himmelen, og sandhed vil jeg bringe dem ud af jorden for at bære vidnesbyrd om min Enbårne, om hans opstandelse fra de døde, ja, og også om alle menneskers opstandelse. Og jeg vil lade retfærdighed og sandhed fare hen over jorden som en flodbølge for at indsamle min egne udvalgte fra jorden fire hjørner« (Moses 7:62).

Præsident Benson har tydeligt erklæret, at »Mormons Bog er det redskab, som Gud har skabt til at 'fare hen over jorden som en flodbølge for at indsamle [sine] udvalgte'« (*Stjernen*, jan. 1989, s. 3). Vi har intet mere helligt privilegium, intet mere påtrængende og helligt ansvar, end at bære vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn! Og vi har intet mere effektivt »redskab«, hvormed vi kan opfylde denne hellige opgave, end den optegnelse, som Gud har beredt til alle formål, nemlig Mormons Bog, endnu et vidne om Jesus Kristus! På dens sider, ligesom på siderne i andre af Kirkens standardværker, åbenbares Herren Jesu Kristi sande identitet for evigt – før, nu og i fremtiden!

Koncertsale er fyldt ved juletid af mennesker i mange lande over hele verden, som med ærbødighed og glæde synger Esajas' triumferende og udødelige ord i Händels *Messias:*

»For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømmet skal ligge på hans skuldre. Man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste« (Es 9:5).

Men hvem er dette »barn«? Hvem er denne »søn«? Og »hvis søn er han«? (Matt 22:42). Hvem er denne »Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste«, som Esajas talte om? Mormons Bog »bekræfter og tydeliggør« hvem han er! (Se Ezra Taft Benson, *A Witness and a Warning*, Salt Lake City, Deseret Book Co., 1988, s. 13).

Han er Jesus Kristus, født til denne verden som »Den Enbårne Søn« (Jakobs Bog 4:5, 11; 2 Nephi 25:12; Alma 5:48; 9:26; 12:33-34; 13:5) af Gud, »den evige Fader«, og Marias søn, »efter kødets vis« (1 Nephi 11:18-24; 2 Nephi 2:4, 8; 31:7; 32:6; Mosiah 3:8).

Han er Jesus Kristus, den længe ventede »Messias«, »Frelseren« og »verdens Forløser« (1 Nephi 1:19; 10:4-17; 15:13-14; 2 Nephi 2:6-10), om hvem alle »profeterne vidnede« (3 Nephi 11:10; Mosiah 3:13; Helaman 8:13-23), som kom til verden, »for at frelse kan komme til menneskenes børn ved tro på hans navn« (Mosiah 3:9; 2 Nephi 31:2-21; Alma 32:21-43).

Han er Jesus Kristus, »Guds Lam«, som blev »dømt af verden ... løftet op på et kors« (1 Nephi 11:32-33), og »korsfæstet« (1 Nephi 19:9-10, 13-15; 2 Nephi 6:9; 10:3-5; 25:12-13; Mosiah 3:9; 15:7-9), for at »sone for verdens synder« (Alma 34:8; 22:14; 33:22-23; Mosiah 3:11-18).

Han er Jesus Kristus, som, før han nedlod sig til at »komme ned fra himlen« for at dvæle »blandt menneskenes børn« (Mosiah 3:5), var ingen ringere end »den store Jehova« (Moroni 10:34; L&P 110:3-4; Abraham 1:16; 2:6-8), »Abrahams, Isaks og Jakobs Gud« (1 Nephi 19:7-15; Mosiah 7:19-20; Helaman 8:13-23), »Israels Hellige« (2 Nephi 6:9), som gav »loven« til Moses på bjerget (3 Nephi 15:5).

Han er Jesus Kristus, »Guds Søn, himlens og jordens Fader, som har skabt alle ting fra begyndelsen« (Mosiah 3:8; 2 Nephi 9:6; Alma 11:39; 3 Nephi 9:15; L&P 38:1-3; 76:24), hvis »altomfattende forsoning« (2 Nephi 9:5-10; 2:6-10; Alma 34:8-16; 36:17-18) medfører »de dødes opstandelse« (2 Nephi 9:10-13, 21-22; Jakobs Bog 4:11-12; Alma 11:42-45; 40:23; Helaman 14:15-19).

Han er Jesus Kristus, »den evige dommer, som dømmer både levende og døde« (Moroni 10:34; 2 Nephi 2:9-10; 9:13-17, 41; Mosiah 3:10, 18; 3 Nephi 27:13-15; 28:31; Mormon 3:20-22).

Han er Jesus Kristus, »Herren, den Almægtige, som regerer, som var og er fra al evighed til al evighed« (Mosiah 3:5).

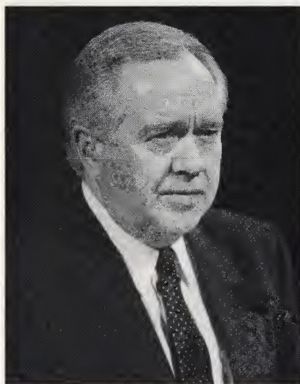
»O, I mine tjenere ... Vær derfor ved godt mod og frygt ikke, thi jeg, Herren, er med jer og vil stå jer bi, og I skal vidne om mig, Jesus Kristus, at jeg er den levende Guds Søn, at jeg var, at jeg er, og at jeg kommer« (L&P 68:5-6).

Jeg ved og bærer vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, at han var og er den store Jehova, verdens Frelser og Forløser. Jeg ved, at han sonede for verdens synder, og at han opstod med et herliggjort legeme af kød og ben. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han lever, at han snart vil komme igen for at regere som »Kongernes Konge og Herrernes Herre« (Åb 19:16). Må vi i sandhed »oversvømme jorden med Mormons Bog« (*Stjernen*, jan. 1989, s. 3), så alle, som vil, kan komme til ham og blive frelst. Det beder jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Kirkens magt rodfæstet i Kristus

Ældste V. Dallas Merrell
De Halvfjerds

Jeg indbyder hver af jer til sammen med mig at tænke over de mange årsager til, at dette værks virkelige egenskaber og magt overgår ethvert menneskes intelligens.

Jeg ønsker, at I hver især skal kende til den dybe kærlighed, jeg har til jer. Det vækker min interesse, når velinformerede mennesker i verden kommenterer Kirkens magt og indflydelse. Jeg vil gerne fortælle jer om nogle af Harold Blooms iagttagelser. Han er jødisk teolog. Dr. Bloom er en anset professor ved universiteterne i New York og ved Yale.

Professor Bloom har skrevet om Kirken magt og fremtid, og han priser Joseph Smith som »et virkeligt religiøst geni, enestående i vores historie« og roser »hans sikre instinkt, hans fantastiske *viden* om, hvad der var nødvendigt for oprettelsen af en ny tro« (*The American Religion*, New York: Simon & Schuster, 1992, s. 82-83).

Joseph Smith og mormonismen, siger han, har givet verden »en mere menneskelig Gud og et mere guddommeligt menneske« (s. 100). Bloom siger: »Jeg tvivler heller ikke på, at Joseph Smith var en ægte profet. Hvor i hele Amerikas historie kan vi finde hans lige?« (s. 95). »Intet andet i hele Amerikas historie står for mig mål med de første mormoner, med Joseph Smith, Brigham Young, Parley og Orson Pratt og alle de mænd og kvinder, som var deres tilhængere og venner« (s. 79).

Det glæder mig at tilføje mit synspunkt til dr. Blooms imponerende konklusion. Han skrev om, hvor forskelligt en troende kan opfatte mormonismen, og jeg er en troende. Jeg er også én, som har brugt årtier på akademisk og professionelt arbejde med at forske og rådgive institutioner om ledelse og magt, og jeg vil gerne fortælle jer om min forståelse af Kirkens *virkelige* magt. Jeg indbyder hver af jer til sammen med mig at tænke over de mange årsager til, at dette værks virkelige egenskaber og magt overgår ethvert menneskes intelligens.

For det første er Kirkens magt grundlagt på guddommelig myndighed. Gud Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith og ledte gengivelsen af deres Kirke. Jesus Kristus havde valgt og ordineret dem, som var de eneste, der skulle have præstedømmets nøgler til at åbne og lede Guds værk. Det Første Præsidentskabs og De Tolv Apostles Kvorums magt og myndighed når ud til det af Kristus befalede værk over hele jorden. Han har udpeget apostlene og De Halvfjerds til at rejse til alle lande for at opbygge og styre Kirken. Herren kalder også »faste tjenere« (L&P 124:137), som bliver og velsigner os der, hvor vi er og har fastslået ægtheden af hans ordinerede repræsentanter: »Enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme« (L&P 1:38). De, som har myndighed, har ingen spørgsmål om, hvis værk dette er, og for hvem vi arbejder.

For det andet kommer der vældig magt fra vores guddommeligt overdragede mål. Kirkens mål er ikke social anseelse, ej heller er det politisk eller økonomisk magt. Vores mål er at indbyde alle mennesker at komme til Kristus og blive fuldkomne i ham. Åbenbarede evangeliske lærdomme giver os en vision og et perspektiv med hensyn til Gud og hans frelsesplan. Kirken er et guddommeligt redskab til at hjælpe os med at blive værdige til evigt liv, som er liv sammen med Gud. Det er vores hellige mål, og det sætter præg på alt i Herrens rige.

Kirkens magt har også noget at gøre med dens væsentlige virke. Vores værk er at undervise i evangeliets korrekte lærdomme og principper og at udruste hele menneskeheden med de frelsende ordinanser, så de kan modtage »alt det, som ... Fader[en] har« (L&P 84:38). Præsident Howard W. Hunter har erklæret, at Kirken »har et altomfattende budskab ... gengivet for at imødekomme hele menneskehedens behov« (*Stjernen*, jan. 1992, s. 21). Kirken er i færd med at opbygge en voksende familie, som indbefatter alle racer, overbevisninger, tungemål og køn, de fattige og nødlidende, syndere og hellige, levende og døde i den barmhjertige, retfærdige og smukke plan, Guds har udvirket for alle sine børn.

Vi har myndighed fra trofaste sidste dages hellige, som er Jesu Kristi disciple og ikke blot medlemmer af Kirken. Kirkens magt er i høj grad grundlagt på disciple, der er rodfæstet i individuel tro på Herren Jesus Kristus. Vores tro demonstreres ved dåbens vande, ved værdig deltagelse i nadveren, ved tilbedelse i templet og ved vores daglige livs retskaffenhed. Sande disciple besegler deres tro i tjeneste, som motiveres af kærlighed til Frelseren og til alle jordens mennesker.

Kirkens styrke er også grundlagt på lydighed mod princippet om forvaltning. Vi er kender, at alt det, vi ejer, tilhører Gud. Vi og alle brødre og søstre, der gik forud for os, kommer for i fællesskab at bringe offergaver i form af tiende, tid og talenter til opbyggelse af Guds rige. Vi stræber efter at opløfte hinanden som hinandens næste og at stadfæste os selv som et pagtssamfund, hvis liv centreres om Kristus.

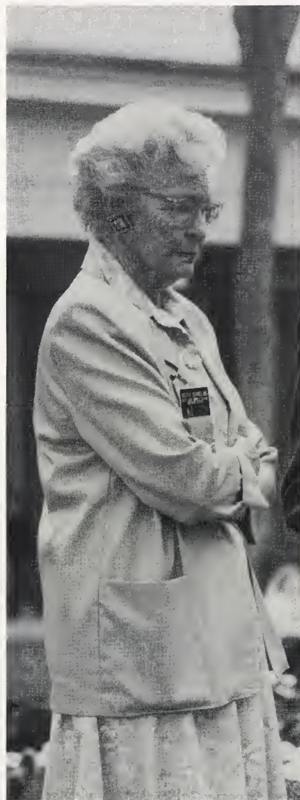
Som sidste punkt indebærer kilden til Kirkens magt fortsat forbedring. Vore mest grundlæggende lærdomme tilskynder os til at forbedre os, individuelt og som et samfund. Vi rådfører os med hinanden. Vi beder sammen og for os selv. Vi erkender vore svagheder, vi studerer skrifterne og overvejer eventuelle ændringer i vores kurs. Vi modtager retfærdige fordele af himmelsk inspirerede gaver i form af videnskab, teknologi og kunst. Vi samordner, retter og omorganiserer, så alle de sandheder, vi er i stand til at modtage, gør, at vores liv og dette værks ledelse og organisation bliver i harmoni med vores leders, Jesu Kristi lærdomme og fuldkomne eksempel.

Nogle, antyder dr. Bloom, har måske en »sund frygt« for mormonernes fremtidige magt (*The American Religion*, s. 86). Disse giver vi ydmygt dette svar: Dette er den Almægtiges vedvarende værk. Dette er ikke Joseph Smiths kirke. Det er *Jesu Kristi Kirke.* Det er den eneste organisation på jorden, som ikke vil slå fejl. Vi er i dag vidner til opfyldelsen af profeten Daniels ord: Himlens Gud skal oprette et rige, som vil fylde hele jorden og skal vare for evigt (se Dan. 2:29-45).

Professor Bloom roste vore kirkelederes tålmodighed. Tålmodighed er født af retfærdig optimisme. Ældste Heber C. Kimball, en af de første apostle, giver en interessant illustration. Han vendte tilbage fra sin mission i England i 1838 for blot at opdage, at halvdelen af medlemmerne i Kirtland havde

Templet i Salt Lake City spejler sig i vinduerne i det nordlige besøgscenter på Tempelpladsen.

forladt Kirken. Profeten Joseph Smith og adskillige betydningsfulde ledere var fængslet i fem måneder. Fem af apostlene og to af de tre vidner var faldet fra. Tusindvis af de hellige i Missouri blev forfulgt og fordrevet fra deres nedbrændte hjem. I denne triste situation skrev ældste Kimball: »Jeg kan i sandhed sige, at jeg aldrig har set Kirken i bedre stand, siden jeg blev medlem af den. De, der er tilbage, er trofaste og standhaftige, fulde af kærlighed og gode gerninger... og har mistet alt det, de har, og er nu rede til at gå ud og forkynde evangeliet til en døende verden« (Orson F. Whitney, *The Life of Heber C. Kimball*, Salt Lake City: Bookcraft, 1992, s. 246).

På samme tidspunkt skrev Joseph Smith disse inspirerende ord fra Liberty Fængslet: »Hvilken magt kan standse himlene? Menneskene kunne lige så godt strække sin svage arm ud for at standse Missourifloden i dens løb eller vende strømmen i modsat retning, som hindre den Almægtige i at udgyde kundskab fra himlen over de sidste dages helliges hoveder« (L&P 121:33).

Med prægtige optimisme skrev profeten Joseph til redaktøren af *Chicago Democrat*: »Ingen ugudelig hånd kan standse dette værks fremgang; måske raser der forfølgelse, pøbelhobe slutter sig sammen, hære samles, og mennesker bagtaler hinanden, men Guds sandhed vil frimodigt gå fremad, ædel og uafhængig, til den har gennemtrængt hvert kontinent, besøgt hvert himmelstrøg, gennemtrængt hvert land og lydt i hvert eneste øre; til Guds hensigter er udført, og den store Jehova skal sige, at værket er fuldbragt« (*History of the Church*, 4:450). Vi glæder os over, at fremtiden tilhører vor Mester, som skabte denne verden, gav os frelsesplanen og grundlagde denne kirke. Han erklærede selv: »Thi jeg, Herren, har udstrakt min hånd for at sætte himlens kræfter i bevægelse. I kan ikke se det nu, men inden længe skal I se det og vide, at jeg er, og at jeg skal komme og regere med mit folk« (L&P 84:119). Ingen anden institution har de guddommelige egenskaber som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er, fordi den har sand myndighed, et åbenbaret mål, et guddommeligt værk, hengivne disciple, en vision af vores forvaltning og inspirerede principper om evig fremgang. Om dette bærer jeg ydmygt og taknemmeligt vidnesbyrd i vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi navn. Amen. □

Bøn

Ældste David E. Sorensen
De Halvfjerds

Selve bønnen kan ændre og rense os, både enkeltvis og som en gruppe.

Da vore ældste børn endnu var små, boede vi på en befærdet gade her i Salt Lake City. Min hustru, Verla, og jeg var bekymrede for den fare, denne gade kunne være for vore børn. Vi brugte enhver mulighed til at understrege betydningen af at holde sig borte fra vejen. Foruden dette, var det på dette tidspunkt, vore børn var ved at lære om templer og evige familier. Derfor indeholdt vore børns bøn ofte denne anmodning: »Hjælp os til at blive gift i templet og holde os væk fra gaden.«

En dag efter at nogle nabobørn var gået hjem efter at have leget hos os, fik min hustru en opringning fra deres mor. Et af hendes børn havde hørt en bøn, mens han var hos os og kom med denne variation, da han selv bad sin bøn derhjemme: »Hjælp os til at holde os væk fra templet og blive gift på gaden.«

Jeg stoler på, at denne særlige bøn ikke blev modtaget på nøjagtig den måde, den blev sagt, men jeg har virkelig et stærkt vidnesbyrd om bønnens betydning i forbindelse med at forme vores tilværelse.

Frelseren lægger stor vægt på bøn i Mormons Bog. Han bad gentagne gange og personligt med og for nephiterne. Og efter at han havde gjort det, bad han dem om at følge hans eksempel:

»Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal altid våge bed bede, for at I ikke skal blive fristet af djævelen og blive bragt i fangenskab af ham.

Og ligesom jeg har bedt blandt jer, så skal I bede i min kirke, blandt mit folk, som omvender sig og bliver døbt i mit navn. Se, jeg er lyset, jeg har givet jer et eksempel« (3 Nephi 18:15-16; se også 3 Nephi 18:24; 19:17-34; 27:21).

I virkeligheden formaner Kristus mindst ti gange nephiterne om at »bede til Faderen i mit navn« (3 Nephi 18:19; se også 3 Nephi 13:6-9; 14:11; 17:3; 18:20-21, 23; 20:31; 21:27; 27:2-7, 9, 28).

Kristus lærte os, at bøn er en absolut nødvendighed ved hvert skridt mod fuldkommenhed, men især i begyndelsen. Han lærte os f.eks., at en af de vigtigste årsager til, at evangeliet blev gengivet, var, at det adspredte Israel kunne bede til Faderen i Kristi navn: »Ja, da skal Faderens værk begynde blandt de adsplittede af mit folk for at berede vejen, hvorigennem de kan komme til mig, *så de kan påkalde Faderen i mit navn*« (3 Nephi 21:27; fremhævning tilføjet).

Desuden lærte han os, at vi i Kirken skal bede for dem, som undersøger Kirken (se 3 Nephi 18:23-30). Han opmuntrede dem, som havde hørt hans ord, til at overveje dem og bede til Faderen i hans navn om en større forståelse (se 3 Nephi 17:3). Og han viste os naturligvis, at selv fuldkomne mennesker, som ham selv, skal bede altid.

På alle niveauer i vores fremgang mod at blive som vor himmelske Fader er bøn et nødvendigt skridt. Når vi en gang har smagt Kristi godhed, opmuntrer han os til at bede ofte – alene, sammen med vores familie, i vore kirker og i vores hjerte, og hele tiden bede specifikt for det, vi har brug for – og han siger: »Og hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, at I skal få det, se, det skal gives jer« (3 Nephi 18:20).

Kristus lærte nephiterne, at bøn er mere end blot et middel til at modtage af vor himmelske Faders gavmildhed, men bønnen i sig selv er snarere en handling i tro såvel som en handling i retfærdighed. Bøn er den karakteristiske handling hos tilbederen af Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus. Det er fordi selve bønnen kan ændre og rense os, både enkeltvis og som en gruppe. I vores bibelordbog står der: »Målet med bøn er ikke at ændre Guds vilje, men at sikre os selv og andre de velsignelser, som Gud allerede er villig til at give os, men som er betingede af, at vi beder om dem« (s. 753).

Med andre ord bringer bønner vore ønsker og vor Faders ønsker i harmoni og bringer os både de velsignelser, vi beder om, og større enhed med Faderen. Dette er nøglen til mænds og kvinders samlede og individuelle frelse.

Ældste Hyrum M. Smith udtrykte denne tanke, da han skrev: »Troens bøn er hemmeligheden bag Kirkens styrke« (Hyrum M. Smith and Janne M. Sjodahl, *The Doctrine and Covenants Commentary*, rev. ed., Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, s. 194).

Jeg har set dette bekræftet i min egen tilværelse. Mens vi boede i Californien, kom en af vore sønner alvorligt til skade i en bilulykke. Der var alvorlige brud på hans kranium, og lægerne gav ham kun en meget lille chance for at overleve. Tre dage efter hans indlæggelse på hospitalet fik han meningitis, og hans tilstand forværredes. Vores familielæge og nabo kom hjem til os og sagde: »Alt, hvad vi kan gøre nu, er at bede.«

Og vi bad. I flere uger bad naboer, venner og forretningsforbindelser sammen med os for vores søn og for vores egen styrke. Efter næsten en måned stabiliseredes vores søns tilstand sig og blev bedre, og vi blev velsignet med at se ham helbredt og smilende igen.

Jeg ville ikke ønske andre denne oplevelse, men denne forfærdelige, vanskelige periode lærte os det princip, som præsident Thomas S. Monson har lært Kirken. Han sagde: »Bøn er adgangstegnet til åndelig kraft« (*Stjernen*, jan. 1991, s. 45). Under vores søns sygdom, så og følte vi bønnens åndelige kraft! Vores ward havde aldrig bedt mere indtrængende, end de gjorde da, og jeg tror ikke, at medlemmerne nogensinde havde følt sig stærkere knyttet til hinanden. Vores familie blev holdt oppe ved vore venners samlede tro og bønner. Og selv da vores

hjerte var ved at briste af frygt for at miste vores søn, følte vi os nærmere vor himmelske Fader og mere opmærksom på vores afhængighed af ham end på noget som helst andet tidspunkt i vores tilværelse.

Selv om de velsignelser, vi beder om og modtager, unægtelig er storslåede, så er den største velsignelse og gavn ved bønnen ikke de fysiske eller åndelige velsignelser, der kommer som svar på vore bønner, men de ændringer, der sker med vores sjæl, når vi lærer at stole på vor himmelske Fader for styrke.

En mor fortalte følgende oplevelse, som hjælper med at forklare dette. Hun sagde: »Nogle gange, når vi sidder og spiser, prøver et af mine børn at få min opmærksomhed og signalerer til mig med munden fuld af mad. Med grynt og fagter prøver han at få mig til at gøre noget for ham. Jeg ved godt, at han gerne vil have, at jeg hælder mælk op til ham, men jeg venter indtil han bruger ord til at spørge mig, før jeg gør det. Det er ikke fordi, jeg ikke kan forstå, hvad han vil, men jeg føler, at det er vigtigt for ham at lære at kommunikere godt.« Jeg tror, at på nogenlunde samme måde, som forældre underviser deres børn i kommunikation og høflighed, lærer vor himmelske Fader os at bede, fordi selve det at bede forbedrer os. Vi tilbeder vor himmelske Fader som alvidende og almægtig. Som vores Skaber kender han med sikkerhed vore bekymringer, vore ængstelser, vore glæder og vore kampe, uden at vi fortæller ham det. Årsagen, til at vor himmelske Fader beder os om at bede, kan ikke være det, at vi kan fortælle ham noget, han ikke allerede ved. Årsagen til, at han ønsker, vi skal bede, er snarere, at processen, hvor vi lærer at kommunikere med ham, former og ændrer vores tilværelse lige så meget, som når vi lærer at kommunikere som børn.

Præsident Gordon B. Hinckley lærte os dette på følgende måde: »Der er noget i selve det at knæle, som står i modsætning til de egenskaber, som Paulus talte om: 'Hovmodige ... forrædere, fremfusende' ...

Der er noget i det at henvende sig til guddommen, som hindrer tendenser til blasfemi og det at blive 'lystens venner snarere end Guds venner.'

Tilbøjeligheden til at være uhellig og utaknemmelig forsvinder, når familiens medlemmer sammen takker Herren for livet og freden og alt det, de har« (*Stjernen*, sep. 1991, s. 4).

Bortset fra at deltage i evangeliets ordinanser er der intet tidspunkt i vores tilværelse, hvor vi kan forny vores åndelige liv og øge vores forståelse af vores placering for vor himmelske Fader på samme måde, som når vi beder. Når vi ydmyger os selv for at nærme os Gud og omhyggeligt tænker på hans nåde og store kærlighed til os, vil vi blive et helligere og mere ærbødigt folk, i højere grad i stand til at modtage de velsignelser, han er villig til at udøse over os. Troens bøn er i sandhed Kirkens styrke.

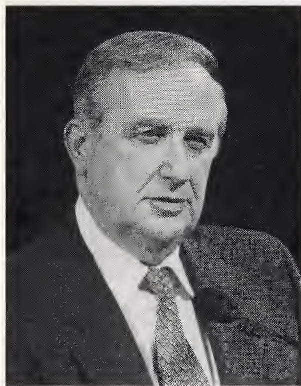
Jeg vidner om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at Joseph Smith var gengivelsens profet. Ezra Taft Benson er vores profet. Mormons Bogs guldplader er virkelige, og ligeså var Moronis tilsynekomst og tilsynekomsten af mange andre engle, som belærte profeten Joseph Smith som svar på hans bønner. Gengivelsen af præstedømmet er virkelig og evig. Det er den bindende kraft for de guddommelige ordinanser, dåb og besegling, som administreres af Kirken i dag. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle er profeter, seere og åbenbarere. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Magten i korrekte principper

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Sande principper er, selv om de er lette at finde, ikke altid lette at efterleve, før de bliver et fast mønster i tilværelsen.

I nogle få timer næsten hver uge har jeg en oplevelse, der rører mig dybt med taknemmelighed, ærefrygt og tillid til fremtiden. Som et trin i den proces, der bruges af Det Første Præsidentskab til gennem inspiration at kalde fuldtidsmissionærer, gennemgår nogle af De Tolv hver uge mellem fem og otte hundrede anbefalinger fra hele verden. Hvert kald og tildeling af opgave foretages ved Åndens vejledning af Herrens apostle. Hver kandidats historie er en billede på offer, hengivenhed, vidnesbyrd og tro.

Nogle, som ikke forstår vores åndelige rødder, forbavses over vores missioneringsprogram. De kan ikke tro, at unge kvinder er villige til at hellige halvandet år og unge mænd to år til at undervise i religiøse principper, mens de glemmer alt om at gå ud med det andet køn og alle andre private interesser. Ej heller kan de fatte, hvorfor disse unge mennesker arbejder for at finansiere deres mission, af og til med hjælp fra familie eller venner, når de ikke kan vælge, hvor og sammen med hvem de vil tjene.

Til disse unge mennesker tilslutter der sig ægtepar, som forlader trygge hjem, børnebørn og fritidsbeskæftigelser, ofte flere gange, for at rejse til fjerne dele af verden og bo under de mest ydmyge omstændigheder. Nogle få lærer et fremmed sprog; mange oplever helt andre kulturer, accepterer udfordringer, som de ikke er sikre på, de kan klare. Alligevel vender disse unge mennesker og ægtepar hjem fra deres tjeneste, hvor de har ydet store personlige ofre, og takker Herren for dette privilegium. Intet kan sammenlignes med det i hele verden.

Hvad er det, der skaber denne tapre hær på over 45.000 missionærer, der frivilligt tjener andre? Hvorfra kommer deres styrke? Svaret ligger i *magten i korrekte principper*. Det vil jeg forklare.

Mennesket har altid nydt gavn af lydighed mod sande principper. De frygtløse polynesier krydsede i usikre fartøjer et stort hav mod bestemmelsessteder tusinder af kilometer borte. Denne bedrift blev nået ikke ved tilfældet, men ved at overholde rigtige principper for navigation ved hjælp af himlens stjerner. De forberedte sig omhyggeligt og gav ikke efter for fristelser til at vige fra deres kurs eller gøre ophold på vejen. På samme måde kan I og jeg være sikre på at nå værdige mål i livet ved at forstå og konsekvent følge korrekte principper, der er har rødder i åbenbarede sandheder.

Principper er sikre ankre. De er som de stålkroge, bjergbestigeren bruger til at besejre ellers umulige klipper. De hjælper os med at have tillid i nye og ukendte situationer. De giver beskyttelse i livets storme af modstand.

Alle de selvforskyldte tragedier, som ses i dag som resultat af at bryde Herrens bud, kunne være undgået ved omhyggelig, stadig lydighed mod åbenbaret sandhed. Den skabende magt bag korrekte principper kan gøre vores liv til en glædelig, tilfredsstillende oplevelse.

Vi kan forstå det, der motiverer missionærer til at ofre for at tjene andre ved at undersøge deres tidlige ungdom. Ordsprogene siger noget om dette princip: »Tilskynd drengen til at følge den vej, han skal gå, selv når han bliver gammel, vil han ikke vige fra den« (Ordsp 22:6).

Når I som mødre hele tiden er i hjemmet, i det mindste når børnene fortrinsvis er der, kan I opdage det enkelte barns behov og sørge for måder at dække dem på. Jeres gudgivne fornemmelse hjælper med at erkende et barns særlige talenter og enestående evner, så I kan opelske og styrke dem. Overvej disse eksempler på, hvordan forældres, og især mødres, barmhjertige kærlighed og følsomhed velsigner et barns tilværelse:

En mor hørte sin søn på fire fortælle sin bror på seks: »Jeg tror ikke på Jesus.« Broderen svarede: »Det gør mig virkelig ked af det.« Moderen, der følte, at der var brug for det, styrkede den yngre søns forståelse af Frelseren. Hun satte et billede af Forløseren på hans værelse og fortsatte med at lære sine børn mere om Mesteren. Nogen tid senere sagde den yngre søn: »Mor, du er min bedste ven – næst efter Jesus.«

En anden dejlig mor havde altid læst i skrifterne for sine børn for at lære dem sandheden. Da de var i udlandet, hvor der ikke var nogen gode skoler, tilbragte hun meget tid og energi på samvittighedsfuldt at undervise dem – med forbløffende resultat. Engang hjalp faderen den femårige datter med aftenbønnen. Han fandt hende knælende, mens hun delte sine inderste følelser med vor himmelske Fader. Da hun følte faderens tilstedeværelse, så hun op. Han sagde: »Ved du, hvor glad vor himmelske Fader bliver, når du taler med ham?« Hun svarede: »Åh far, jeg vil altid tale med vor himmelske Fader.« Sådan er en femårigs rene hjerte, når hun har fået omhyggelig åndelig næring.

En anden mor læste evangeliske historier for sine børn fra de var helt små. Engang da hun læste om Frelserens korsfæstelse, begyndte hendes $2^1/_2$ år gamle søn at græde. Hun forstod, at han var et åndeligt følsomt barn. Siden er dette barn blevet en retskaffent, veldisciplineret ung mand, som elsker Herren og holder hans bud. Blasfemi, som er så fremherskende i dag, er især sårende for ham. Når han undgår det og andet ondt, bliver han kritiseret for at være for »kirkelig«. Selv om det er vanskeligt nu, så vil han, hvis han fortsætter i sin beslutning blive en magtfuld og stærk ægtemand, far og leder.

Da den to-årige Clayton hørte, at familien udvekslede følelser omkring det, at bed-

stemoderen tjente i Swaziland i Afrika, blev hans lille hjerte rørt. Hyppigt foldede han sine hænder, bøjede sit hoved og sagde: »Bedste på mission. Jesus. Amen«. Da hun vendte tilbage, genkendte han hende ikke, før hun sagde: »Det er din missionær-bedste.« Straks smilede han stort og løb hen til hende og kastede sine arme om hende. Alle hendes børnebørn ønsker nu at blive missionærer.

Hvilken evig frugt vil ikke blive resultatet af de sandhedsfrø, du omhyggeligt sår og samvittighedsfuldt passer i den frugtbare jord i dit barns tillidsfulde sind og hjerte? For nyligt gennemgik jeg mange missionærers historie og fandt en magtfuld forbindelse mellem enestående missionærer og mødre, som valgte at blive hjemme, ofte forbundet med store økonomiske og personlige ofre. Jeg vil gerne dele uddrag af en biskops og stavspræsidents kommentarer om virkelige missionærer. Navnene er ændrede. Det er kun en lille del af de mange tusind eksempler, der er tilgængelige. De afspejler ros til de mødre, som ofrede for at blive hjemme til deres børns gavn.

»Kevin er en af de fineste unge mænd, jeg har kendt. Han er en naturlig leder, begavet, intelligent og har mange talenter. Andre føler sig godt tilpas sammen med ham. Han har læst Mormons Bog seks gange og har et stærkt vidnesbyrd, som han har opnået ved studium, tjeneste, prøvelser og ofre. Han har i øjeblikket et stipendium til lægeuddannelsen.«

»Loraine er en af de mest bemærkelsesværdige unge kvinder i Kirken. Hun vil være en fryd for enhver missionspræsident.«

»Roy er den type af ung mand, jeg ville ønske for min datter en dag.«

»Brad er en af de fineste unge mænd, jeg har kendt. Han er ærlig og trofast, intelligent, velorganiseret og hårdtarbejdende. Han klarer udfordringer som om, Herren talte lige ind i hans øre.«

»Carol har holdt sig selv værdig, mens hun var leder af heppekoret i gymnasiet og på universitetet. Hun er en af de mest ansete blandt sine jævnaldrende. Hun er stærk, og hendes kærlighed til Herren ses tydeligt, når hun stråler med sine '1000 watt'.«

»Pierre kommer fra en stærk familie. Han viger ikke for kammeraters pres, har altid været en ledertype, beder regelmæssigt, studerer skrifterne, er tæt knyttet til sin familie og efterlever evangeliets principper. Han gør det ubehagelige først.«

»Mark er sandsynligvis den mest velforberedte unge mand, jeg nogen sinde har anbefalet. Han har taget mange ved hånden og stabiliseret deres tilværelse på grund af hans vidnesbyrd og kærlighed. Som et af 11 børn har han sagt, at han vil faste og bede i den uge, hvor hans missionskaldelse bliver overvejet.«

»Marie er stærk, motiveret, klog, hengiven og ved, hvor hun vil hen. Hun kommer fra et stærkt hjem, hvor de evangeliske idealer med succes blev overført til hende. I hele hendes liv har hun været et enestående eksempel på tjeneste og retskaffen levevis.«

»Dale har et stærkt grundlag i evangeliet på grund af sit eget studium og påvirkningen fra en meget opbakkende familie. Han er den ældste af fem børn og har altid gjort det rette. Han har kørekort, men da forsikringspræmierne steg, gav han det frivilligt fra sig.«

»Rodney er en meget imponerende ung mand. Han tilbragte kort tid i militæret og fik hele sin deling til at bede sammen med ham før prøverne – flere gik i kirke sammen med ham.«

»Sonya er næsten for god til at være sand.«

»Mac er midt i et sportsstipendium og er tæt på at nå sit mål, at repræsentere sit land ved De Olympiske Lege til efteråret. På trods af dette har han besluttet at tage på mission.«

»Marco er et rent kar, ikke demonstrativ, men fast. Som én blandt otte gjorde han sig for nyligt fortjent til Eagle-rangen. Forsinkelsen skyldtes ikke sløvhed, men at han har arbejdet hårdt siden han var 13 for at hjælpe med at forsørge sin store familie.«

»Layne er en blid kæmpe, altid villig til at være et godt eksempel. Selv om han var en dygtig student, udsatte han den højere uddannelse for at tjene penge til sin mission. Han solgte de heste, han elskede, for at hjælpe med familiens økonomi.«

»Lee er fuldstændig pålidelig og ansvarsfuld. For at illustrere hans tro, er han, på trods af at hans mor i øjeblikket svæver mellem liv og død, ivrig efter at tjene. Han sagde: 'Det er det Herren ønsker, og det, mine forældre ønsker.'«

Der er tusindvis af unge som disse, jeg lige har beskrevet, og der bliver ved med at komme flere.

Hvor må I mødre til disse unge mennesker føle jer taknemmelige, når I ser frugterne af jeres ofre. I forstår kraften i lydigt og tålmodigt at undervise i sandheden, fordi I ser ud over madpakkerne, vasketøjet, trættende rutiner, kampe med skolelektier og de mange timer ved sygesengen.

Præsident Benson har lært os, at en mor med børn bør blive i hjemmet. Han sagde også: »Vi forstår ... at nogle af vore gode søstre er enker og fraskilte og andre befinder sig i usædvanlige omstændigheder, hvor de af nødvendighed må arbejde et stykke tid. Men disse tilfælde er undtagelserne, ikke reglen« (Ezra Taft Benson, *To the Mothers in Zion*, pjece, 1987, s. 5-6). I, som befinder jer i disse usædvanlige situationer, er kvalificerede til at få yderligere inspiration og styrke fra Herren. De, som forlader hjemmet af mindre gyldige årsager, er ikke.

Forældre, gør ikke den fejl med vilje at gribe ind og formindske eller helt fjerne de naturlige konsekvenser af jeres barns bevidste beslutninger om at bryde budene. Derved vil I forstærke falske principper, åbne døren for mere alvorlige synder og formindske sandsynligheden for omvendelse.

Nogle af jer har børn, som ikke er modtagelige for det, I siger og gør, og som vælger at gå helt andre veje. Vor himmelske Fader har gentagne gange haft den samme oplevelse. Selv om nogle af hans børn har brugt

handlefrihedens gave til at træffe beslutninger imod hans råd, elsker han dem fortsat. Jeg er også sikker på, at han aldrig selv har påtaget sig skylden for deres ukloge valg.

Mor eller far, har I problemer på grund af, at verdens pres hindrer jer i effektivt at opfylde jeres guddommelige rolle? Bliver jeres tilværelse ubevidst næret med et brændende ønske om flere ting, som kunne sætte evige familieforhold og udviklingen af et barns karakter i fare? I må være villige til at undvære personlig fornøjelse og selviske interesser til fordel for familiecentrerede aktiviteter, og ikke flytte det vigtige ansvar for at fremme et barns fuldendte udvikling over på Kirken, skolen eller samfundet. Det koster tid, stor indsats og betydelige personlige ofre at »tilskynde drengen til at følge den vej, han skal gå«. Men hvor finder man større belønning for et veludført arbejde?

Måske er I ikke velsignede ved at være opdraget i en forstående familie, men jeres brug af korrekte principper vil forme, styrke og give jeres liv formål.

Joseph Smiths inspirerede udtalelse: »Jeg lærer dem de korrekte principper, og så styrer de sig selv«, virker stadig (citeret af John Taylor i *Millennial Star*, 15. nov. 1851, s. 339). Herren bruger dette princip i forbindelse med os. I finder de korrekte principper i Frelserens og hans profeters lærdomme og i skrifterne – især Mormons Bog. Sande principper er, selv om de er lette at finde, ikke altid lette at efterleve, før de bliver et fast mønster i tilværelsen. Det er nødvendigt, at man fordriver falske ideer. De kan forårsage smertefulde kampe i dit hjertes hemmelige kamre og afgørende sammenstød for at overvinde fristelser, kammeraters pres og falske tillokkelse ved »at springe over, hvor gærdet er lavest«. Dog, når man beslutsomt følger korrekte principper, vil man finde den karakterstyrke, der altid er tilgængelig, når det er svært. Den stadige lydighed mod principperne overvinder de tillokkende, men falske måder at leve på. Trofast efterlevelse af korrekte principper fremkalder kritik og latterliggørelse fra andre, men resultaterne er så evigt værdifulde, at de berettiger ethvert offer.

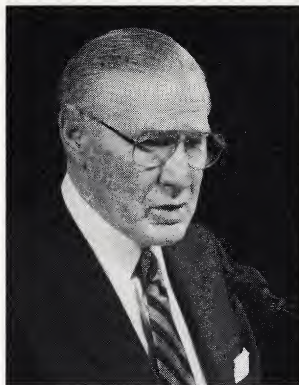
Det vigtigste princip, jeg kan give jer: I må forankre jeres tilværelse i Jesus Kristus, jeres Forløser. Gør den evige Fader og hans elskede Søn til førsteprioriteten i jeres tilværelse – mere betydningsfulde end selve livet, mere betydningsfulde end en elsket ægtefælle eller børn eller nogen anden på jorden. Gør deres vilje til jeres inderste ønske. Så vil alt det, der er nødvendigt for at være lykkelig, komme til jer.

Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader og hans elskede Søn lever, at de kender jer, at de elsker jer, at de ønsker at hjælpe jer. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Far, kom hjem

Ældste James E. Faust
De Tolv Apostles Kvorum

Velsignelserne ved det præstedømme, som æres af fædre og ægtemænd og agtes af hustruer og børn, kan virkelig helbrede den kræft, der breder sig i vores samfund.

I denne påsketid bringer jeg alle, som deltager i disse kirkemøder min varmeste hilsen og bønner for jeres lykke og velbefindende. På denne dag husker vi, at den opstandne Herre har tildelt os ansvaret for at opbygge Guds rige på jorden. Med dette ansvar i erindring håber jeg at give jer nogle få tanker, som kan styrke den vigtigste af alle institutioner – familien.

I denne tid plages samfundet af en kræft, som få familier har undsluppet virkningen af. Jeg taler om splittelsen af vore hjem. Øjeblikkelig korrigerende behandling er nødvendig. Jeg ønsker ikke at fornærme nogen med det, jeg siger. Jeg bekræfter min dybe tro på, at Guds største skabning er kvinden. Jeg tror også, at der ikke findes noget større gode i verden end moderskab. En mors indflydelse i hendes børns liv kan slet ikke gøres op. Enlige forældre, hvoraf de fleste er mødre, udfører en særlig heltemodig tjeneste. Jeg skynder mig at bemærke, at der er for mange ægtemænd og fædre, som udøver misbrug over for deres hustruer og børn, og mod hvem hustruerne og børnene behøver beskyttelse. Alligevel bekræfter moderne sociologiske studier tydeligt den væsentlige indflydelse fra en omsorgsfuld far i et barns liv – dreng eller pige. I de sidste tyve år, mens familier og hjem har kæmpet for at forblive intakte, viser sociologiske studier denne alarmerende kendsgerning: megen af den kriminalitet og meget af den adfærdsmæssige uorden, der finder sted i USA, kommer fra hjem, hvor faderen har forladt børnene. I mange samfund verden over kan børns fattigdom, kriminalitet, stofmisbrug og familiers opløsning spores tilbage til forhold, hvor faderen ikke yder nogen mandlig indflydelse. Ud fra et sociologisk synspunkt er det nu klart, at fædre er et nødvendigt led i familien. Vi må respektere faderens position som den, der først og fremmest skal yde fysisk og åndelig støtte. Jeg udtaler dette uden tøven, fordi Herren har åbenbaret, at denne pligt påhviler fædrene. »Kvinder kan gøre krav på at blive forsørget af deres mænd, indtil disse borttages« (L&P 83:2). Endvidere: »Alle børn har krav på at blive forsørget af forældrene, til de er myndige« (L&P 83:4). Desuden skal deres åndelige velfærd »tilvejebringes ved troen og fædrenes pagt« (L&P 84:99). Hvad angår små børn, har Herren lovet, at »store ting kan fordres af deres fædres hænder« (L&P 29:48).

Det er nytteløst at debattere, hvilken af forældrene der er mest vigtig. Ingen ville tvivle på, at moderens indflydelse er uvurderlig for nyfødte og i de første år af et barns liv. Faderens indflydelse øges, efterhånden som barnet vokser op. Imidlertid er hver af forældrene nødvendige på forskellige tidspunkter i et barns udvikling. Både fædre og

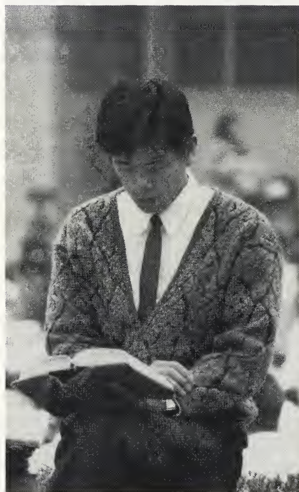

Ved brug af hovedtelefoner forbundet med oversættelsesbokse i Tabernaklets kælder kan besøgende fra udlandet få simultanoversættelse af konferencetaler.

mødre gør mange væsensforskellige ting for deres børn. Både mødre og fædre er udstyret med evner til at opfostre børn, men deres metoder er forskellige. Mødre har tendens til at lægge mest vægt på at forberede børnene til at leve i deres familier (nuværende og fremtidige). Fædre synes bedst udstyret til at forberede børnene til at fungere i omgivelserne uden for familien. En forsker udtaler: »Undersøgelser viser, at fædre spiller en særlig rolle med hensyn til at opbygge børnenes selvrespekt. De er også vigtige, på en eller anden måde vi ikke helt forstår, til at udvikle indre grænser og kontrolfunktioner hos børnene.« Han fortsætter: »Forskningen viser også, at fædre er væsentlige for opbyggelsen af børnenes kønsbevidsthed. Det er interessant, at fædres deltagelse udvikler stærkere kønsidentitet og personlighed både hos drenge og piger. Det er velkendt, at både drenges maskulinitet og pigers femininitet er større, når fædre tager aktiv del i familielivet« (Karl Zinsmeister, »Do Children Need Fathers?« *Crisis*, oktober 1992).

Forældre i enhver ægteskabelig situation har pligt til at tilsidesætte personlige forskelle og opmuntre hinandens retfærdige indflydelse på deres børns liv.

Er det ikke muligt at give kvinden alle de rettigheder og velsignelser, der kommer fra Gud, herunder lovlig myndighed, uden at begrænse Guds andet store skaberværk, manden? Eliza R. Snow udtalte i 1872: »Kvindernes status er et af tidens spørgsmål. Socialt og politisk tiltvinger det sig verdens opmærksomhed. Nogle ... nægter at indrømme, at kvinden er berettiget til at nyde andre rettigheder end ... de indskydelser, forestillinger eller den retfærdighed, som mænd vælger at yde hende. De argumenter, som de ikke kan imødegå med fornuft, fordømmer og nedrakker de; en gammel flugtvej for dem, der er imod korrekte principper,

som de ikke er i stand til at bestride. Andre ... nøjes ikke med at kvindens status bør forbedres, men er så yderliggående i deres ekstreme teorier, at de vil sætte hende op som mandens modstander, lade hende påtage sig en tilværelse i adskilt opposition og vise, hvor fuldstændig uafhængig hun skulle være.« De vil virkelig, fortsætter hun, »få hende til at påtage sig de mere dadelværdige karaktertræk, som mænd besidder, og som burde undgås og forbedres af dem i stedet for at bliver kopieret af kvinder. Dette er de to yderpunkter, og imellem dem ligger den 'gyldne middelvej'« (*The Woman's Exponent*, 15. juli 1872, p. 29).

Mange mennesker forstår ikke vores tro på, at Gud viseligt har oprettet en vejledende myndighed for de vigtigste institutioner i verden. Denne vejledende myndighed kaldes præstedømmet. Præstedømmet er betroet til anvendelse med henblik på at velsigne alle Guds børn. Præstedømme har intet med køn at gøre; det er velsignelser fra Gud til alle ved hjælp af de tjenere, han har udpeget. Inden for Kirken kan denne præstedømmemyndighed velsigne alle medlemmer gennem tjeneste udført af hjemmelærere, kvorumspræsidenter, biskopper, fædre og alle andre retfærdige brødre, som har fået opgaver i udførelsen af Guds riges anliggender. Præstedømmet er den retfærdige kraft og indflydelse, hvormed drenge undervises i deres ungdom og gennem hele deres liv til at ære kyskheden, være ærlige og arbejdsomme og at udvikle respekt for og stå til forsvar for kvindeligheden. Præstedømmet er en indflydelse, der får mænd til al lægge bånd på sig selv. Piger bliver belært om, at de gennem dets indflydelse og kraft til at velsigne kan opnå mange af deres ønsker.

At bære præstedømmet betyder at følge Kristi eksempel og søge at efterligne hans eksempel på at være fader. Det indebærer konstant omsorg for ens eget kød og blod. Den mand, som har præstedømmet, skal ære det gennem evig og fuldstændig troskab over for og påskønnelse af sin hustru og moderen til hans børn. Han skal yde en livslang omsorg for sine børn og hendes børn. Davids bøn for sin oprørske søn er et af de mest bevægende af alle skriftsteder: »Min søn, Absalom, min søn, min søn, Absalom! Gid det var mig og ikke dig, der var død! Absalom, min søn, min søn!« (2 Sam 19:1).

Jeg opfordrer fædrene i denne kirke til at være den slags mand, jeres hustru ikke vil ønske at være foruden. Jeg opfordrer søstrene i denne kirke til at være tålmodige, elskelige og forstående over for jeres ægtemænd. De, som indgår ægteskab, bør være fuldstændig forberedt på at opretholde ægteskabet som deres første prioritet i deres liv.

Det er destruktivt for de følelser, der er nødvendige i et lykkeligt ægteskab, at den ene part siger til sin ægtefælle: »Jeg har ikke

brug for dig.« Dette er navnlig tilfældet fordi Frelserens råd var og er, at vi skal blive ét kød: »Derfor skal en mand forlade sin far og mor og binde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød.

Derfor er de ikke længere to, men ét kød« (Matt 19:5-6). Det er langt vanskeligere at være af ét hjerte og sind end fysisk at være ét. Denne forening af hjerte og sind finder udtryk i oprigtige udtryk såsom »jeg værdsætter dig« og »jeg er stolt af dig.« En sådan hjemlig harmoni kommer af at tilgive og at glemme, væsentlige elementer i et udviklet ægteskabeligt forhold. Nogen har sagt, at vi bør holde vore øjne vidt åbne før vielsen og halvt tillukkede efter vielsen (Magdeleine de Scudéry, citeret i *The International Dictionary of Thoughts*, Chicago: J. G. Ferguson Publishing Co., 1969, p. 472). Sand barmhjertighed bør begynde i ægteskabet, for det er et forhold, som skal genopbygges hver dag.

Jeg spekulerer på, om det er muligt for en ægtefælle at forlade den anden part og forblive fuldstændig hel. Enhver ægtefælle, som nedsætter den anden parts guddommelige rolle i børnenes nærhed, øver skade på den spirende kvindelighed hos døtrene og den spirende mandighed hos sønnerne. Jeg formoder, der altid er nogle ærlige forskelle mellem mand og hustru, men tag jer af dem under fire øjne.

Vigtigheden af dette emne giver mig mod til at sige et par ord om at bryde pagter. Det må erkendes, at nogle ægteskaber blot slår fejl. Til dem i den situation vil jeg sende min medfølelse, fordi enhver skilsmisse medfører hjertesorg. Jeg håber, at det, jeg siger, ikke vil få nogen til at føle sig forurettet. Efter min opfattelse indeholder ethvert løfte mellem en mand og en kvinde i forbindelse med en vielseshandling en pagts værdighed. Familiebåndet mellem far, mor og børn er den ældste og mest vedvarende institution i verden. Den har overlevet umådelige forskelle geografisk og kulturelt. Det er fordi ægteskabet mellem mand og kvinde er en naturlig tilstand og er indstiftet af Gud. Det er en moralsk forpligtelse. De ægteskaber, der indgås i vore templer, og som skal være evige forbindelser, bliver derfor de helligste pagter, vi kan indgå. Beseglingsmagten, givet af Gud gennem profeten Elias, bliver derved iværksat, og Gud bliver en part i de indgåede løfter.

Hvad kan man da kalde for »retfærdige grunde« til at bryde ægteskabets pagter? I et langt liv, hvor jeg har behandlet menneskers problemer, har jeg prøvet at forstå, hvad man kunne kalde »retfærdige grunde« til at bryde en pagt. Jeg indrømmer, at jeg ikke påberåber mig hverken visdommen eller myndigheden til definitivt at udtale, hvad der kan være en »retfærdig grund.« Kun ægteskabets parter kan afgøre dette. De må bære ansvaret for den række af følger, der uundgåeligt bliver resultatet af ikke at overholde disse pagter. Efter min opfattelse bør en »retfærdig grund« udgøre intet mindre alvorligt end et langvarigt og tilsyneladende uforsonligt forhold så grelt, at det ødelægger en persons værdighed som menneske.

Samtidig har jeg en tydelig forestilling om, hvad der ikke er tilstrækkelig grund til at bryde den hellige ægteskabspagt. Det er sandelig ikke nok med »at være træt af hinanden« eller »personlige forskelle« eller at være »vokset fra hinanden« eller at have »mistet forelskelsen.« Dette gælder navnlig, hvor der er børn. Paulus giver et eviggyldigt råd: »Mænd, elsk jeres hustruer, ligesom Kristus har elsket kirken og givet sig hen for den« (Ef 5:25).

»Så de kan opdrage de unge kvinder til at elske mand og børn« (Tit 2:4).

Efter min mening har medlemmer af Kirken den mest effektive kur mod familielivets forfald. Den består deri, at mænd, kvinder og børn ærer og respekterer de guddommelige roller, som både fædre og mødre har i hjemmet. Ved at gøre dette vil gensidig respekt og påskønnelse blandt Kirkens medlemmer næres ved den retfærdighed, som findes der. På denne måde kan de betydningsfulde beseglingsnøgler, gengivet af profeten Elias og omtalt af Malakias virke »for at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slå hele jorden med band« (L&P 110:15; se også Mal 3:24). Præsident Joseph Fielding Smith udtalte angående profeten Elias' nøgler: »Denne beseglingsmagt, givet til profeten Elias, er den kraft, der binder ægtemænd til hustruer og børn til forældre for tid og al evighed. Det er den bindende kraft, der findes i enhver evangelisk ordinanse ... Det var profeten Elias' mission at komme og gengive den, således at forvirringens og uordenens forbandelse ikke ville eksistere i Guds rige« (*Elijah the Prophet and His Mission*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1957, s. 5). Forvirring og uorden er alt for almindelig i samfundet, men vi må ikke tillade, at sådanne ting ødelægger vore hjem.

Måske opfatter vi kraften, gengivet af profeten Elias, som noget, der kun har at gøre med formelle ordinanser, udført på hellige steder. Men disse ordinanser bliver kun virkningsfulde og nyttige, når deres virkninger ses i vores daglige liv. Malakias sagde, at profeten Elias' kraft ville vende fædrenes og børnenes *hjerter* mod hinanden. Hjertet er hjemsted for følelser og kanal for åbenbaring (se Mal 3:23-24). Denne beseglingsmagt åbenbarer sig således i familieforhold, i de egenskaber og dyder, der udvikles i nærende omgivelser og i kærlig tjeneste. Disse er de bånd, der binder familier sammen, og præstedømmet fremmer deres udvikling. På ufattelige, men virkelige måder skal »præstedømmets lære falde på din sjæl [og dit hjem] som himlens dug« (L&P 121:45).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at velsignelserne ved det præstedømme, som æres af fædre og ægtemænd og agtes af hustruer og børn, virkelig kan helbrede den kræft, der breder sig i vores samfund. Jeg anråber jer fædre, kom hjem. Forstør jeres præstedømmekaldelse. Velsign jeres familier gennem denne hellige indflydelse og oplev de belønninger, der loves af vor Fader og Gud. Dette siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

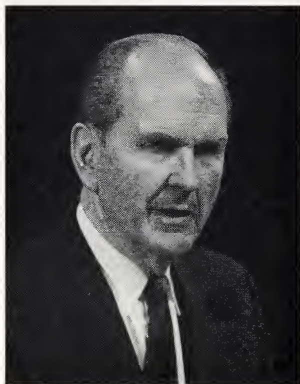

Præstedømmets møde
Den 3. april 1993

At ære præstedømmet

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Præsident Ezra Taft Benson har udtrykkelig anmodet os om at følge den rette orden i præstedømmet.

Brødre, forholdsvis lidt findes nedskrevet om mit emne.[1] Og dog forventes det af os alle, at vi kender det. Jeg taler om at ære præstedømmet.

Dette er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han, som leder denne genoprettede kirke, indrettede sit præstedømme således, »at enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn, han, som er verdens Frelser« (L&P 1:20). Bemærkelsesværdigt! Han valgte at ære os med sit præstedømme. Så vi ærer ham ved at ære hans præstedømme – både dets magt og dem, der bærer det. Ved at gøre dette vil mænd, kvinder og børn over hele verden blive velsignet. At ære præstedømmet fostrer respekt, respekt fremmer ærbødighed, og ærbødighed inviterer til åbenbaring.[2]

Præsident Ezra Taft Benson har udtrykkeligt anmodet os om at følge den rette orden i præstedømmet – principper, bemærkede han, »som mange af os har lært ved at observere og lytte til ældre brødre.« Han sagde: »En sådan orden eller protokol er en længe efterlevet praksis, der beskriver en fuldstændig agtelse for ... en ordnet, korrekt fremgangsmåde.«[3] Jeg vil citere fra præsident Benson og andre ledere, for som I vil lægge mærke til, handler en stor del af mit budskab om denne orden eller protokol.

FORMER FOR ORGANISATIONER

Med hensyn til fremgangsmåder og organisering er der forskelle mellem Herrens kirke og menneskeskabte institutioner. Mænd og kvinder kan danne foreninger for sig selv eller andre og ledes af vedtægter, som er gensidigt accepteret.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er imidlertid hverken et demokrati eller en republik. Den er et kongerige – Guds rige på jorden. Hans rige er en hierarkisk kirke, med den højeste myndighed i toppen. Herren vejleder sine salvede tjenere. De bærer vidnesbyrd til hele verden om, at Gud har talt pány. Himlene er åbnet. Et levende bindeled er dannet mellem himlen og jorden i vor tid.

Denne højeste myndighed understøttes af et fast fundament, der følger et organisatorisk mønster, oprettet i fordums tid. Jesus Kristus er hovedhjørnestenen med apostle og profeter og alle de gaver, magter og velsignelser, der kendetegnede Kirken i fordums tid (se 1 Kor 12:28).

LEDERE OG TITLER

Verdslige og åndelige institutioner har forskellige mønstre for lederskab. Menneskeskabte organisationer ledes af embedsmænd med titler, som antyder rang eller færdigheder. En militærofficer, en dommer, et byrådsmedlem, en læge eller en professor bliver ofte tiltalt ved deres titel. Vi ærer på passende vis personer, som har opnået sådanne positioner.

Som kontrast hertil ledes Guds rige ved præstedømmets myndighed. Det overdrages ikke for at ære, men for at give mulighed for at tjene. Præstedømmets titler er ikke skabt af mennesker. De er hverken til at smykke sig med eller til at udtrykke overlegenhed. De kendetegner, at vi er udpeget til at tjene i Herrens værk. Vi bliver kaldet, opretholdt og ordineret – ikke af os selv, men »ved profeti og håndspålæggelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger« (Trosartiklerne 1:5. Se også Heb 5:4).

Titler, der vedrører det hellige præstedømme, fortjener vor yderste varsomhed og respekt. Hvert medlem af Det Første Præsidentskab bliver tiltalt og omtalt som »præsident« (se L&P 107:22, 24, 29). Titlen »præsident« anvendes også om en præsident for en stav eller en mission og om en kvorums- eller grenspræsident. Titlen »apostel« er hellig. Den er givet af Gud og tilhører kun dem, som er kaldet og ordineret som »særlige vidner om Kristi navn i hele verden« (L&P 107:23). En apostel taler i hans navn, hvis vidne han er. Denne hellige titel anvendes ikke i almindelig tiltale. Den foretrukne titel for en af De Tolv er »ældste« eller »broder«.

Titlen »biskop« udtrykker også præsidentskab. Biskoppen er præsident for Det Aronske Præstedømme i sit ward og er præsiderende højpræst for wardet. I ærbødighed omtaler vi ham som »biskoppen.«

»Ældste« er en hellig titel, der deles af alle bærere af Det Melkisedekske Præstedømme.

ALMINDELIG VEJLEDNING

Må jeg give nogle almindelig råd, først med bemærkninger om generalautoriteter. Vi anerkender dem som redskaber i Herrens hånd, samtidig med at vi indser, at de er almindelige mennesker. De har lige som alle andre brug for at blive klippet, få vasket tøj, og af og til at få påmindelser. Præsident Benson delte engang en historie med os, blot for at illustrere dette. Han sagde:

»Orson F. Whitney ... var fantastisk til at koncentrere sig. En dag, da han rejste med tog, var han så optaget, at han ikke lagde mærke til, at toget kørte forbi den station, hvor han skulle af. Så han måtte køres tilbage til sit bestemmelsessted. I mellemtiden ventede stavspræsidenten ... og efter en rum tid antog han, at broder Whitney var forhindret og ikke ville nå frem, hvorfor de begyndte mødet. Da ældste Whitney nærmede sig, blev han hilst velkommen af åbningssalmen, som var 'Vildledte sjæl, som går.'«[4]

Vi ærer sådan en mand på grund af hans ekstraordinære kaldelse. Hans officielle handlinger har gyldighed på jorden og i himlen. Jeg husker tydeligt den første gang, jeg mødte en generalautoritet. Det var en ubeskrivelig følelse. Skønt jeg var dreng, rejste jeg mig straks op, næsten instinktivt. Selv nu føler jeg på samme måde, når en af brødrene træder ind i rummet. En generalautoritet er et Guds orakel.

Vi taler ofte om *nøgler* til præstedømmets myndighed. Femten nulevende mænd – Det Første Præsidentskab og De Tolv – er ordineret til apostle og har fået *alle* præstedømmets myndighedsnøgler overdraget. Præsident Gordon B. Hinckley forklarede fornylig, at »kun Kirkens præsident har retten til at benytte dem i deres fylde. Han kan delegere anvendelsen af de forskellige nøgler til en eller flere af Brødrene ...

Den myndighed har præsident Benson givet til sine rådgivere og De Tolv i henhold til de forskellige opgaver, de har fået delegeret.«[5]

Efter anmodning fra Det Første Præsidentskab og De Tolv overdrager generalautoriteter bestemte nøgler til præsidenter for stave og missioner, som dernæst overdrager de nødvendige nøgler til biskopper og til kvorums- og grenspræsidenter.

Enhver, der bærer præstedømmet, har fået tildelt en omsorgsfuld leder, for »mit hus er et ordens hus, siger Herren, og ikke et forvirringens hus« (L&P 132:8).

Denne orden omfatter også grænser for åbenbaring. Profeten Joseph Smith lærte, at »det er i modstrid med Guds plan, at noget medlem af kirken eller nogen anden modtager instruktioner og belæringer for dem, som står over dem i myndighed.«[6] Dette princip udelukker modtagelse af åbenbaring for nogen uden for ens eget ansvarsområde.

At ære præstedømmet betyder også at ære sit personlige kald til at tjene. Nogle få, kortfattede råd illustrerer dette:

- Lær at tage imod råd. Søg vejledning fra direkte ledere og modtag den villigt.
- Tal ikke dårligt om kirkeledere.
- Begær ikke en kaldelse eller stilling i Kirken.
- Spekuler ikke over, hvem der burde eller ikke burde være kaldet.
- Lad være med at bede om afløsning fra en kaldelse. Men informér lederne om ændrede omstændigheder i dit liv, idet du har tillid til, at lederne vil overveje alle faktorer, når de under bøn overvejer det rette tidspunkt for din afløsning.
- Den, som giver en kaldelse, *og* den, som modtager en kaldelse, har begge pligt til at aflægge regnskab. Jeg citerer fra ældste James E. Talmage:
  »De, gennem hvem kaldelsen blev givet til ham, ... bliver sandelig holdt ansvarlige for deres handlinger, ligesom han gør for sine; og af enhver skal forlanges en klar og personlig redegørelse for hans forvaltning, en fuldstændig rapport om tjeneste eller undladelse, om brug eller misbrug i forvaltningen af den tillid, der er ham betroet.«[7]

Nogle aspekter af præstedømmet har ikke sammenhæng med stilling eller titel. For eksempel afhænger myndighed til at give en præstedømmevelsignelse kun af ordination og værdighed. Herren ville ikke tilbageholde velsignelser fra nogle af sine børn, fordi han manglede én med en bestemt kaldelse. Enhver ældste i Kirken bærer det samme præstedømme som Kirkens præsident.

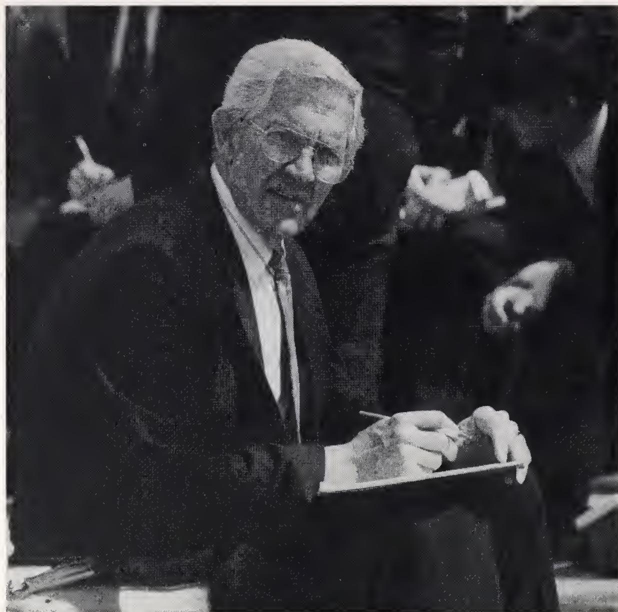
Brødre, vær venlig at huske: Den højeste grad af herlighed står til rådighed for jer, men kun gennem den præstedømmets orden, som er kædet sammen med den nye og evige ægteskabspagt (se L&P 131:1-4). Derfor er jeres første prioritet i at ære jeres præstedømme at ære jeres evige ledsager.

SPECIFIK VEJLEDNING

Nu til nogle mere specielle råd. Ægtemænd og fædre: Sammen med din kære ægtefælle må du skabe den rette indstilling i hjemmet. Etablér et mønster for bøn. Bed regelmæssigt og højt for dine ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne, både lokalt og i Kirken som helhed. Dine manerer med hensyn til ærbødighed i hjemmet og i kirkebygningen vil blive efterlignet af medlemmer af din familie. Hjælp dine kære at følge de rette kanaler, når de søger vejledning. Lær, at vejledning bør opnås fra forældre og ledere, som man har tillid til på lokalt plan, og ikke fra generalautoriteter. I de sidste tyve år har Det Første Præsidentskab udsendt stort set samme brev seks gange for at understrege denne rettesnor.

Fædre, I forstår princippet om *timelig* uafhængighed og forsøger at skaffe et års forråd, oplagret derhjemme. Vær venlig også at overveje behovet for *åndelig* føde og uaf-

hængighed – ikke blot for et år, men for livet – ligeledes oplagret derhjemme. En værdig far bør være den første, der får lejlighed til at give en velsignelse til medlemmer af hans familie. Efterhånden som tiden går, kan hans sønner dernæst trække på denne åndelige kilde, idet de er værdige til at give velsignelser til deres egne familier og til deres forældre.

Og til de unge mænd, som bærer Det Aronske (eller forberedende) Præstedømme: Hvis I ærer det samt forbereder jer til og er værdige til et kald som missionær, lover jeg jer: I vil da »tale i Gud Herrens navn« og bringe hans lys til søgende sjæle. For dem vil I være som en tjenende engel, erindret med kærlighed for evigt (se L&P 13).

Når jeg dernæst taler til vore elskede præsidenter og biskopper, passer principperne på alle. Når en, der præsiderer over dig, kommer ind til et møde, hvor du har præsideret, vær da venlig straks at konsultere ham for instruktion. Hør hvad han ønsker. Sørg for at give ham passende tid til et budskab. Et rammende eksempel blev engang fortalt af ældste James E. Faust:

»For nogen tid siden oplevede jeg de kvaler, som medlemmerne af en stav i denne dal oplevede, da deres stavspræsidentskab blev reorganiseret. Den præsiderende leder var en af de mest afholdte og enestående apostle i hele Kirkens historie. [Ældste] LeGrand Richards var da i halvfemserne, men var skarp og opmærksom. Under konferencen skete det, at de lokale medlemmer, som var kaldet til at tale, tog det meste af tiden. Som følge deraf havde ældste Richards kun ti eller femten minutter tilbage af mødetiden. Hvad gjorde han? Gik han over tiden? Nej. Han bar et kort vidnesbyrd og sluttede mødet til tiden.

Stavens medlemmer ønskede ikke nødvendigvis at overskride tiden ... Men de var kede af, at de lokale medlemmer, som ville have andre muligheder for at høre fra deres lokale ledere, måske aldrig mere ville få lejlighed – og faktisk aldrig mere fik lejlighed – til at høre fra denne afholdte apostel. Kort sagt, talerne respekterede ikke den præsiderende leder.«[8]

Når en præsiderende generalautoritet har talt, er der ingen, der taler efter ham. Når mødet er afsluttet, præsidenter og biskopper, så bliv ved jeres præsiderende leders side, indtil han tager initiativ til at lade jer gå. Han kan føle sig tilskyndet til at give yderligere belæringer eller vejledning. Og I kan også forhindre problemer. For eksempel hvis et medlem stiller lederen et spørgsmål, som ikke burde være rettet til ham, så er I der for at svare.

Nu nogle bemærkninger om stavens højråd. Det har ingen præsident. Det er ikke selvstyrende og mødes, selv når det er inddelt i komiteer, kun efter indkaldelse af stavspræsidentskabet. Skønt højrådsmedlemmer kan sidde i rækkefølge svarende til deres kaldelse til rådet, har intet medlem anciennitet over et andet.

Derimod opretholdes anciennitet blandt ordinerede apostle – endog når de træder ind i eller forlader et rum. Præsident Benson fortalte os følgende hændelse:

»For nogle år siden viste ældste Haight en særlig opmærksomhed til præsident Romney, da de var i templets øverste værelse. Præsident Romney blev tilbage af en eller anden grund, og ældste Haight ønskede ikke at gå ud før ham. Da præsident Romney signalerede, at ældste Haight kunne gå først, svarede ældste Haight: 'Nej, præsident, du går først.'

Præsident Romney svarede slagfærdigt: 'Hvad er der i vejen, David? Er du bange for, at jeg skal stjæle noget?'«[9]

En sådan agtelse fra en junior- til en seniorapostel er optegnet i Det Nye Testamente. Da Simon Peter og Johannes den elskede løb ud for at undersøge forlydendet om, at deres korsfæstede Herres legeme var fjernet fra graven, ankom Johannes, som var yngre og hurtigere, først, men han gik ikke ind. Han bøjede sig for seniorapostelen, som først gik ind i graven (se Johannes 20:2-6). Anciennitet i apostelembedet har længe været et middel, hvorved Herren udvælger sin præsiderende højpræst.

IRETTESÆTTELSE OG OMVENDELSE

Brødre, disse emner er vigtige. For over et hundrede år siden, gav Herren en skarp irettesættelse til sit folk. Disse er hans ord:

»Sandelig, der hviler en fordømmelse over jer, som er udpeget til at lede min Kirke, ... og også på Kirken; og der må nødvendigvis ske omvendelse og forbedring blandt jer i alle ting, i jeres eksempler for Kirken og for verden, i alle jeres manerer, vaner og handlemåder, og jeres indbyrdes hilsener; således at I respekterer enhver mand i overensstemmelse med det embede, kald og præstedømme, hvortil jeg Herren har kaldet og ordineret jer.«[10]

Hvis nogen blandt os også måtte være skyldige i at behandle hellige ting letsindigt, kan vi omvende os og påny ære præstedømmet og dem, som Herren har betroet dets nøgler.

Brødre, til alle mennesker erklærer vi disse evige sandheder: »Det melkisedekske præstedømme har ret til at føre præsidiet og har magt og myndighed over alle embeder i kirken i alle tidsaldre« (L&P 107:8). Denne magt har »nøglerne til alle åndelige velsignelser i kirken« (L&P 107:18). Må vi fuldt ud ære dette præstedømme, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

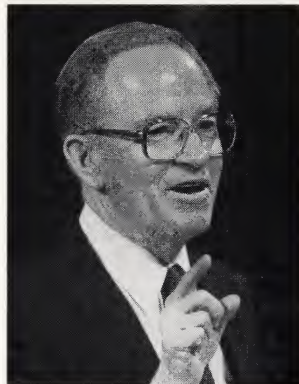
1. Læseren kan uddybe emnet gennem James E. Talmage: »The Honor and Dignity of Priesthood,« gengivet af James R. Clark i *Messages of the First Presidency*, 6 bind (Salt Lake City: Bookcraft, 1970), 4:305-9.
2. Præsident George Q. Cannon sagde: »At ære Kirkens præsident vil bringe os nærmere Faderen og leve, så vi kan modtage åbenbaring fra ham til os selv, så at Åndens kundskab vil være i vore hjerter, at den sande Hyrdes røst vil lyde i vore ører, at når vi hører den, vil vi kende den ... Dette er de sidste dages helliges privilegium, og den mand og kvinde i denne Kirke, som ikke lever op til at nyde dette privilegium, går glip af at blive det, han burde blive« (i *Journal of Discourses*, 19:110).
3. »The Unique Commission of a General Authority,« generalautoriteternes oplæringsmøde, 2. oktober 1985, s. 5.
4. Samme, s. 1.
5. *Stjernen*, januar 1993, s. 55.
6. *Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 23.
7. *Messages of the First Presidency*, 4:306.
8. James E. Faust: »A Seventy Is a General Authority,« særligt oplæringsmøde for halvfjerdser, 29. september 1987, s. 4.
9. »The Unique Commission of a General Authority,« s. 9.
10. *History of the Church*, 2:177.

Tro giver præstedømmet kraft

Ældste John K. Carmack
De Halvfjerds

Lad os bede inderligt til Herren, som de fordums apostle gjorde: »Giv os en større tro.« Lad os dernæst anvende vores øgede tro som den væsentligste kraftkilde i alle vore kaldelser.

Elskede brødre. I dette rum er der rigeligt med kraft til at gøre alt, hvad vi er kaldet til at gøre. Vi er Guds præstedømme.

Fornylig opholdt jeg mig sammen med ældste Tai på hotel Everest i Kathmandu, Nepal. En aften svigtede elektriciteten. Til alt held blev der skaffet to små stearinlys og tændstikker.

Men i stedet for omkring fire hundrede watt elektrisk strøm til at oplyse vore værelser, gav vore stearinlys os ikke tilstrækkeligt lys til at fortsætte vores arbejde.

Guds præstedømme indeholder en større kraftkilde end elektricitet. Tilsammen klarer præstedømmets brødre sig godt, men vi lever langtfra op til vore muligheder. Hvorfor? Kunne vores problem være, at vi undlader at åbne for den største kraftkilde ved udøvelsen af vores præstedømme? Bytter vi elektricitet bort for stearinlys?

Tro på Herren Jesus Kristus er præstedømmets dynamiske kraftkilde. Hvis vi undlader at sætte troen først i vore kaldelser, reducerer vi præstedømmets lys og kraft. Også andre forhindringer blokerer for dets godgørende stråler.

Oliver Cowdery mente, han kunne oversætte under et blafrende stearinlys. Herren belærte ham: »Kom i hu, at uden tro kan du intet gøre, bed derfor i tro« (L&P 8:10).

Tidligere ledere i præstedømmet, såsom Peter, Paulus, Joseph og Brigham opnåede imponerende resultater i deres kaldelser. Hvordan? De gjorde det hele med tro. De havde ingen computere eller telefax. Deres kraft afhang af tro. Jesus besvarede ofte bønner om hans mirakuløse bistand med: »Det skal ske jer, som I tror« (se Matt 9:29; 15:28).

Hellere end at bruge tro fristes vi til at holde os til de komfortable og håndgribelige redskaber i vores timelige liv for at udføre vore præstedømmekaldelser. Også Kirken har sørget for nogle redskaber. Disse redskaber er nyttige. De har hjulpet os til at opnå succes, kraft og kontrol over vores tid. De omfatter vores naturlige intelligens, uddannelse og oplæring samt forberedelse med håndbøger, tidsplaner og budgetter.

Vi opererer med flittig, målrettet indsats, idet vi bruger udtryk fra de managementsystemer, vi har lært. Jeg vil ikke sige et ord imod disse redskaber. De tjener os godt. Ofte er de selv frembragt gennem en proces af omfattende tro og inspiration, forsøg og fejl samt intelligent anstrengelse. Når alt kommer til alt, sagde Herren: »Organiser jer, bered alt, hvad der behøves« (L&P 88:119).

Tilsæt blot tro, og præstedømmets tjeneste bliver bemærkelsesværdig. To stearinlys bryder pludselig ud i fire hundrede watts lys. Eller rettere sagt, vi kobler os på Herrens kraftkilde, og vore handlinger sker i hans

rytme. Herren kompenserer for vore mangler. Store, usete reserver af dynamisk kraft tilgodeser vore behov.

Herren befalede sine apostle at tro på ham, idet han sagde: »Den, der tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, gøre større gerninger end dem« (Joh 14:12). Det er klart, at kraften til at gøre store gerninger kommer af tro på Kristus.

Lad os se på et velkendt eksempel. Nephi og hans brødre modtog en opgave af Herren. Opgaven lød: gå hen og hent messingpladerne hos Laban. De prøvede visdom, charme, overtalelse – redskaber, de var vant til at bruge. De tilbød endog at give værdifulde ting fra deres families skatte i bytte for pladerne. Intet virkede. Faktisk måtte de flygte for deres liv, beskyldt for røveri.

Først da tyede Nephi til ren tro. Det virkede på følgende måde. Han overbeviste sig selv om, at Herren havde bedt ham om at skaffe pladerne. Dernæst samlede han sin mentale energi og tro for at forsøge igen. »Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet« (1 Nephi 3:7). Uden at vide hvad han ville gøre, begyndte han at bevæge sig frem, mens hans brødre gemte sig uden for byens mure. »Og jeg tilskyndedes af Ånden, thi jeg vidste ikke på forhånd, hvad jeg skulle gøre« (4:6). Nu bevægede han sig ved tro – tillid til det ukendte, håb om det usete. I kender resten.

Læg mærke til, at tro og tillid til Herren kom først. Derefter kom handling. Han havde ingen planer ud over tillid til Herren. Det var virkelig en »klar – skyd – sigt«-fremgangsmåde, modsat normal indsigt. Laman og Lemuel fandt den vanvittig. Dernæst udfoldede Herrens plan sig, mens Nephi blev ledt af usete hænder.

Dette er ofte måden, hvorpå tro virker. Jeg fik for eksempel til opgave at eskortere ældste og søster Bateman og ældste og søster Steadman til deres missionæropgaver som engelsklærere i Hanoi, Vietnam. Vi planlagde og organiserede, men vi havde flere spørgsmål end svar. Efter fuldførelsen af vores planlagte program, havde vi stadig en hel dag uden planer. Meget manglede at blive gjort, men hvad og hvor?

Den morgen besluttede vi at handle ved tro ved at gå ud af vore døre. Begivenhederne førte os gennem en storslået dag med velkomstceremonier i Hanois Børnepalads, middag til ære for os med Operation Smile Vietnam tillige med andre aktiviteter, som var planlagt af vore værter. Vore værter havde haft for travlt til at fortælle os om deres planer, men Herren kendte dem og flyttede os på plads som bønder på et skakbræt.

I *Forelæsninger om troen*, udarbejdet under ledelse af Joseph Smith i Kirtland, Ohio, spørger forfatterne: »Hvad forstår man ved et menneskes arbejde ved tro? Vi svarer, at vi forstår, at når et menneske arbejder ved tro, arbejder han med mental anstrengelse i stedet for fysisk magt. Det er ved ord, i stedet for udøvelse af fysiske kræfter, hvormed ethvert væsen arbejder, når han arbejder med tro« (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1985, p. 72).

En kort, men væsentlig sætning i Abrahams bog beskriver den fuldstændige kraft i Guds tro. »Der findes intet, som Herren, din Gud, sætter sig for i sit hjerte at gøre, uden at han vil gøre det« (Abraham 3:17). Med tro kan vi få de rigtige indskydelser i vore hjerter og ordene og den mentale energi til at føre dem ud i livet. Det kan betyde, at vi lader en del tid stå åben i vores planlægning og i vore tidsplaner. Så vil troen få lidt luft.

Skønt tro ofte omfatter positiv tænkning, er det meget mere end det. Troen åbner for guddommelige kilder og er en manifestation af enighed og partnerskab med Herren. Selv de tanker og ord, som formuleres ved tro, kommer ved inspiration fra Helligånden, og kraften til at opfylde ordene udtrykt ved tro kommer fra Gud.

Endnu vigtigere, tro leder direkte til evigt liv, for ved at udøve tro kommer vi til at kende Gud og hans kraft, og vi bliver som ham.

Brødrene udtrykte i deres *Forelæsninger om troen*, at »frelsesplanen ... var et troens system – den begynder med tro, og fortsætter ved tro; og enhver velsignelse, som opnås gennem den, er en virkning af tro« (s. 80).

Præstedømmets ledere behøver balance, visdom og redskaber, der hjælper dem til at organisere, men hvorfor kan vi ikke tilføje troens kraft, som står til rådighed? Jeg ved, at mange af jer allerede gør det.

Det lyder let, ikke? Måske lyder det for nogle af jer for generelt og enkelt. Måske er det let på en måde, men der er alvorlige hindringer at overvinde, før vi kan tilføje troens kraftkilde til vores tjeneste. Det sværeste trin kan være at beslutte, at tro kommer først. Dernæst må vi overvinde forhindringerne. Vores største forhindring er ofte uværdighed. For at have virkelig tro, må vi rense troens redskaber – vores sind, vores legeme og vores ånd.

Hvis vi er uværdige, synes det ironisk nok som om, at rækkefølgen af evangeliets principper for en tid er vendt om. Først omvendelse, så tro. Selvfølgelig kræver omvendelse en gnist af tro, men at opnå troens kraft kræver sommetider omvendelse først.

Stolthed og arrogance udmanøvrerer tro.

Selvtilstrækkelighed, ofte opnået ved økonomisk succes, stor uddannelsesmæssig status, berømmelse og ære blandt mennesker, kan afholde os fra at have tro.

Religiøs fanatisme kan ødelægge vores tro. I religion som i andre ting, er mere sommetider mindre.

Alkohol, narkotika, sanselig underholdning, pornografi og ophobning af materielle ting tilstopper troens årer. Ja, Satan kaster mange forhindringer op. Han ønsker ikke, vi skal have tro.

Gå nu tilbage til listen over forhindringer. Genkender du nogle af dem hos børn? Intet under at Herren forslog, at vi skulle søge at opnå tro som små børn.

Og brødre, tro er ikke et redskab, som er forbeholdt præstedømmet. Den romerske officer havde intet præstedømme, og dog bad han i tro Herren om at helbrede hans tjener. Han tilføjede, at han ikke var værdig til at lade Jesus komme ind i hans hjem, skønt han var en mand, hvis autoritet andre adlød. Han sagde: »Men sig blot et ord, så vil min tjener blive helbredt« (Matt 8:8). Jesus undrede sig over hans tro. »Så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel« (v. 10).

Den kana'anæiske kvinde tappede også af kraftens kilde. Onde ånder plagede hendes datter, og hun prøvede i tro at få Jesus til at kaste de onde ånder ud. Jesus, der øjen-

synlig prøvede hendes tro, forklarede, at han kun var sendt for at betjene Israels hus. Men hun ville simpelthen ikke give efter. »Jo, Herre, for de små hunde æder da af de smuler, som falder fra deres herres bord.« Jesus udbrød: »Kvinde, din tro er stor. Det skal ske dig, som du vil« (Matt 15:27-28).

Brødre, vi kan lære meget om tro af søstre som den kana'anæiske kvinde, af vore venner fra andre trossamfund, såsom den romerske officer, og især af vore børn. Uanset hvordan vi lærer at bruge troens kraft, så har vi brug for den for at fuldføre de overvældende opgaver, som er os betroet.

Desuden behøver vi at gøre mere fuldstændig brug af Åndens gaver, som alle virker gennem tro. Disse gaver er til rådighed for os i dag. Selv den største kraft – at oprejse de døde – bliver af og til udført ved hjælp af stor tro.

De syge bliver helbredt, de blinde ser, de lamme går, og onde ånder bliver kastet ud af de besatte – alt gennem tro og præstedømmets kraft i forening. Jeg føler ikke, at vi nyder nok åndelige gaver i vore kaldelser i præstedømmet.

Vi kan begynde med at tilegne os de af troens ingredienser, som er opregnet i *Forelæsninger om troen*:

1. At kende og vide, at Gud eksisterer.
2. At kende hans nøjagtige personlighed, egenskaber og fuldkommenheder.
3. At vide, at det liv vi nu fører, er i overensstemmelse med Guds vilje (se s. 38).

Lad os føje disse tre egenskaber til vores præstedømmes kraftredskaber. Vi kan ikke gøre det, medmindre vi helliggør vores liv og føjer mere åndelig dybde til vores kundskab.

Hvad skal vi da gøre for at sætte troen i forgrunden? Hvis vi lytter omhyggeligt, vil vi opdage nøglen til Peters tro i den udfordring, der blev givet ham af Frelseren: »Simon, Simon! Satan gjorde krav på jer for at sigte jer som hvede; men jeg bad for dig, *for at din tro ikke skal svigte.* Og når du engang vender om, så styrk dine brødre« (Luk 22:31-32, fremhævelse tilføjet).

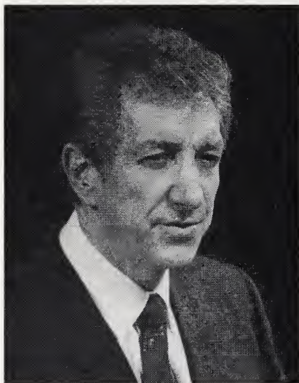
Måske er det tid, at vi ydmyger os og overvinder troens hindringer og derefter vender om, som Peter gjorde. Hvorfor gå gennem livet med kraft som to stearinlys, når mere end fire hundrede watt står til rådighed? Opgaverne er så store! Hvordan kan vi nogensinde bringe evangeliet ud til hele verden og forløse de døde på samme tid? Jeg ved det ikke, men kraften og energien til at gøre det skal og vil komme gennem tro på Herren Jesus Kristus.

Så brødre, lad os bede inderligt til Herren, som de fordums apostle gjorde: »Giv os en større tro« (Luk 17:5). Lad os dernæst anvende vores øgede tro som den væsentligste kraftkilde i alle vore kaldelser. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Arbejdets princip

Ældste F. David Stanley
De Halvfjerds

Det hårde arbejdes anden mil udgør forskellen mellem opmuntring til fuldførelse og accept af middelmådighed.

For over 6000 år siden modtog fader Adam denne formaning: »I dit ansigts sved skal du spise dit brød« (1 Mos 3:19).

For omkring 2700 år siden observerede en græsk digter, at »foran udmærkelse har de udødelige guder sat sved, og lang og stejl er vejen dertil« (Hesiod, *Works and Days, 1:27* som citeret i John Barlett, *Familiar Quotations*, 14th ed., Boston: Little, Brown and Co., 1968, p. 67).

Mine unge venner i Det Aronske Præstedømme og I trænere af denne store Kristi hær, der er blevet undervist i arbejdets princip fra tidernes morgen. Det er grundlaget for enhver fremadskridende bevægelse mod succes. Det er alarmerende, at arbejdet forsvinder som en del af verdens etiske grundbegreber. Vi hører konstant udtalelser som: »Det er for svært,« »Giv mig noget lettere,« »Jeg vil ha' det nu,« eller »Jeg kan ikke vente så længe« fra vore unge mennesker. Lediggangens ækle sygdom bredes med epidemiens hast blandt os. Den underminerer det stof, vor nation er gjort af. Profeten Ezekiel definerede klart ugudelighed som »overflod af lediggang« (Ez 16:49, King James-oversættelsen).

Vi er, hvad vi er som mennesker, fordi vore forfædre ikke var bange for ærligt, hårdt arbejde. Vore forfædre forstod nødvendigheden af det. Overlevelse krævede det ganske enkelt. En fælles egenskab hos alle mennesker med succes er en forståelse af, hvad det betyder at betale prisen for succes. Grundlæggende i den formel at betale prisen er den rygrad af beslutsomhed, der siger: »Jeg vil gøre det, der er nødvendigt.« Det vil sige: »Jeg vil arbejde hårdt, med ærlighed og indlevelse for at nå mit mål.«

Hårdt arbejde er en velsignelse fra Gud. Det omfatter at stræbe »af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke« (L&P 4:2). Det alene er forskellen mellem gennemsnittet og det strålende resultat.

Store sportsfolk er hårdtarbejdende. Point, scoringer og mål er alle resultater af lange timers smertefuld træning og hårdt arbejde. Størstedelen af den træning vil altid foregå på egen hånd uden din træners nærværelse. Sejren bringes i hus ved éns personlige flid og forpligtelse til hårdt arbejde. Synet af en mester og den stråleglans, der omgiver ham, må aldrig overskygges af den lange proces, der ligger forud. Der er en tid til forberedelse og en tid til sejr. Det hårde arbejdes anden mil udgør forskellen mellem opmuntring til fuldførelse og accept af middelmådighed.

Da jeg tjente som missionspræsident, sagde mange missionærer til mig: »Men præsident, jeg ønsker dåb nu.«

Mit svar var da og vil altid være: »Du må

Tempelpladsen, konferencebesøgende og Assembly Hall.

arbejde hårdt, vær flittig, vær ydmyg og brug troens bøn.«

Unge mænd, tilbringer I for lang tid med at ønske, hvad I gerne vil være, i stedet for at opstille en kurs og arbejde hårdt på det, I ønsker at være. Da jeg sad i et hjem en aften med to af vore missionærer, blev der givet en udfordring til en ung undersøger om at begynde at læse Mormons Bog. Hans svar overvældede os, som han sad der i sin lænestol og suttede på sugerøret i sin store sodavand. Han sagde: »Det er for svært.«

En eller anden har engang sagt: »Du, o Gud, giver os alle gode ting for arbejdets pris« (David Hume, *Human News*, som citeret i *The Macmillan Book of Proverbs, Maxims and Famous Phrases*, sel. Burton Stevenson, New York: The Macmillan Co., 1948, p. 1331).

Denne unge mand havde følt Ånden, men ak, sæden blev sået på stengrund, og han var ikke villig til at arbejde hårdt og betale prisen for at opnå sit personlige vidnesbyrd. Vi frygtede den aften, at han måske havde truffet en beslutning, der kunne ødelægge hans evige liv ved den udtalelse: »Det er for svært.«

Blandt de sørgeligste begivenheder for alle missionspræsidenter er det at se ældster og søstre komme ud i missionsmarken uden at have lært at arbejde. Præsident Ezra Taft Benson gav os en magtfuld nøgle i en af sine taler om missionering: »En af de største hemmeligheder ved missionering er arbejde! Hvis en missionær arbejder, vil han få Ånden, hvis han får Ånden, vil han undervise ved Ånden; og hvis han underviser ved Ånden, vil han røre folks hjerter, og han vil være lykkelig. Der vil ikke være hjemve, ingen bekymring om familien, for han vil have hele sin tid og talenter og interesse centreret omkring missioneringen. Arbejde, arbejde, arbejde, – der findes ingen tilfredsstillende erstatning, især ikke i missionering« (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, s. 200).

Der har vi det, fædre og trænere af fremtidige missionærer. Der har I det, mine unge venner, som nu forbereder jer på jeres mission samt i jeres nuværende tjeneste. Hvis I ønsker at få succes, så begynd med at *arbejde*. Fornylig bemærkede vi en bølgetop med dåb i én af vore missioner. Missionspræsidenten blev spurgt om årsagen til bølgetoppen. Han sagde: »Dåb kommer af hårdt arbejde. Vi må arbejde bedre og meget hårdere.«

Profeten Alma udtrykte det samme, da han glædede sig over Ammons og hans brødres succes: »De har arbejdet hårdt« (Alma 29:15).

For lidt over otte måneder siden, hærgede en kæmpemæssig orkan Florida. Jack Demaree fra Montgomery Alabama stav og mange andre kørte over tre tusind kilometer frem og tilbage, idet de brugte deres ferietid for at assistere orkanens ofre. Han havde en avisartikel med hjem fra en Florida-avis: »I den fugtige varme lørdag oversvømmede omkring 12.000 frivillige – heriblandt 9.000 medlemmer af mormonkirken fra seks stater, medbringende kædesave og byggematerialer – det sydlige Florida. Så mange mennesker var i arbejde, at kun 200 viste sig lørdag morgen til et udendørs bønnemøde ... på trods af forudsigelser om mere end 5.000 tilstedeværende« (Oscala, Florida, Søndagsavisen 6. september 1992).

I min samtale med broder Demaree om hans oplevelse, sagde han: »Alt hvad jeg gjorde var at save træer op, som var blæst omkuld af orkanen.«

Brødre, idet vi kan bruge dette som sammenligning, vil jeg sige, at opsavning af træer er vigtigere end at tænke på at opsave træer eller planlægge at opsave træer. Vi er blevet verdensmestre i at mødes, tænke, planlægge, og organisere os omkring det arbejde der skal gøres, men det er nødvendigt, at vi *gør det*. Det er nødvendigt, at vi *arbejder*.

Mens mange sidder og taler, ja endog råber op med storladne ord om marginal effektivitet, vil hårdt-arbejdende sidste dages hellige altid være flittigt optaget af at høste og levere kartofler til deres naboer. Modsat manges opfattelse vil tanke og ord aldrig erstatte handling. Når du modtager en opgave eller forpligter dig til at arbejde for nogen, så arbejd for dem. Din retskaffenhed i denne forpligtelse vil følge dig gennem livet. Enhver gruppe af unge mænd i et hvilket som helst kvorum ved, hvem arbejderne er – disse påskønnede, stille få, som simpelthen ved, hvordan man *får tingene gjort*. Mine unge venner i Det Aronske Præstedømme, sig mindre og gør mere. Få det gjort.

Jeg er så taknemmelig for forældre, som lærte mig at arbejde. Der var intet valg i vort hjem. Det var et absolut krav.

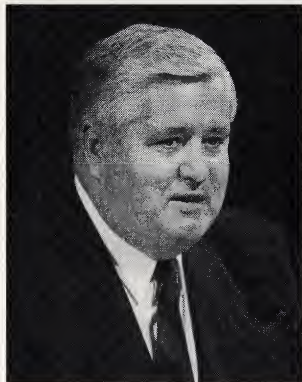
Fædre i Zion, undervis jeres unge i værdien af ærligt, hårdt arbejde. Der findes ingen erstatning, intet alternativ. Pas på I ikke opdrætter læggekartofler. Med alle de muligheder hver enkelt af os ønsker at give vore børn, så sørg for at grundlaget for det hele er ærligt, hårdt arbejde. Unge mænd, lær det og gør det. Lad det blive en del af jer.

Gud lever, og jeg ved det. Dette er hans værk, og han forventer af hver enkelt af os, at vi tager del i det. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Helte

Biskop H. David Burton
Førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Jeg beder om, at I gode bærere af Det Aronske Præstedømme vil lytte til og adlyde Helligåndens tilskyndelser og tilslutte jer de retfærdige helte i kampen mod det onde, som kommer fra bedragets mester.

En af mine helte, Nephi, anvendte ofte vendingen, »min sjæl fryder sig.« I aften fryder min sjæl sig over at være en del af de mange tusinde, som er forsamlet for at lære mere om vores ansvar i præstedømmet.

På næste mandag vil ordene »play ball!« runge ud over mange store baseballstadioner i USA og Canada. Jeg er ked af det, fordi en af mine helte, kasteren Lynn Nolan Ryan jun., fornylig bekendtgjorde, at denne baseball-sæson ville blive hans sidste.

Nolan vil sandsynligvis blive valgt til Baseballspillernes Æreshal første gang, han kan opstilles. Han vil blive husket for at have været med i 27 sæsoner. Hans 140 km/time-bold er legendarisk. Over 5600 strikeouts er en rekord, som vil stå i meget lang tid. Nolan Ryan er ikke blot en stor baseball-kaster, han er et vidunderligt, følsomt menneske.

En god baseball-kaster er i stand til at kaste bolden hurtigt og præcist. *Hans* kast skjules for at narre den, der skal slå. En kaster kan ved den måde, han holder på bolden, eller den måde, han slipper den på, få bolden til at skrue, glide, falde, slingre eller sagtne fart, efterhånden som den nærmer sig den, der skal slå. I baseball er gode kastere som Nolan Ryan mestre i at narre dem, der skal slå.

I livet har den, der bedst til at narre, enorm indflydelse. Han har mange navne, men er bedst kendt som Satan eller Djævelen. Og han ved, at »I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab« (1 Pet 2:9).

Tag ikke fejl, mine unge brødre. Satan er bedragets øverstbefalende. Han er ikke tilfreds med blot at tage fanger, han ønsker selve menneskesjælen. En af hans lumske strategier er gradvist at svække vore sanser og bedømmelse af, hvad der er ret og forkert. Satan vil overbevise os om, at det er moderne at lyve eller snyde. Han opfordrer os til at se på pornografi ved at antyde, at det forbereder os til den virkelige verden. Han vil have os til at tro på umoralitet som en tiltrækkende levevis, og lydighed mod vor himmelske Faders bud som gammeldags. Satan bombarderer os konstant med bedragerisk propaganda, spændende indpakket og omhyggeligt skjult. Satan skaber falske helte, som, hvis de efterlignes, vil føre os til syndens dybder.

På den anden side kan omhyggeligt udvalgte helte give os et godt mønster for livet og tjene som forbilleder for os. De kan give os mod til at vandre på livets vej med retfærdighed. Jeg har mange andre helte end Nephi og Nolan Ryan.

En aften arbejdede jeg sent i Kirkens kontorbygning. Da jeg trykkede på en elevatorknap for at komme ned, var jeg i andre tanker. I min distraktion gik jeg ind i elevatoren, da en hånd skød frem for at tage min og en stemme fast sagde: »Jeg er Spencer Kimball. Hvem er så du?« Til min overraskelse kunne jeg ikke huske, hvem jeg var. Dér stod en af mine helte. Endelig mumlede jeg noget i retning af mit navn. Når jeg tænker på præsident Kimball, tænker jeg på *Tilgivelsens Mirakel*, jeg tænker på at øge vores indsats, »gør det nu,« præstedømmet til alle værdige mænd og mest af alt på at overvinde modgang. Han vil altid være en af mine helte.

Alma, højpræsten i Guds kirke forsøgte uden held at prædike omvendelse for sine nephitiske brødre i byen Ammonihah. Han forlod den by meget, meget nedslået. En engel viste sig for ham og sagde: »Jeg er blevet udsendt for at befale dig at vende tilbage til Ammonihahs by og igen prædike for byens folk, ja prædike for dem. Ja, sig til dem, at hvis de ikke omvender sig, vil Gud Herren udrydde dem« (Alma 8:16). Alma vendte tilbage som befalet.

Amulek boede i denne Ammonihahs by. Han fortalte følgende oplevelse: »Medens jeg var på rejse for at besøge en meget nær slægtning, viste en Herrens engel sig for mig og sagde: Amulek, vend tilbage til dit eget hus, thi du skal bespise en Herrens profet, ja, en hellig mand, som er en udvalgt Guds mand; thi han har fastet for dette folks synders skyld, og han er sulten, og du skal modtage ham i dit hus og bespise ham, og han skal velsigne dig og dit hus, og Herrens velsignelse skal hvile over dig og dit hus« (Alma 10:7).

Amulek vendte tilbage og tog Alma ind i sit hus, så han kunne få noget at spise og hvile sig. Amulek blev kaldet til at være Almas missionærkammerat. Ved en lejlighed blev de bundet, slået og kastet i fængsel for at prædike omvendelse. Som svar på deres anråbelser, fik Herren fængslets mure til at falde, idet deres fangevogtere blev dræbt.

Alma og Amulek lyttede til engelen. De adlød kaldet til missionærtjeneste, og de prædikede omvendelse. De stod fast over for modgang og fængsling. De er helte, hvis liv er værd at efterligne.

Gennem årene har alle mine biskopper været helte for mig. Vores nuværende biskop, biskop Stephen G. Stoker, er en helt for vores familie.

Jeg er taknemmelig for biskopper, der hjalp mig som ung mand til at forberede mig på at modtage Det Melkisedekske Præstedømme. En tålmodig, kærlig biskop hjalp mig til at forstå, at missionærtjeneste var langt vigtigere end at forbedre mit golfspil, som havde været min højeste ambition i mine teenagerår.

I dag nyder jeg at spille golf med mine sønner og svigersønner. Når drengene spiller godt, er de en udfordring. Med spændstige kroppe slår de bolden meget længere end

jeg. Fordi de endnu ikke helt har opfattet, at den korteste vej mellem to punkter er en lige linie, forbliver jeg et konkurrencemoment. I deres iver efter at ramme bolden hårdt, slår de den tit uden for banen. Unge mænd, sæt jeres lid til jeres biskop. Lad ham hjælpe jer til at leve tæt på retfærdighedens lige linie og blive inden for de grænser, vor himmelske Fader har sat for jeres bane. Hvis I er faret vild fra den lige linie, så lad jeres biskop hjælpe jer til at ændre kurs, før Satans bedrageriske påfund har jer i et fast greb. Jeg håber, at Herren har reserveret en særlig plads i evighederne til gode biskopper.

Vor himmelske Fader vidste, at *denne* viljestærke søn havde brug for en god far. Han valgte en storslået én til mig. Min fars hengivenhed for sine børn og børnebørn optog meget af hans tid. Han elskede Herren og var beskæftiget med Herrens arbejde alle sine dage. Han var ikke blot min far, han var en af mine helte.

Far var præsident for mit præstekvorum og biskop for vores ward i mine teenage-år. I, der har været biskoppers sønner ved, at der af og til stilles temmelig store forventninger til biskoppers sønner. Under fars biskoptid blev der bygget en ny kirkebygning i vores område. Den lokale finansiering blev delvist opfyldt ved arbejde udført af os selv. Ofte kom jeg hjem og fandt en seddel på køkkenbordet, som bad mig komme hen og hjælpe far med at arbejde på den nye bygning. Disse invitationer blev ikke altid modtaget med den store varme og begejstring. Det forekom mig, at biskoppens søn fik mere end sin rette del af invitationer til at arbejde på den nye bygning.

Da bygningen var ved at være færdig, begyndte anlægsarbejdet omkring bygningen. Præstedømmets brødre fik til opgave at hente gødning til grunden. Da biskoppen var en del af foretagendet, følte biskoppens søn en forpligtelse til at deltage. Vi kørte til en fåresti i bjergene. Vi skovlede fint pulveriseret, tør lammegødning op i en lastvogn. Vinden blæste meget af det tilbage på os. Dette ildelugtende materiale samledes i vore øjne, vore halse og vore næser, ører og ned ad vore rygge. Jeg kan ikke huske, jeg nogensinde har følt mig mere ilde til mode. Jeg er bange for, at jeg udtrykte mine følelser lidt direkte. Da vi kom tilbage til bygningen for at aflæsse materialet, fandt jeg ud af, at min nye cykel var *stjålet*. Min beklagelse var højlydt. Hvorfor tillod Herren nogen at stjæle min cykel, når jeg gjorde hans arbejde?

Da far og jeg kom hjem, tog vi brusebad og satte os ned til aftensmåltidet. Mine beklagelser over dagen og min mistede cykel fortsatte. Da vi knælede ned i bøn, takkede far vor himmelske Fader for muligheden for dagens tjeneste og udtrykte kærlighed til mig. Han bad om tilgivelse for den, der havde taget cyklen. Han bemærkede sin sorg for tabet, men udtrykte taknemmelighed for, at det ikke var hans søn, som havde begået tyveri. Fædre er store helte. Jeg beder om, at hvis I er så heldige at have en far i nærheden, at han kan være jeres helt. Fædre, lev sådan at jeres sønner og andre kan se op til jer som helte.

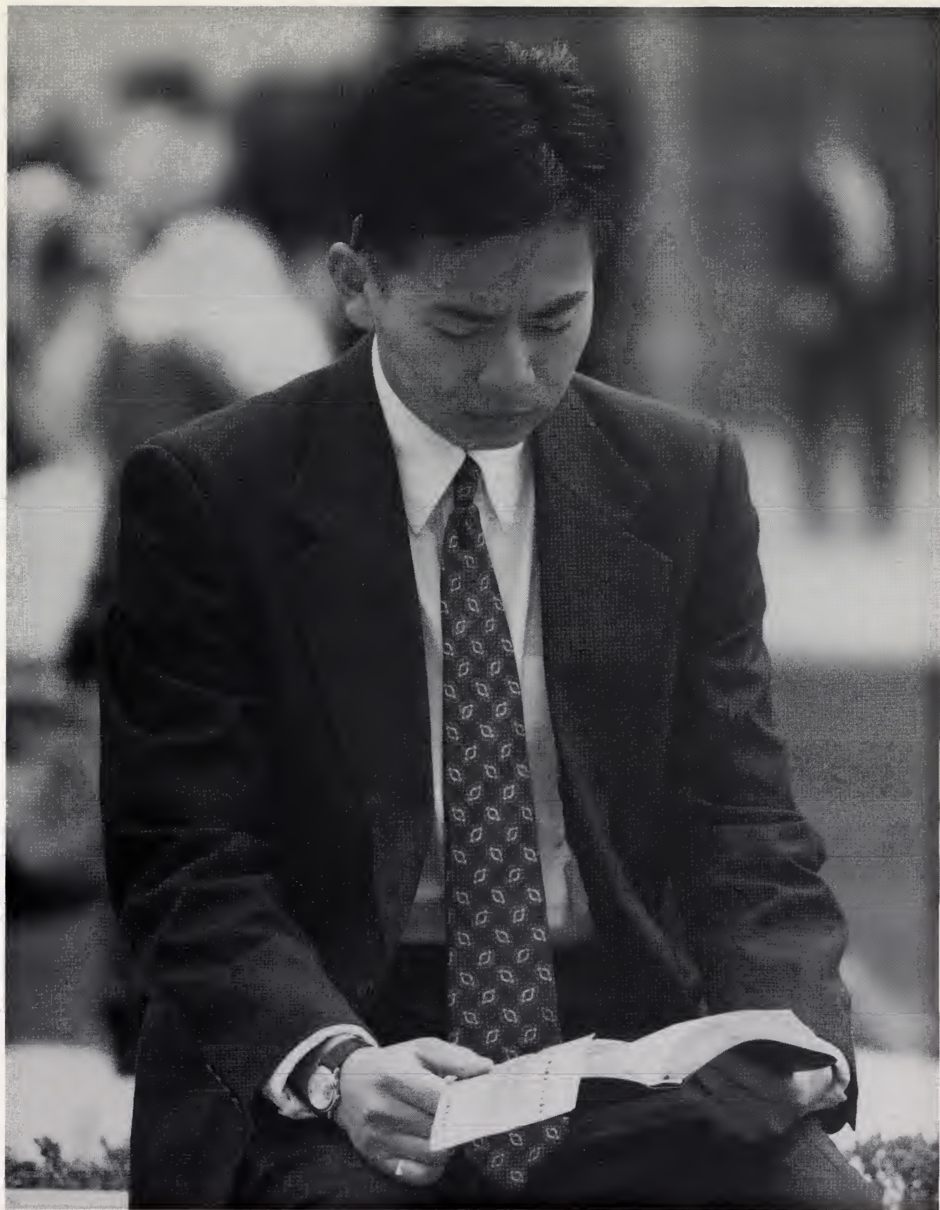

Usædvanlige baseball-spillere har gaver såsom godt øjemål og usædvanlig god koordinering mellem øje og hånd. De kan endog se linierne på bolden og afgøre, hvilken retning bolden roterer. Derved kan de bedre modvirke kasterens bedrag. Vor himmelske Fader har givet hver enkelt af os en tilsvarende gave, der kan hjælpe os til at genkende og modstå Satans fristelser. Det er Helligåndens gave.

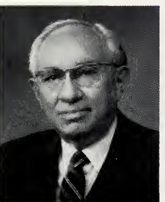
Jeg beder om, at I gode bærere af Det Aronske Præstedømme vil lytte til og adlyde Helligåndens tilskyndelser og tilslutte jer de retfærdige helte i kampen mod det onde, som kommer fra bedragets mester.

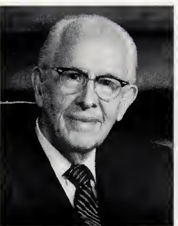
Jeg ved, at vor Fader i Himlen lever, og at hans søn er vor Frelser og Forløser. Jeg ved, at de elsker os og ønsker, at vi får succes. Derom bærer jeg vidnesbyrd i hans hellige navn, Jesu Kristi navn. Amen. □

Generalautoriteterne
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

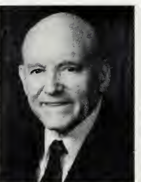
Det Første Præsidentskab

Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver

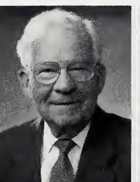

Ezra Taft Benson
Præsident

Thomas S. Monson
Andenrådgiver

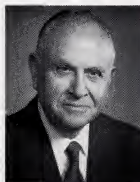
De Tolvs Kvorum

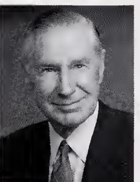

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

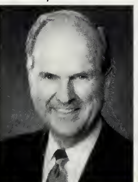

Marvin J. Ashton

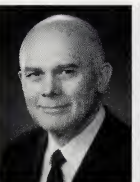

L. Tom Perry

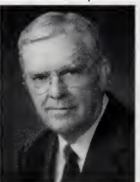

David B. Haight

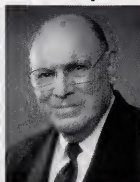

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

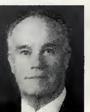

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

De Halvfjerds' Præsidium

Dean L. Larsen

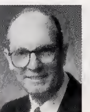

James M. Paramore

J. Richard Clarke

Rex D. Pinegar

Carlos E. Asay

Charles Didier

L. Aldin Porter

De Halvfjerds' Første Kvorum
(i alfabetisk orden)

Angel Abreo

Carlos H. Amado

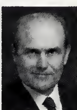

Neil L. Andersen

Ben B. Banks

William R. Bradford

Ted E. Brewerton

Monte J. Brough

F. Enzio Busche

John K. Carmack

Joe J. Christensen

D. Todd Christofferson

Spencer J. Condie

Gene R. Cook

Jacob de Jager

Robert K. Dellenbach

Loren C. Dunn

Henry B. Eyring

Vaughn J. Featherstone

Jack H Goaslind

John H. Groberg

F. Melvin Hammond

W. Eugene Hansen

Harold G. Hillam

Jeffrey R. Holland

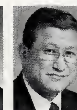

F. Burton Howard

Marlin K. Jensen

Kenneth Johnson

L. Lionel Kendrick

Yoshihiko Kikuchi

Adney Y. Komatsu

Lynn A. Mickelsen

Alexander B. Morrison

Glenn L. Pace

H. Burke Peterson

Hugh W. Pinnock

Ronald E. Poelman

Hartman Rector, Jr.

Hans B. Ringger

Earl C. Tingey

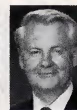

Robert E. Wells

De Halvfjerds' Andet Kvorum
(i alfabetisk orden)

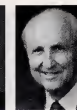

Lino Alvarez

Dallas N. Archibald

Eduardo Ayala

Merrill J. Bateman

C. Max Caldwell

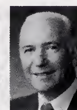

Albert Choules, Jr.

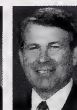

Gary J. Coleman

Rulon G. Craven

LeGrand R. Curtis

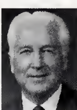

Clinton L. Cutler

Julio E. Dávila

John B. Dickson

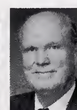

Graham W. Doxey

John E. Fowler

Lloyd P. George

Han In Sang

Jay E. Jensen

Malcolm S. Jeppsen

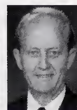

Cree-L Kofford

W. Mack Lawrence

Augusto A. Lim

Richard P. Lindsay

Merlin R. Lybbert

John M. Madsen

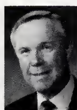

Helvécio Martins

Gerald E. Melchin

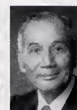

V. Dallas Merrell

Joseph C. Muren

Stephen D. Nadauld

Dennis B. Neuenschwander

Jorge A. Rojas

Sam K. Shimabukuro

David E. Sorensen

F. David Stanley

Kwok Yuen Tai

Horacio A. Tenorio

J Ballard Washburn

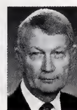

Lowell D. Wood

Durrel A. Woolsey

Det Præsiderende Biskopråd

H. David Burton
Førsterådgiver

Robert D. Hales
Præsiderende biskop

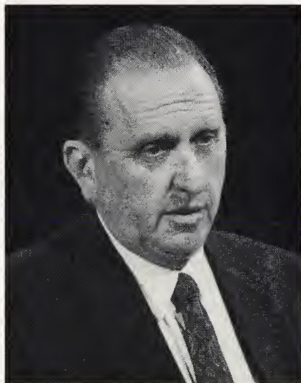

Richard C. Edgley
Andenrådgiver

Find og red!

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Brødre, i vore kaldelser i præstedømmet ... vil [vi] måske aldrig helt kende den vidtrækkende indflydelse, [vor] tjeneste har på andre.

Under de mange, lange år, Vietnamkrigen varede, hørte vi ofte gennem mediernes skingrende stemme udtrykket *find og ødelæg*. Dette udtryk antydede for offentligheden, at en særlig slags kamp foregik i dette område med ufremkommelig jungle, kvalmende varme og svækkende sygdom.

Denne krig var ikke kendetegnet af mægtige slag i åbent terræn. Derimod var fjenden ofte usynlig – men ikke desto mindre yderst farlig – derfor udtrykket, find og ødelæg. Antallet af dræbte og sårede var højt, lidelserne svære og ødelæggelse fandtes overalt. Vi vil aldrig vide, hvor mange der udråbte deres egen version af det bibelske udtryk: »Er der ikke balsam i Gilead?«[1] Verden genlød af et lettelsens suk, da krigen ophørte og freden genindførtes.

Jeg tænkte på dette udtryk *find og ødelæg* her i vinter, da jeg talte med en nabo og ven i den smukke Heber Valley øst for Salt Lake City. Eventyrere på sne-scooter havde været savnet i flere dage med stærk blæst, gennemtrængende kulde og uhyggelig stilhed. Min ven Johnny fortalte mig om den desperate situation, de savnede befandt sig i og omtalte deres familiers fortvivlelse. Han nævnte, at han var medlem af amtets eftersøgnings- og redningshold, hvis medlemmer forlod deres forretninger og gårde og tog ud for at søge efter de savnede.

Redningsmandskabet havde bedt om en pause i vintervejret, idet de vidste, at tiden er et kritisk element i en sådan redningsaktion. Deres bønner blev hørt; vejret klarede op. De undersøgte hver eneste lille del af det store område gennem stærke kikkerter, mens helikopterne fløj frem og tilbage gennem bjergene og kløfterne. Endelig fandt de det savnede selskab. Dernæst kom den vanskelige opgave med at nå frem til dem og bjærge den tapre gruppe. Alt gik godt. De tabte blev fundet. Liv blev reddet. Bekymring og sorg blev afløst af glæde og jubel.

Johnny sagde med dybtfølt bevægelse til mig: »Jeg elsker at søge og redde. Blot at se på ansigterne af dem, som kunne være døde, og føle og se deres store taknemmelighed fylder min krop og sjæl med barmhjertighed og taknemmelighed. Jeg har aldrig før oplevet noget som dette.«

Måske oplevede han en personlig forståelse af Herrens udtalelse: »Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne.«[2] Eller måske følte Johnny dybden i den gennemtrængende udtalelse af profeten Joseph Smith, som sagde: »Det er bedre at redde et menneskes liv end at oprejse en fra de døde.«[3]

Mine tanker vandrede til den elskede sang fra Søndagsskolen »Hyrden hos fårene våger«, som altid får tårer frem i mine øjne og medfølelse i mit hjerte. Vers 3 lyder:

Medens han søger de svage
på deres vildsomme færd,
ønsker han hjælp af de andre,
som står ham inderligt nær.
De som er blevet i folden,
beder han kærligt: vær med,
hjælp mig at finde de tabte,
søg dem hvert eneste sted!

Det næste vers afspejler vort svar på Hyrdens bøn:

Lad os da villigt ham svare:
send os, med glæde vi går
ud for at hjælpe dem hjemad,
alle de vildledte får.
Gør os til trofaste hyrder,
lær os at ofre, oh Gud.
lydigt at tjene vor næste,
følge dit kærlighedsbud.[4]

I aften udtrykker jeg taknemmelighed fra Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Råd og alle Kirkens generalautoriteter til medlemmer over hele verden for jeres venlighed, gavmildhed og ofre ved at yde af jeres tid, talenter og midler gennem fasteofre og anden tjeneste til lindring af lidelse og velsignelse af liv.

I de sidste 12 måneder har Kirken for eksempel hjulpet i over 350 projekter til at afhjælpe sult og opbygge lokalsamfund i Asien, Østeuropa, Afrika, Latinamerika, De Karibiske Øer, Amerikas Forenede Stater og Canada.

Blandt projekterne i 1992 var så forskellige aktiviteter som at sende over tre og en halv million kilo sorteret genbrugstøj – mere end 190 containere – til oversøiske og hjemlige bestemmelsessteder til fordeling blandt flygtninge, deporterede familier og andre trængende. Særlig opmærksomhed blev givet til Afrika, hvortil tøj, tæpper og andre fornødenheder samt over en halv million kg fødevarer blev givet til at afhjælpe hungersnød og bistå med udvikling af lokalsamfund. Yderligere en kvart million kg mad blev ydet til fødevarebanker og fødevareprogrammer for de hjemløse og andre trængende i USA og i udlandet.

Ægtepar tjener nu fuldtids på humanitære tjenestemissioner i Europa, Afrika, Asien, Mongoliet og Latinamerika. Individuelle læger, sygeplejersker, lærere og andre har tjent på kortere rådgivningsopgaver hos ministerier, på hospitaler, skoler og andre institutioner i mange lande. Nogle projekter har været rettet mod årsagerne til fattigdom og lidelse ved at støtte lokalbefolkningens arbejde på at udvikle deres eget samfund.

Skønt Kirken af og til iværksætter programmer direkte, ydes en del af indsatsen ofte gennem andre organisationer, som har oparbejdet ry for ærlig, effektiv tjeneste, herunder Røde Kors, Frelsens Hær, Katolsk

Hjælpetjeneste, Katolsk Samfundstjeneste og andre religiøse og civile organisationer, som iværksætter hjælpe- og udviklingsprojekter. Alt dette sker som et tillæg til den store hjælp, der ydes af wardernes biskopper, grenspræsidenter og ledere af missioner til medlemmer af Kirken over hele verden. De ord, der blev udtalt af en profet på den vestlige halvkugle for århundreder siden, bliver stadig hørt og adlydt i dag. Kong Benjamin mindede sit folk om, at »når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud.«[5]

Fra den samme hellige optegnelse overvejer vi ordene udtalt af folket under Alma den Yngres regering: »Og [de] afviste ... ikke nogen, der var nøgen eller sulten, tørstig eller syg eller som manglede pleje, og deres hu stod ikke til rigdom; derfor var de gavmilde mod alle, både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og kvinder, enten de var uden for kirken eller i kirken, og der var ingen personsanseelse med hensyn til dem, der stod i trang.«[6]

I Lukasevangeliet findes et kapitel, som giver os to beslægtede lignelser, som får os til at tænke og leder vore skridt i Frelserens fodspor. Først er der lignelsen om det fortabte får, og dernæst lignelsen om den fortabte søn.

Herren begyndte: »Hvis en af jer har hundrede får og mister et af dem, lader han så ikke de nioghalvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det? Og når han har fundet det, lægger han det glad på sine skuldre, og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til dem: Glæd jer med mig, for jeg har fundet det får, jeg havde mistet. Jeg siger jer: Sådan bliver der større glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke har brug for omvendelse.«[7]

I lignelsen om den fortabte søn husker vi, at den ene søn soldede sin arv bort og næsten døde af sult. Jeg tænker på sætningen: »Men ingen gav ham noget.«[8] Da han endelig kom til sig selv, vendte han tilbage til sin fars land, idet han ikke ventede andet end formaning og irettesættelse.

»Så brød han op og kom til sin far. Mens han endnu var langt borte, så hans far ham, og han fik medynk med ham og løb hen og faldt ham om halsen og kyssede ham. Sønnen sagde til ham: Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn. Men faderen sagde til sine tjenere: Skynd jer at komme med den fineste festdragt og giv ham den på, sæt en ring på hans hånd og giv ham sko på fødderne, og kom med fedekalven, slagt den, og lad os spise og feste. For min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet.«[9]

Til den trofaste søn, som var en smule kritisk over sin fars handlemåde over for broderen, kom svaret: »Din bror her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet.«[10]

Lad mig forlade denne forgangne tid og det fjerne land og give jer nogle eksempler på Mesterhyrdens vejledende indflydelse, når vi i dag under opfyldelsen af vore opgaver i hans tjeneste ser tilkendegivelser af hans goddommelige hjælp og føler hans milde hånds berøring.

Jeg tjente som biskop under Koreakrigen. Vi havde fra Kirkens hovedsæde modtaget et brev, der opfordrede biskopperne til at sende et personligt brev til hver eneste ung mand i tjenesten sammen med et eksemplar af Kirkens blad på den tid, *Improvement Era* og et abonnement på *Church News*. Det krævede en smule arbejde. I vort store ward var der omkring atten mand med i krigen. Vi havde ikke mange penge. Præstedømmets kvorummer gjorde en stor indsats for at skaffe penge til abonnementerne, og jeg tog mig af brevskrivningen. Fra mine oplevelser i flåden i slutningen af den forrige krig, kendte jeg betydningen af at få brev hjemmefra.

En dag sagde den søster, der stenograferede disse individuelt formulerede breve, til mig: »Biskop Monson, taber du aldrig modet?«

Jeg svarede: »Nej, det gør jeg ikke. Hvorfor?«

»Har du bemærket,« forklarede hun, »at dette er det 17. månedlige brev, du sender til Lawrence Bryson, og du har aldrig modtaget et svar?«

Jeg sagde: »Nå, send nummer 17. Det gør måske udslaget.« Og det gjorde det. Jeg modtog et svar via hærens personalekontor i San Fransisco. Bror Bryson, som var langt borte i Stillehavsområdet, havde skrevet et kort brev, som begyndte: »Kære Biskop, jeg er ikke god til at skrive breve [det kunne jeg have fortalt ham 17 måneder tidligere], men i dag har været en særlig dag. Jeg blev ordineret til lærer i Det Aronske Præstedømme. Min gruppeleder har holdt øje med mig, og jeg er taknemmelig for ham.« Derefter sagde han: »Forresten, tak for *Church News*. Tak for bladene. Men særlig tak for dine breve, som kommer hver måned.«

Flere år senere til en stavskonference i Cottonwood Stav, da ældste James E. Faust var stavspræsident, nævnte jeg den oplevelse ved et stavspræstedømmemøde. En mand kom op efter mødet og sagde: »Kan du huske mig?«

Jeg så på ham. Det var omkring 22 år, siden jeg havde set ham. Jeg sagde: »Lawrence Bryson!«

Han sagde: »Ja, det er mig. Tak for brevene. Det er grunden til at jeg er her i dag.«

Hvor er Lawrence Bryson i dag? Han og hans hustru er på fuldtidsmission. Deres liv afspejler fuld aktivitet i Kirken. De søger efter de fortabte får. Jeg tror, de ved, hvor de skal søge. Jeg ved, at de vil redde dem.

Jeg har stadig det vidunderlige brev, skrevet af Lawrence Bryson til mig dateret »Juledag, 25. december 1953.« Det var en af de mest påskønnede julegaver, jeg nogensinde har modtaget. Selvfølgelig spekulerer man på, efter at have skrevet 17 breve, om der mon nogensinde kommer et svar, men jeg husker en enkel sandhed: »Guds visdom kan synes dårskab for mennesker. Men den største enkelte lektie, vi kan lære her på jorden, er, at når Gud taler og mennesket adlyder, vil det menneske altid være på rette vej.« Kirkens ledere havde talt. Vi biskopper behøvede blot at adlyde. Velsignelsen ville helt sikkert komme.

Brødre, i vore kaldelser i præstedømmet tror jeg, at vi af og til spekulerer på, om vi øver en god indflydelse på andre menne-

skers liv. Kvorumslæreren, som forbereder sig flittigt, hjemmelærerne, som lægger deres egen behagelighed til side og bringer et budskab ud til deres tildelte familier, og kvorummets embedsmænd, som rækker ud for at lindre og bistå, vil måske aldrig helt kende den vidtrækkende indflydelse, deres tjeneste har på andre. Dette gælder også i særlig grad for de trofaste missionærer, som dag efter dag påtager sig Mesterens tjeneste. De beklager sig aldrig, tjener altid, ofrer sig altid for andre, disse ædle tjenere fortjener vor inderlige taknemmelighed og utrættelige bønner.

De enkle ord fra Prædikerens Bog bringer styrke og inspirerer til handling: »Kast dit brød på vandet, du finder det igen efter lang tid.«[11]

Sådan var det også med præsident George H. Watson, der i dag tjener som førsterådgiver i stavspræsidentskabet i Naperville Illinois Stav.

Bror Watson skrev et brev til mig, som aldrig blev sendt, dateret 3. oktober 1978. Det omhandler hans omvendelse til Kirken og hans dåb, som fandt sted i sommeren 1959 i det østlige Canada, hvor jeg tjente som missionspræsident på den tid. Jeg modtog ikke dette brev før sidste år, da det blev bragt til mig af ældste John E. Fowler, som opdagede det, da han besøgte familien Watson efter en stavskonference i Naperville. Både broder Watson og jeg har haft en smule tøven med at afsløre dette private brev for jer, men da vi føler at beretningen kan være opmuntrende for mange af jer brødre, der deltager i dette verdensomspændende præstedømme i aften, vil vi gøre det. Jeg vil afslutte med at læse præsident Watsons egne ord. Han skrev:

»Kære ældste Monson.

Dette er et brev ud af den blå luft. Dets formål er at takke dig for de breve, du skrev for over tyve år siden – et til mig og et om mig – og at lade dig vide, hvilken virkning de har haft på mit liv.

Mit navn er George Watson. I 1957 i en alder af 27 år emigrerede jeg fra Irland, hvor jeg var opvokset, til Canada. Hovedformålet med at tage til Canada var at tjene tilstrækkeligt med penge, så jeg kunne afslutte min uddannelse ved universitetet i London.

Det firma, jeg arbejdede for, lå i Niagara Falls, og jeg fandt et værelse til den latterlige pris af 6 dollars om ugen. Den eneste ulempe var at jeg måtte køre min værtinde – som var 73 år gammel – til kirke hver søndag i St. Catherines, Ontario.

Jeg fandt snart denne opgave temmelig besværlig, eftersom hun brugte den 25 minutter lange tur til at forsøge at overtale mig til at mødes med missionærerne fra hendes kirke. Jeg modstod dette meget effektivt i over et år, indtil hun en dag fortalte mig, at der var to unge damer, som kom til middag, og om jeg ville have ulejlighed med at spise med dem. Det er meget vanskeligt at være uforskammet over for søstermissionærer!

Jeg begyndte at tænke en hel del i de næste måneder og mente, at skønt de ting, som 11 missionærpar fortalte mig, føltes rigtigt, måtte jeg opgive for meget, ligesom jeg var godt træt af at køre min værtinde til kirke. For at få hende til at holde op med at bede mig om at køre den tur, besluttede jeg mig til at lade hende komme en halv time for sent den næste søndag og gå ind og sætte mig sammen med hende iført åbentstående skjorte, gummisko og sportsbukser. Jeg mente dette ville gøre hende forlegen, så hun ikke ville spørge mig igen.

Min plan virkede perfekt, bortset fra at hun ikke blev fortørnet over at komme for sent, og jeg vækkede lige så stor opmærksomhed som en tangloppe på stranden. Vi kom samtidig med, at Søndagsskolen deltes til klasser. Jeg gik ikke i nogen klasse, men tilbragte tiden med at tale med en meget fin mand, som var handicappet og 'forstod' mig. Da jeg skulle rejse tilbage til Irland otte dage senere (juli 1959), foreslog han, at jeg tilsluttede mig Kirken lørdagen, før jeg rejste. Han ville ringe og bekræfte dette i løbet af ugen, men mit effektive modangreb bestod i ikke at tage telefonen hele ugen. Om søndagen efter en søvnløs nat ringede jeg ham op for at undskylde mig, og jeg blev døbt i Hamilton praktisk talt på vejen til lufthavnen – idet jeg vidste, at jeg næppe ville møde nogen mormoner i Irland, og at Kirken ville miste forbindelsen med mig.

Jeg har ingen anelse om, præsident Monson, hvor du fandt min adresse i Irland, men om fredagen efter jeg vendte tilbage, modtog jeg et brev fra dig, hvori du bød mig velkommen i Kirken, og om søndagen kl. 9.00 om morgenen bankede det på døren, og en præsident Lynn stod udenfor og sagde, at han havde fået et brev fra præsident Monson i Toronto, hvori han bad ham våge over mig.

De næste få måneder eller år var traumatiske. Tre møder om søndagen var blottet for fornuft. Jeg kunne under ingen omstændigheder tale foran den forsamling. De kan ikke forvente mere end 10%. Og endnu mere traumatisk: Min veninde satte sig for at vise mig, hvor latterlig jeg var. Hun endte med at blive døbt.

Vi bor nu i Illinois og har tre dejlige børn. Jeg sidder ofte og spekulerer på, hvorfor Herren har velsignet os så rigt. Vi har alle haft lejlighed til at føle hans omsorgsfulde hånd i svære tider.

Skønt det er usandsynligt, at vi nogensinde skulle mødes, vil jeg gerne oprigtigt takke dig for ulejligheden med at skrive de to breve. De har fuldstændigt ændret vort liv. Jeg er taknemmelig for kundskaben om Frelserens formål med at komme til jorden, mit forhold til ham, og hvad han forventer af mig. Profeten Joseph Smiths mod og trofasthed, og den kundskab han bibragte os vil altid være en kilde til inspiration for mig. Jeg er beæret over muligheden for at tjene i Herrens kirke.

Må Herren fortsat velsigne dig i sit værk, og tak for den indvirkning du har haft på mit liv.

[underskrevet] George Watson.«

Sidste jul, da George Watson og hans elskede Chloe kom til Salt Lake City for at besøge to af deres børn og en svigersøn, kom de op på mit kontor, så vi kunne mødes rigtigt. De udtrykte deres vidnesbyrd og deres tak til alle, som havde deltaget i dette menneskelige drama, dette mirakel i vor tid. Tårerne flød, bønner blev opsendt og taknemmelighed blev udtrykt.

Dét var et passende tidspunkt at mødes på, da hele kristenheden holder pause for i en kort stund at huske ham, Jesus Kristus, som døde for at vi kan have evigt liv. Han, som bemærker, at en spurv falder til jorden, har sandelig iscenesat den find og red-mission, som bragte familien Watson ind i hans fold. Må vi altid befinde os i hans tjeneste og i hans ærinde, det er min ydmyge bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

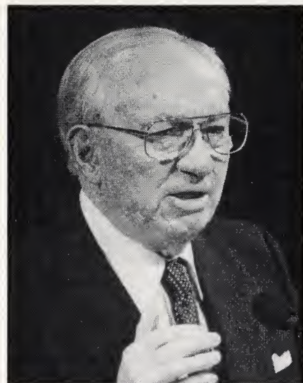
NOTER:
1. Jer 8:22
2. L&P 18:10
3. *History of the Church*, 5:366
4. *Salmer og Sange*, 1993, nr. 144, vers 3 og 4.
5. Mosiah 2:17
6. Alma 1:30
7. Luk 15:4-7
8. Ibid., 15:16
9. Ibid., 15:20-24
10. Ibid., 15:32
11. Præd 11:1

Nogle lektier jeg lærte som dreng

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Svaret på vore problemer ligger i at følge det enkle evangelium, som kommer fra Jesus Kristus, Guds Søn, der bragte sin Faders kærlighed ind i verden.

Jeg vil gerne sige nogle få ting til drengene. I ældre mænd kan høre efter eller sove. Hvor er det vidunderligt at være ung i denne tid i Kirkens historie og i verdens historie. Dette er i sandhed en oplyst tid. Det er en tid som ingen anden. Aldrig før har der været så megen videnskabelig opdagelse. Aldrig før har der været så store muligheder for uddannelse. Aldrig før har der været så vidtfavnende muligheder for tjeneste i Kirken. Jeg bliver næsten misundelig på jer. Og så alligevel ikke. For jeg tænker på de mange problemer, som omgiver jer. I står over for mange fristelser, som er lige omkring jer. Det er let for gamle mænd at belære unge mænd. Hellere end at gøre det, vil jeg gøre noget, jeg ikke har gjort før. Hvis I vil bære over med mig, vil jeg tale med jer om nogle lektier, jeg lærte som dreng.

Jeg voksede op her i Salt Lake City som en meget almindelig fregnet dreng. Jeg havde en god far og mor. Min far var en uddannet og talentfuld mand. Han var respekteret i lokalsamfundet. Han havde kærlighed til Kirken og dens ledere. Præsident Joseph F. Smith, som var præsident i min barndom, var en af hans helte. Han elskede præsident Heber J. Grant, som blev præsident for Kirken i 1918.

Min mor var en begavet og vidunderlig kvinde. Hun var skolelærer. Men da hun giftede sig, forlod hun sit arbejde for at blive hustru og mor. I vore øjne var hun en stor succes.

Vi boede i noget, jeg opfattede som et stort hus i 1. Ward. Det havde fire værelser i stueetagen – køkken, spisestue, dagligstue og bibliotek. Der var fire soveværelser ovenpå. Huset stod i hjørnet af en stor grund. Der var en stor græsplæne med mange træer, som tabte millioner af blade, og en usandsynlig masse arbejde, som hele tiden skulle gøres.

I min barndom havde vi et komfur i køkkenet og et i spisestuen. En kakkelovn blev senere installeret, og hvor var det en vidunderlig tingest. Men den havde en umættelig appetit efter kul, og der var ingen automatisk fyringsmekanisme. Kullene måtte skovles ind i ovnen og omhyggeligt dynges op hver aften.

Jeg lærte en stor lektie fra dette uhyre af en kakkelovn: Hvis du vil holde varmen, må du arbejde med skovlen.

Min far havde en idé om, at hans drenge burde lære at arbejde både om sommeren og om vinteren, så han købte en gård på to hektar, som efterhånden blev udvidet til over tolv hektar. Vi boede der om sommeren og vendte tilbage til byen, når skolen begyndte.

Vi havde en stor frugthave, og træerne skulle beskæres hvert forår. Far tog os med til beskæringsdemonstrationer, arrangeret af eksperter fra landbohøjskolen. Vi lærte en stor sandhed – at man med stor sikkerhed kan afgøre, hvilken slags frugt man vil plukke i september ud fra den måde, hvorpå man beskærer træerne i februar. Ideen var at lave afstand mellem grenene, så frugten kunne få sollys og luft. Desuden lærte vi, at nye, unge grene producerer den bedste frugt. Det har mange paralleller i livet.

Vi blev syge dengang, ligesom folk bliver syge nu om dage. Faktisk tror jeg nok, at vi blev endnu mere syge. Dengang var mælken, vi drak, ikke pasteuriseret. Vi havde selvfølgelig ingen automatisk opvaskemaskine bortset fra, at det var vor automatiske pligt at klare opvasken. Når det blev konstateret, at vi havde skoldkopper eller mæslinger, underrettede lægen byens sundhedsvæsen, og en mand kom og opsatte et skilt uden for vinduet. Det var en advarsel om, at alle, som kom til vort hus, måtte gøre det på eget ansvar.

Hvis sygdommen var kopper eller difteritis, var skiltet klart orange med sorte bogstaver. Der stod faktisk »Hold jer væk fra dette sted.«

Jeg lærte noget, jeg altid har husket – at holde øje med tegn på fare og ondskab og at holde mig væk.

Jeg gik i Hamilton skole, som var en stor tre-etagers bygning. Bygningen var gammel og fattig ud fra nutidens standard, men jeg lærte, at det ikke var bygningen, der gjorde forskellen, men at det var lærerne. Når vejret tillod det, samledes vi foran skolen om morgenen, fremsagde vor hyldest til flaget og marcherede i ordnede rækker ind i vore klasser.

Vi klædte os pænt på til skole, og ingen uorden i tøjet blev tolereret. Drengene gik med skjorte og slips og korte bukser. Vi havde lange sorte strømper på, som gik fra foden til op over knæet. De var lavet af bomuld, og de blev hurtigt slidte, så de skulle tit stoppes. Vi lærte at stoppe strømper, fordi det var utilstedeligt at gå i skole med huller i strømperne.

Vi lærte en lektie om vigtigheden af personlig orden og renlighed, og det har velsignet mit liv lige siden.

Ulykken i min første skolelærers liv var min ven Louie. Han havde, hvad nutidens psykologer ville kalde en tvangstanke. Han kunne sidde i klassen og tygge på sit slips, indtil det blev vådt og trævlet. Læreren skældte ham ud.

Louie blev senere en betydningsfuld mand, og jeg har lært aldrig at undervurdere en drengs muligheder for at gøre noget ud af sit liv, selvom han tygger på sit slips.

Som årene gik, nåede jeg endelig sjette klasse i den skole.

Mine venner var stort set de samme i alle de år. Folk flyttede ikke så meget dengang.

En af mine venner var Lynn. Det var ikke hans rigtige navn, men det er, hvad jeg vil kalde ham. Han kom altid i vanskeligheder. Lynn syntes at have svært ved at koncentrere sig om, hvad der foregik, især når foråret kom og tingene udenfor begyndte at se bedre ud, end dem indenfor.

Frk. Spooner, vor lærer, syntes at have et særligt øje for Lynn. En dag omkring kl. elleve, forstyrrede Lynn klassen, og Frk. Spooner bad ham gå hen og lukke sig selv inde i skabet, indtil hun lukkede ham ud. Lynn gik lydigt hen til skabet og lukkede døren bag sig. Da klokken ringede kl. tolv, kom Lynn ud tyggende på den sidste bid af frk. Spooners madpakke. Vi kunne ikke lade være med at grine, men ikke frk. Spooner, og det gjorde det hele værre. Lynn fortsatte med at spille klovn resten af livet. Han lærte aldrig i tide, at livet også er alvorligt og kræver alvorlige valg under omhyggelig overvejelse og bøn.

Året efter blev vi indskrevet i Junior High School. Men bygningen kunne ikke huse alle eleverne, så vores syvende klasse blev sendt tilbage til Hamilton skole.

Vi blev fornærmede. Vi blev rasende. Vi havde tilbragt seks ulykkelige år i den bygning, og vi følte, at vi fortjente noget bedre. Alle drengene i klassen mødtes efter skole. Vi besluttede, at vi ikke ville finde os i denne behandling. Vi var enige om at strejke.

Næste dag kom vi ikke i skole. Men vi havde ikke noget sted at gå hen. Vi kunne ikke blive hjemme, fordi vores mødre ville stille spørgsmål. Vi tænkte ikke på at gå ned i byen til biografen. Det havde vi ikke penge til. Vi tænkte ikke på at gå i parken. Vi var bange for, at vi ville blive set af Mr. Clayton, viceinspektøren. Vi tænkte ikke på at gå om bag skolens plankeværk og fortælle tvivlsomme historier, for vi kendte ingen. Vi havde aldrig hørt om sådanne ting som narkotika eller noget i den retning. Vi daskede blot omkring og spildte dagen.

Næste morgen stod inspektøren, Mr. Stearns, ved fordøren og hilste på os. Han så alvorlig ud. Han sagde nogle temmelig utilslørede ting, hvorefter han sagde, at vi ikke skulle komme tilbage, før vi medbragte en seddel fra vore forældre. Dette var min første oplevelse med en lockout. At strejke, sagde han, var ikke en måde at løse et problem på. Det forventedes, at vi var ansvarlige borgere, og hvis vi havde noget at klage over, kunne vi komme til inspektørens kontor og tale om det.

Der var kun ét at gøre, og det var at gå hjem og få en seddel.

Jeg husker, at jeg kom forsigtigt ind i huset. Min mor spurgte hvad der var i vejen. Jeg fortalte hende det. Jeg sagde, at jeg havde brug for en seddel. Hun skrev en seddel. Den var meget kort. Det var den mest rammende irettesættelse, hun nogensinde gav mig. Den lød således: »Kære Mr. Stearns. Undskyld venligst Gordons fravær i går. Hans handling var en simpel indskydelse om at følge flokken.« Hun underskrev den og rakte mig den.

Jeg gik tilbage til skolen og kom samtidig med et par andre drenge. Vi gav alle vore sedler til Mr. Stearns. Jeg ved ikke om han læste dem, men jeg har aldrig glemt min mors seddel. Skønt jeg havde været med til at beslutte vore handlinger, afgjorde jeg dér med mig selv, at jeg aldrig ville gøre noget ud fra den simple tilskyndelse til at følge flokken. Jeg besluttede dér, at jeg ville træffe mine egne beslutninger på baggrund af deres indhold og mine standarder og ikke lade mig skubbe i en eller anden tilfældig retning af de mennesker, jeg var iblandt.

Den beslutning har velsignet mit liv mange gange, sommetider under meget ubekvemme omstændigheder. Den har holdt mig fra at gøre nogle ting, som – hvis jeg havde ladet mig overtale – i værste fald kunne have medført alvorlig skade og besvær, og i bedste fald koste mig min selvrespekt.

Min far havde en hestevogn, da jeg var dreng. En sommerdag i 1916 skete der noget vidunderligt. Det var uforglemmeligt. Da jeg kom hjem den aften, ankom han i en skinnende sort splinterny model Ford T. Det var et vidunderligt køretøj, men ud fra nutidens standarder var den en grov og uberegnelig tingest. For eksempel havde den ingen selvstarter. Man måtte dreje på håndsvinget. Man lærte meget hurtigt noget om at dreje en bil i gang. Man skulle sætte tændingen tilbage, ellers ville håndsvinget slå tilbage og brække ens hånd. Når det regnede, blev tændspolerne våde, og så ville den overhovedet ikke starte. Med denne bil lærte jeg nogle få, simple ting om forberedelser for at undgå vanskeligheder. Et lille stykke lærred over motorhjelmen holdt tændspolerne tørre. En smule omhu med at sætte tændingen tilbage ville gøre det muligt at dreje håndsvinget uden at ødelægge sin hånd.

Men det mest interessante var lysene. Bilen havde ikke noget indbygget batteri. Den eneste elektricitet kom fra det, der kaldtes en tændingsmagnet. Styrken fra tændingsmagneten afhang af motorens hastighed. Hvis motoren kørte hurtigt, lyste lygterne kraftigt. Hvis motoren sagtnede farten, blev lygterne sygeligt gule. Jeg lærte, at hvis man ville se langt frem, når man kørte hen ad vejen, måtte man lade motoren køre hurtigt.

Det er på samme måde med vort liv. Virkelyst, begejstring og hårdt arbejde fører til oplyst fremdrift. Man må holde sig på fødderne og holde sig i gang, hvis man vil have oplysning i livet. Jeg har stadig kølerdækslet fra den gamle Ford T fra 1916. Her er det. Det er et minde om lektier, jeg har lært for 77 år siden.

Jeg har lært noget andet af den bil. Jeg kører nu i en bil af mere moderne slags. Den er lydløs og kraftfuld. Den har alle bekvemmeligheder, inklusive varme og air-condition. Hvad har gjort forskellen mellem den gamle sorte, hårdtarbejdende og støjende model T og vor tids automobiler? Forskellen er sket, fordi tusinder arbejdsomme og indsigtsfulde mænd og kvinder i to generationer har planlagt og studeret, eksperimenteret og arbejdet sammen for at opnå fremskridt.

Jeg har lært, at når mennesker med god vilje arbejder sammen på en ærlig og målbe-

Ældsterne Robert E. Wells og W. Eugene Hansen fra De Halvfjerds.

vidst måde, er der ingen grænser for, hvad de kan gennemføre.

I 1915 bad præsident Joseph F. Smith Kirkens medlemmer om at holde familieaften. Min far sagde, at det ville vi gøre. Vi opvarmede dagligstuen, hvor mors flygel stod, og gjorde som Kirkens præsident havde bedt os om.

Vi var elendige til at optræde som børn. Vi kunne gøre alle mulige ting sammen, når vi legede, men når vi skulle prøve at synge en solo foran de andre, var det som at få is til at lade være at smelte på komfuret. I begyndelsen lo vi og kom med bemærkninger om hverandres optræden. Men vore forældre holdt fast. Vi sang sammen. Vi bad sammen. Vi lyttede roligt, mens mor læste historier fra Bibelen og Mormons Bog. Far fortalte os historier fra sin hukommelse. Jeg kan stadig huske en af de historier. Jeg fandt den fornylig, da jeg kiggede igennem en bog, han udgav for nogle år siden. Lyt til den:

»En ældre dreng og hans yngre kammerat gik nedad en markvej. De så en gammel frakke og et par slidte herresko i vejkanten, og i baggrunden så de ejeren arbejde i marken.

Den yngste dreng foreslog, at de skulle skjule skoene, gemme sig og se ejerens forvirring, når han kom tilbage.

Den ældste dreng mente ikke, det ville være så godt. Han sagde, at ejeren måtte være en meget fattig mand. Så efter at have talt sagen igennem, blev de enige om at udføre et andet eksperiment. I stedet for at gemme skoene, lagde de en sølvdollar i hver af dem for at se, hvad ejeren ville gøre, når han opdagede pengene. Så det gjorde de.

Snart efter kom manden tilbage fra marken, tog sin frakke på, stak sin ene fod i skoen, følte noget hårdt, tog det ud og fandt en sølvdollar. Forundring og overraskelse bredte sig i hans ansigt. Han så på dollaren igen og igen, vendte sig omkring uden at kunne se nogen. Derefter begyndte han at tage den anden sko på, da han til sin store overraskelse fandt endnu en dollar. Hans følelser overmandede ham. Han knælede ned og bad en taksigelsesbøn, hvori han talte om sin syge og hjælpeløse hustru og sine børn, der manglede brød. Han takkede brændende Herren for denne gave fra ukendte hænder og bad om himlens velsignelser over den, som gav ham denne hårdt tiltrængte hjælp.

Drengene forblev i skjul, indtil han var gået.« De var rørt over hans bøn og følte noget varmt i deres hjerter ... Da de gik videre nedad vejen, sagde den ene til den anden: »Føles det ikke godt?« (Tilpasset fra Bryant S. Hinckley, *Not by Bread Alone*, Salt Lake City: Bookcraft, 1955, s. 95).

Ud af disse enkle små møder afholdt i dagligstuen i vort gamle hjem, kom der noget ubeskriveligt og vidunderligt. Vores kærlighed til vore forældre tog til. Vores kærlighed til vore søskende blev forøget. Vor kærlighed til Frelseren blev styrket. En påskønnelse for enkel godhed voksede i vore hjerter. Disse vidunderlige ting skete, fordi vore forældre fulgte et råd fra Kirkens præsident. Jeg har lært noget virkelig vigtigt af det.

I dette gamle hjem lærte jeg, at vores far elskede vores mor. Det var en anden stor lektie i mine drengeår. Jeg har ingen erindring om, at han nogensinde talte uvenligt til hende eller om hende. Han opmuntrede hende i hendes personlige kirkeaktiviteter, og i hendes ansvar i nabolaget og i byen. Hun havde mange naturtalenter, og han opmuntrede hende til at bruge dem. Hans konstante omsorg var hendes støtte. Vi så på dem som ligeværdige partnere, som arbejdede sammen, og som elskede og påskønnede hinanden, ligesom de elskede os.

Hun opmuntrede ham til gengæld, gjorde alt hvad hun kunne for at gøre ham lykkelig. I en alder af 50 år fik hun kræft. Han var opmærksom på hvert lille behov, hun havde. Jeg erindrer vore familiebønner med hans tårefyldte bønner og vore tårefyldte bønner.

Dengang var der ingen sygeforsikring. Han ville have brugt enhver dollar, han ejede, for at hjælpe hende. Faktisk brugte han ret mange. Han rejste med hende til Los Angeles i sin søgen efter en bedre lægebehandling. Men det var til ingen nytte.

Præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab.

Det er 60 år siden, men jeg husker klart min ulykkelige far, da han steg af toget og hilste på sine sørgende børn. Vi gik alvorligt ned ad perronen til bagagevognen, hvor kisten blev hentet af bedemanden. Vi kom om muligt endnu mere til at kende vores fars store hjerte. Dette har haft sin virkning på mig i hele mit liv.

Jeg kom også til at vide noget om døden – den overvældende indflydelse på børn, der mister deres mor – men også om fred uden smerte og visheden om, at døden ikke kan være sjælens afslutning.

Vi talte ikke åbent om kærlighed til hinanden dengang. Vi behøvede det ikke. Vi følte den sikkerhed, den fred, den stille styrke, som kommer til familier, der beder sammen, arbejder sammen og hjælper hinanden.

»Ær din far og din mor, for at du må få et langt liv på den jord, Herren din Gud vil give dig« (2 Mos 20:12). Som dreng kom jeg til at tro på dette guddommelige bud.

Jeg mener, det er et meget stort bud fra Herren. Hvis det blot blev overholdt af flere, ville der være langt færre ulykkelige hjem. I stedet for anklager, beskyldninger og skænderier ville der være påskønnelse og respekt og stille kærlighed.

Min far er død for længe siden. Jeg er blevet far og bedstefar og oldefar. Herren har været meget venlig. Jeg har oplevet min del af skuffelser, fejltagelser og vanskeligheder. Men alt i alt har livet været virkelig godt. Jeg har prøvet på at leve det med begejstring og påskønnelse. Jeg har kendt meget lykke, ja, virkelig meget. Jeg tror, at roden til det hele blev plantet i min barndom og blev plejet i hjemmet, skolen og i det ward, hvor jeg voksede op, hvor jeg lærte enkle, men vigtige lektier om at leve. Jeg kan ikke være taknemmelig nok.

Jeg bliver tung om hjertet og jeg sørger, når jeg ser tragedien i så mange brudte hjem, i hjem, hvor ægtemænd ikke synes at vide, hvordan de skal behandle deres hustruer, i hjem, hvor børn bliver misbrugt og vokser op til at blive misbrugere af en ny generation. Ingen af disse tragedier er nødvendige. Jeg ved det. Svaret på vore problemer ligger i at følge det enkle evangelium, som kommer fra Jesus Kristus, Guds Søn, der bragte sin Faders kærlighed ind i verden.

Brødre, vil I tilgive mig for at tage jeres tid til at tale så personligt, som jeg har gjort? Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle sige, hvad jeg ønskede, uden at gøre det.

Unge mænd, »gør hvad er ret, lad så følgerne komme« (*Salmer og Sange*, nr. 153). »Vælg kun ret, når du skal til at vælge« (*Salmer og Sange*, nr. 155).

Fædre, vær gode mænd, så jeres hustruer vil tale om jer med kærlighed og påskønnelse, og jeres børn vil huske jer med evig taknemmelighed, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

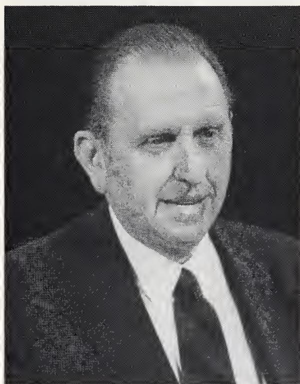

Mødet søndag formiddag
Den 4. april 1993

Gaver

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Må vi give gavmildt til Gud, som han så rigeligt har givet os.

Præsident David O. McKay nævnte ofte vores behov for at slippe bort fra det hektiske hverdagspres med breve, der skal besvares, telefonopringninger, aftaler med andre og deltagelse i møder og tage sig tid til at meditere, fundere og overveje de evige sandheder og kilder til glæde og lykke, som alle mennesker søger.

Når vi gør det, viger det trivielle, det mekaniske, de stadige gentagelser i vores tilværelse for de åndelige kvaliteter, og vi opnår en stærkt påkrævet dimension, som inspirerer vores daglige tilværelse. Når jeg følger dette råd, strømmer tanker om familien, oplevelser med venner og kære minder om særlige dage og stille aftener gennem mit sind og fylder det med en stille glæde.

Juletiden med dens særlige betydning bringer uundgåeligt en tåre frem, og den inspirerer til fornyet forpligtelse over for Gud, og den bringer med ord lånt fra den smukke sang »Calvary« »hvile til den trætte og fred i sjælen.« Jeg tænker på julens kontraster. De overdådige gaver, dyrt og professionelt indpakket, når deres højdepunkt i de velkendte julekataloger med overskriften: »Til den, som har alt.« I et sådant katalog så jeg et hus på 360 m² omviklet med et gigantisk bånd og et tilsvarende julekort, som lød: »Glædelig jul.« Andre gaveforslag var diamantbesatte køller til golfspilleren, et krydstogt til Caribien for den rejsende og en luksusrejse til de schweiziske alper for eventyreren. Sådanne gaver syntes at passe med tanken i en vittighedstegning op mod jul, som viste de tre vismænd på vej mod Betlehem med gaveæsker på deres kameler. Den ene siger: »Mærk dig mine ord, Balthazar, med disse gaver sætter vi noget i gang, der vil køre helt af sporet!«

På den anden side er der også den velkendte juleberetning af O. Henry om et ungt par, som lever i yderste fattigdom, men alligevel ønsker at give hinanden en særlig gave. Men de havde intet at give. Da fik manden en glimrende idé: »Jeg vil give min kære kone et smukt hårspænde til at pryde hendes pragtfulde lange, sorte hår.« Konen fik også en idé: »Jeg vil købe en smuk kæde til min mands dyrebare ur, som han sætter så stor pris på.«

Det blev jul; de dejlige gaver blev omdelt. Derpå fulgte den overraskende slutning, som er så typisk for O. Henrys noveller: Kvinden havde klippet sit lange hår og solgt det for at få penge til at købe urkæden, og det blot for at opdage, at hendes mand havde solgt sit ur, for at han kunne købe spændet, der skulle smykke hendes smukke, lange hår, som hun nu ikke havde mere.[1]

I mit hjem i et af mine gemmer har jeg en lille sort stok med et imiteret sølvhåndtag. Den tilhørte engang en fjern slægtning. Hvorfor har jeg beholdt den i nu 60 år? Der er en særlig årsag hertil. Ser I, som helt lille deltog jeg i wardets juleforestilling. Jeg fik lov til at spille en af de tre vismænd. Med et broget tørklæde viklet om hovedet, med betrækket fra bænken til min mors Chickering-klaver hængt over min skulder og den sorte stok i hånden fremsagde jeg mine replikker: »Hvor er jødernes nyfødte konge? For vi har set hans stjerne gå op og er kommet for at tilbede ham.«[2] Jeg husker ikke alle ordene i juleforestillingen, men jeg husker de levende følelser i mit hjerte, da vi tre »vismænd« kiggede op og så en stjerne, rejste hen over scenen, fandt Maria med det lille Jesusbarn, hvorpå vi knælede ned og tilbad ham og åbnede for vore skatte og gav gaver: Guld, røgelse og myrra.

Jeg var især glad for, at vi ikke vendte tilbage til den onde Herodes for at forråde Jesusbarnet, men adlød Gud og rejste bort en anden vej.

Årene er fløjet forbi, begivenhederne i et travlt liv har indtaget deres rette pladser i hukommelsens hellige sale, men julestokken har fortsat en særlig plads i mit hjem; og i mit hjerte er der en forpligtelse over for Kristus.

Lad os nogle få øjeblikke se bort fra julekatalogerne og deres gaver med eksotiske beskrivelser. Lad os tilmed se bort fra blomsterne til mor, det særlige slips til far, den søde dukke, toget der kan fløjte, den længe savnede cykel – ja, tilmed »Star trek« bøger og videoer – og henvende vore tanker på de gaver fra Gud, der er varige. Jeg har fra en lang liste valgt blot fire:

1. Fødslens gave.
2. Fredens gave.
3. Kærlighedens gave.
4. Det evige livs gave.

1. Fødslens gave. Den gave har vi alle hver især modtaget. Det er vores guddommelige privilegium at forlade vores himmelske hjem og komme til et tabernakel i kødet og gennem vores liv at vise vores værdighed og kvalifikationer til en dag at vende tilbage til vor himmelske Fader, til vore kære og til et rige, der kaldes *det celestiale*. Vore mødre og fædre har skænket os denne vidunderlige gave. Det er vores ansvar at vise taknemmelighed gennem det, vi gør i vores tilværelse.

Min egen far var bogtrykker, og han gav mig et eksemplar af noget, han havde trykt. Titlen var »Et brev fra en far«, og det sluttede med denne tanke: »Mit måske største håb som forælder er at have et sådant forhold til dig, at når den dag kommer, hvor du ser ned på dit første barns ansigt, at du da vil føle dybt i dit indre et ønske om for dit barn at være den forælder, som din far har forsøgt at være for dig. Hvilket større kompliment kan nogen mand bede om? Med kærlig hilsen. Far.«

Vores taknemmelighed til mor for fødslens gave er lige så stor eller større end den, vi skylder vores far. Det var hende, der så på os som »en smuk ny blomst på menneskeheden, nyankommen fra Guds eget hjem for at forskønne jorden«[3], og hun dækkede alle vore behov, trøstede os hver gang vi græd, og senere glædede hun sig over alle vore præstationer og græd over vore fejltrin og skuffelser. Hun indtager en særlig æresplads i vores hjerte.

En vending fra 3 Johannes fastsætter formlen, hvormed vi over for vore forældre kan udtrykke vores taknemmelighed for fødslens gave: »Jeg har ingen større glæde end at høre, at mine børn lever i sandheden.«[4] Lad os leve således. Lad os således ære giverne af denne uerstattelige fødslens gave.

2. Fredens gave. I den hensynsløse verden, vi lever i, kan trafiklarmen, mediernes højlydte reklamer, de store krav der stilles til vores tid – for slet ikke at nævne verdens problemer – forårsage hovedpine, volde os smerte og tappe vores styrke til at klare os. Byrden ved sygdomme eller sorgen over en elskets bortgang tvinger os på knæ i en søgen efter himmelsk hjælp. Med vore forfædre spørger vi: »Er der ikke balsam i Gilead?«[5] Der er en vis sørgmodighed, tilmed håbløshed i dette vers:

Et liv uden sorg man finder ej
og aldrig et hjerte ukendt med smerte.
Søger du i denne verden lindring,
da er din søgen altid forgæves.[6]

Han, der var belæsset med sorg og velkendt med kvaler, taler til hvert eneste bekymret hjerte og skænker fredens gave: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst.«[7]

Han udsendte sit ord gennem missionærerne, der vidt og bredt proklamerer hans evangelium med godt nyt og fredshilsener. Omstridte spørgsmål som »Hvor kom jeg fra,« »Hvad er formålet med min tilværelse?« og »Hvor går jeg hen efter døden?« besvares af hans særlige udsendinge. Frustrationen flygter, tvivlen forsvinder og undren svinder, når de, der er blevet kaldet til at tjene Fredsfyrsten – ja, Herren Jesus Kristus, frimodigt og dog i ydmyghed underviser i sandheden. Hans gave skænkes til den enkelte: »Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham.«[8]

Nøglen til fred er at bede regelmæssigt. Det er hjertets følelser udtrykt i ydmyghed snarere end blot gentagelse af ord, der giver den fred, vi søger.

I Shakespeares *Hamlet* knæler den onde kong Claudius og forsøger at bede, men han rejser sig og siger: »Op flyver ordet, tanken stille står. Ord uden tanker aldrig Himlen når.«[9]

En, som modtog og bød fredens gave velkommen, var Joseph Millett, en af de første missionærer i Canadas provinser ud mod Atlanterhavet. Under sin mission og senere i livet lærte han om nødvendigheden af at stole på himmelsk hjælp. En oplevelse, som han beskrev i sin dagbog, er et smukt eksempel på en enkel og dog dybfølt tro:

»Et af min børn kom ind og fortalte, at bror Newton Halls familie ikke havde mere brød. De fik ikke noget den dag. Jeg hældte ... vores mel i en sæk for at sende den op til bror Hall. Netop da kom bror Hall ind. Jeg sagde: 'Bror Hall, har du noget mel?' 'Bror Millett, vi har intet.' 'Godt, bror Hall, der er noget i den sæk. Jeg har delt det og ville sende det til dig. Dine børn fortalte mine, at du ikke havde mere.' Bror Hall begyndte at græde. Fortalte, at han havde forsøgt hos andre. Kunne ikke få noget. Gik ud mellem træerne og bad til Herren, og Herren fortalte ham, at hans skulle gå til Joseph Millett. 'Godt, bror Hall, du behøver ikke bringe dette tilbage, hvis Herren sendte dig efter det. Du skylder mig ikke for det.' Man kan ikke sige, hvor godt det fik mig til at føle, at Herren vidste, at der var en person ved navn Joseph Millett.«[10]

Bøn bragte fredens gave til Nelson Hall og Joseph Millett.

3. Kærlighedens gave. »Mester, hvad er det største bud i loven?« spurgte den lovkyndige, som talte med Jesus. Svaret kom omgående: »'Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.'

Det er det største og første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: 'Du skal elske din næste som dig selv.'«[11]

Ved en anden lejlighed belærte Herren: »Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig.«[12] Skrifterne er fyldt med vigtigheden af kærlighed og dens betydning i vores tilværelse. Mormons Bog lærer os, at barmhjertighed er Kristi rene kærlighed.[13] Mesteren selv gav os en ideel model at følge. Om ham blev det sagt, at han »færdedes overalt og gjorde vel ... for Gud var med ham.«[14]

Nogle enkelte linier fra den dejlige musical *The Sound of Music* angiver en handlingsplan, som vi alle godt kunne følge:

En klokke er ingen klokke, før du ringer med den.

En sang er ingen sang, før du synger den.

Og kærligheden i dit hjerte kom ikke for at blive der -

kærlighed er ikke kærlighed, før du giver den bort.[15]

En del af vores samfund higer desperat efter tegn på virkelig kærlighed. Det er blandt dem, der er ved at blive ældre, og især når de lider af ensomhedens kvaler. Det døende håbs og de forsvundne drømmes kolde vinde hvisler gennem de ældres rækker og dem, der nærmer sig den nedadgående side af livets højdepunkt.

»Det, de behøver i de ældre års ensomhed, er i det mindste delvist det samme, som

vi havde brug for i vores ungdoms usikre år; en følelse af være med, en overbevisning om at være ønsket og venlige handlinger fra hjerter og hænder, der holder af; ikke blot opfyldelse af pligter, ikke blot et værelse i en bygning, men plads i nogens hjerte og liv ...

Vi kan ikke bringe ungdommens morgenstund tilbage, men vi kan hjælpe dem med at leve i solnedgangens varme glød, der bliver forskønnet af vores omtanke, vore gaver og vores aktive og uforstilte kærlighed.«[16] Det skrev ældste Richard L. Evans for en del år siden.

Til tider bliver man opmærksom på de ældre ved en påmindelse fra nogle ganske unge. Lad mig fortælle jer et pakistansk folkeeventyr, der illustrerer denne sandhed:

En gammel bedstemor boede hos sin datter og barnebarn. Da hun blev svagere og skrøbeligere, blev hun i højere grad en prøvelse i stedet for en hjælp i huset. Hun tabte tallerkener og kopper, mistede knive og spildte vand. En dag sendte den irriterede datter sin søn ud for at købe en trætallerken til bedstemoderen, fordi den gamle kvinde nu havde ødelagt endnu en kostbar tallerken. Drengen tøvede, fordi han vidste, at en trætallerken ville ydmyge hans bedstemor. Men moderen insisterede, så han gik sin vej. Han vendte tilbage med ikke én, men to trætallerkener.

»Jeg bad dig kun om at købe én,« sagde hans mor. »Hørte du mig ikke?«

»Jo,« svarede drengen, »men jeg købte den anden, så der også var en til dig, når du bliver gammel.«

Vi er ofte tilbøjelige til at vente et helt liv med at udtrykke tak for venlighed eller hjælp fra en anden ydet mange år tidligere. Måske var det netop en sådan oplevelse, der bevægede George Herbert til at sige: »Du, som har givet mig så meget, giv mig én ting mere: Et taknemmeligt hjerte.«[17]

Der findes en beretning om en gruppe mænd, som sad og talte om mennesker, der havde påvirket deres liv, og som de skyldte taknemmelighed. En mand tænkte på en lærer i gymnasiet, som havde introduceret ham til digteren Tennyson. Han bestemte sig for at skrive et brev og takke hende.

Nogen tid efter kom dette brev skrevet med en rystende hånd:

»Kære Willie

Jeg kan ikke fortælle, hvor meget dit brev betød for mig. Jeg er nu i firserne, bor alene på et lille værelse, laver selv mad, er ensom og føler mig som det sidste blad, der stadig sidder på et træ. Det kunne måske interessere dig, at jeg har undervist i 50 år, og dit brev er det første tegn på tak, jeg nogensinde har modtaget. Det kom en kold, blå morgen, og det opmuntrede mig, som intet andet har gjort i årevis.«

Da jeg læste denne beretning, tænkte jeg på den højt priste vending: »Herren har to hjem; himlen og et taknemmeligt hjerte.«

Præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, til højre, hilser på ældste M. Russell Ballard fra De Tolvs Kvorum.

Der kunne siges meget mere om kærlighedens gave. Et af mine yndlingsvers sammenfatter imidlertid denne gave meget passende:

Jeg har grædt hele natten
over min kortsynethed,
der gjorde mig blind for en andens behov;
men endnu har jeg aldrig
fortrudt blot en lille smule,
at jeg var lidt for venlig.[18]

4. Livets gave – ja, udødelighed. Vor himmelske Faders plan indeholder den højeste form for sand kærlighed. Alt, hvad vi holder af, ja, vores familie, vore venner, vores glæde, vores viden, vores vidnesbyrd, ville forsvinde, hvis det ikke var for vor Fader og hans Søn, Herren Jesus Kristus. Blandt de mest skattede tanker og nedskrevne ord i denne verden er denne guddommelige udtalelse: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have

evigt liv.«[19] Denne dyrebare Søn, vor Herre og Frelser, sonede for vore synder og alle andres synder. Den mindeværdige aften i Getsemane var hans lidelse så stor, hans kvaler så fortærende, at han bønfaldt: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil.«[20] Senere døde han på det grusomme kors, for at vi kunne leve, og leve for evigt. Forud for opstandelsens morgen gik smerter og lidelser i henhold til Guds guddommelige plan. Før påsken måtte der være et kors. Verden har aldrig set en større gave, og den har heller aldrig set en mere varig kærlighed.

Nephi giver os denne opfordring: »Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og mætter jer med Kristi ord samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv.

Og se nu ... dette er vejen, og der er ingen anden vej og intet andet navn givet under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst i Guds rige.«[21]

Jeg afslutter med ord fra en højtæret profet, præsident Harold B. Lee: »Livet er Guds gave til mennesket. Hvad vi gør med det er vores gave til Gud.«

Må vi give gavmildt til Gud, som han så rigeligt har givet os, ved at leve og vise kærlighed, således som han og hans søn så tålmodigt har belært os, er min inderlige bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

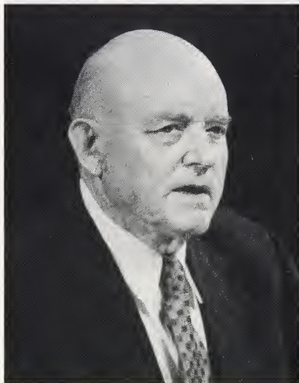
NOTER

1. Fra »Gifts of the Magi.«
2. Matt 2:2.
3. Gerald Massey, fra *The International Dictionary of Thoughts* (Chicago: J.G. Ferguson Publishing Co., 1969), s. 66.
4. 3 Joh 1:4.
5. Jer 8:22.
6. Ukendt.
7. Joh 14:27.
8. Åb. 3:20.
9. 3. akt, 3. scene.
10. Citeret i New Era, juli 1975, s. 28.
11. Matt 22:36-39.
12. Joh 14:21.
13. Se Moroni 7:47.
14. ApG 10:38.
15. »Sixteen, Going on Seventeen,« fra *The Sound of Music*.
16. *Thoughts ... for One Hundred Days* (Salt Lake City: Publishers Press, 1966), s. 222.
17. Citeret i Richard L. Evans, *Richard Evans' Quote Book* (Salt Lake City: Publishers Press, 1971), s. 238.
18. *Improvement Era*, maj 1960, s. 340.
19. Joh 3:16.
20. Matt 26:39.
21. 2 Nephi 31:20-21.

»Ved tanken på min Frelser kær«

Præsident Howard W. Hunter
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Må vi alle i højere grad respektere og ære hans hellige navn og blidt og høfligt opfordre andre til at gøre det samme.

I dag er det den dag, den kristne verden kalder for palmesøndag. Det er årsdagen for den enestående begivenhed for næsten 2.000 år siden, da Jesus af Nazaret, selveste Guds Søn, begyndte at fremsætte den endelige erklæring af sin guddommelighed og drog ind i den hellige by Jerusalem som den lovede Messias, han var.

Ridende på et æselføl i opfyldelse af Zakarias' gamle profeti nærmede han sig templet på en vej, som den jublende mængde besmykkede med palmeblade, blomstrende grene og nogle endog med deres kapper. Vejen var smykket, som det passede sig for en konges indtog. Han var deres konge, disse mennesker var hans undersåtter. »Hosianna, Davids søn!« råbte de. »Velsignet være han, som kommer i Herrens navn! Hosianna i det højeste« (Matt 21:9).

Selvfølgelig skulle den vej, der så smukt var udsmykket, snart føre til et øvre værelse og senere til Getsemane. Efter ophold i Annas' hjem, i Kajfas' retssal og i Pilatus' romerske hovedkvarter skulle vejen føre til Golgata. Men den skulle ikke ende der. Stien ville føre til graven i haven og til opstandelsens triumf. Den opstandelse, som vi fejrer hvert år på påskesøndag, en uge fra i dag.

I denne dejlige forårstid, denne årlige opvågning, når naturen på den nordlige halvkugle fornys, blomstrer op og bliver grøn på ny, tænker vi uvilkårligt på Jesus Kristus, verdens Frelser, menneskehedens Forløser og lysets, livets og kærlighedens kilde.

Som min tekst palmesøndag og til påske har jeg valgt ganske kort denne morgen at tale over ordene fra den gamle og hellige salme, som tilskrives Bernhard af Clairvaux, og som anslås at være næsten 900 år gammel. Sammen med resten af den kristne verden, synger medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ærbødigt:

Ved tanken på min Frelser kær
fyldes min sjæl med fryd.
Dog vil jeg helst ham være nær,
skue hans trones pryd
(*Salmer og Sange*, nr. 73; *Sange*, nr. 3).

På palmesøndag og i næste uge på påskesøndag tænker vi uvilkårligt med glæde på Jesus. Påsken er sammen med julen måske den eneste tid på hele året, da visse af vore brødre og søstre i Kristi flok finder vej til kirke. Det er beundringsværdigt, men jeg spekulerer på, om det at tænke på Jesus, som »fylder vores sjæl med fryd,« ikke burde ske langt hyppigere i vores liv? Hvor ofte tænker vi på Frelseren? Hvor dybfølt og hvor taknemmeligt og tilbedende overvejer vi hans liv? Hvor central en plads i vores liv indtager han?

Hvor stor en del af en normal dag, en arbejdsuge eller en måned er for eksempel

James P. Blair, fotograf ved *National Geographic*, fotograferede konferencemøderne som led i en artikel om Utah, bladet offentliggør næste år.

helliget til »tanken på min Frelser kær«? Måske er det for nogle af os ikke ret meget?

Livet ville helt sikkert være mere fredeligt, flere ægteskaber og familier ville være stærkere, samfund og nationer ville være sikre steder og langt venligere og mere konstruktive, hvis mere af Jesu Kristi evangelium kunne »fylde vores sjæl.«

Medmindre vi begynder at lægge større vægt på vores hjertes tanker, tror jeg ikke, vi kan håbe at opnå den større glæde, den behageligere glæde en dag at »skue hans trone.«

Hver eneste dag af vores liv og på alle tider af året, ikke blot ved påsketid, spørger Jesus os, som han gjorde efter sit triumftog ind i Jerusalem for så mange år siden: »Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han?« (Matt 22:42).

Vi erklærer, at han er Guds Søn, og denne kendsgerning burde røre vores sjæl noget hyppigere. Det beder jeg til, at det vil i denne påsketid og altid.

Ej kan jeg finde større navn,
ej noget tænke på,
som i mit øre har den klang,
som hjertet kan attrå.

Jeg bevidner, som de fordums profeter og apostle, at Kristi navn er det eneste navn givet under himlen, hvorved en mand, en kvinde eller et barn kan blive frelst. Det er et velsignet navn, et nådefyldt navn, et helligt navn. I sandhed kan ingen stemme besynge eller hjerte rumme »et større navn« end dette velsignede navn.

Men ligesom vi bør tænke på Kristi navn hyppigere og benytte det mere vist og med større omtanke, hvor tragisk er det så ikke, og hvor dybt smerter det os dog ikke, at menneskehedens Frelsers navn er blevet et af de mest almindelige og misbrugte bandeord.

I denne påsketid, hvor vi på ny mindes alt det, som Kristus har gjort for os, hvor afhængig vi er af hans forløsende nåde og opstandelse, og hvor vi mindes, hvor enestående magtfuldt hans navne er til at besværge ondskab og død og til at frelse den menneskelige sjæl, bør vi alle i højere grad respektere og ære hans hellige navn og blidt og høfligt opfordre andre til at gøre det samme. Med denne elskede salme til at minde os om det, lad os da løfte brugen af Guddommens navn op til den hellige, ophøjede plads, det fortjener, og som vi er blevet befalet. I vor tid så vel som i fortiden har Kristus erklæret: »Derfor skal alle mennesker tage sig i agt for, hvorledes de tager mit navn på deres læber.

Kom i hu, at det, som kommer ovenfra, er helligt og bør omtales med varsomhed og efter Åndens tilskyndelse« (L&P 63:61, 64).

Vi elsker vor Forløsers navn. Må vi forløse det fra misbrug og indsætte det på dets retmæssige ophøjede plads.

Angrende hjerters håb du er,
ydmyge sjæles ven,
om nogen falder er du nær,
leder til Himlen hen.

Hvilket dejligt vers og hvilket budskab om håb finder vi forankret i Kristi evangelium. Er der nogen blandt os i nogen af livets tilskikkelser, som ikke behøver håb, og som ikke søger større glæde? Det er et universelt behov og en længsel, der er grundfæstet i den menneskelige sjæl, og det er et løfte givet af Kristus til sine disciple. Håb gives til hvert »angrende hjerte« og hver en »ydmyg sjæl.«

At have et sønderknust hjerte koster

dyrt. Det koster os vores stolthed og vores ufølsomhed, men især koster det os vore synder. For, som kong Lamonis far indså for tyve århundreder siden, er dette prisen for sandt håb. »O, Gud,« råbte han, »vil du da give dig tilkende for mig, og jeg vil aflægge alle mine synder for at kende dig og for at kunne blive oprejst fra de døde og blive frelst på den yderste dag« (Alma 22:18). Når også vi er villige til at aflægge vore synder for at kende ham og følge ham, vil vi også blive fyldt med det evige livs glæde.

Og hvad så med de ydmyge? I en verden, der er alt for optaget af at vinde ved at indgyde frygt og en stræben efter at blive nummer ét, finder man ikke mange, der står i kø for at købe bøger, der fremkalder større ydmyghed. Men de sagtmodige skal arve jorden. Det er en ret enestående »virksomhedsovertagelse«, og det sker *uden* at indgyde frygt! Før eller senere, og jeg beder til, at det er *før*, vil alle erkende, at Kristi vej ikke blot er den *rette* vej, men i sidste ende den *eneste* vej til håb og glæde. Hvert knæ skal bøjes, og hver tunge bekende, at mildhed er bedre end brutalitet, at venlighed er større end tvang, at den milde røst bortvender vrede. Til slut og helst før end det, hvor det er muligt, må vi blive mere lig ham. »Om nogen falder er du nær, leder til Himlen hen.«

Lad mig afslutte min tale som digteren til den gamle salme gjorde:

Jesus du er min glæde stor,
du er mit håb på jord.
I evighed du prises skal,
af alle som dig tror.

Det er min personlige bøn og mit ønske for hele verden denne morgenstund. Jeg bevidner, at Jesus er den eneste sande kilde til evig glæde, at i ham finder vi den eneste varige fred. Jeg ønsker, at han skal være vores »glæde« nu, den glæde, vi hver især længes efter, og den eneste belønning, som mennesker og nationer kan holde af. Han er vores belønning i tid og evighed. Alle andre belønninger vil i sidste ende være meningsløse. Al anden storhed falmer med tiden og opløses. Til slut vil vi, ligesom i denne påskeuge, kun kunne opnå glæde i Kristus.

Og i denne hellige tid på året, fyldt med løftet om et nyt liv, må vi da mere hengivent og disciplineret følge Kristus. Må vi have ham i tankerne og udtale hans navn i kærlighed. Må vi knæle ned for ham i sagtmodighed og nåde. Må vi velsigne og tjene andre, at de må gøre det samme.

Jesus du er min glæde stor,
du er mit håb på jord.
I evighed du prises skal,
af alle som dig tror.

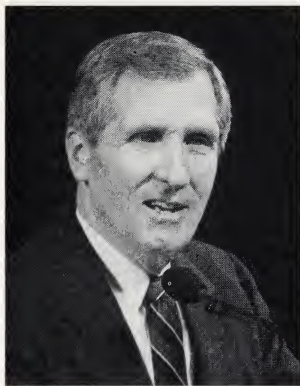
I Jesu Kristi navn. Amen. □

Fred gennem bøn

Ældste Rex D. Pinegar
De Halvfjerds' Præsidium

Bønnens mirakel ligger for mig i, at Gud i vores sinds og hjertes stille kamre både hører og besvarer bønner.

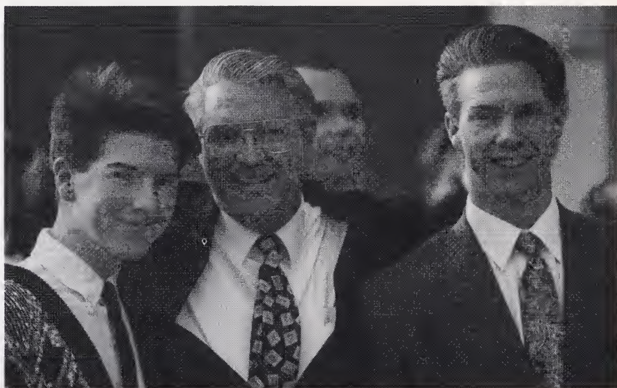
På De Halvfjerds' Præsidium byder jeg med glæde bror Tod Christofferson og bror Neil Andersen velkommen i De Halvfjerds' rækker. Vi ser frem til at tjene sammen med jer.

Der har været holdt mange inspirerende taler fra denne talerstol i Tabernaklet om bøn. I dag tilføjer jeg mit vidnesbyrd om velsignelsen af den fred, der kommer gennem bønnens mirakuløse kraft.

Alexandre Dumas skrev i sin klassiske beretning *Greven af Monte-Cristo*: »For det lykkelige menneske bliver bønnen ensformig og meningsløs indtil den dag, da smerten kommer for at forklare den ulykkelige det høje sprog, ved hvis hjælp man taler til Gud« (Martins Forlag, København, s. 103).

Min barndom var en lykkelig og sorgløs tid, indtil sorg og tragedie på en sådan dag bragte mig nærmere Gud i ydmyg, oprigtig bøn. Om sommeren i mit trettende år slog jeg en juli-aften med spænding mig sammen med nogle venner fra nabolaget for at fyre noget fyrværkeri af. Vi var fem, der på skift tændte det farvestrålende udvalg af romerlys, raketter og kinesere. Hver eneste var en ny overraskelse med en eksplosion af lys og lyd på aftenhimmelen.

Ikke al vores fyrværkeri virkede, som det burde. Det meste var faktisk det, vi kaldte fusere. De spruttede et øjeblik og døde så. Vi lagde alle fusere væk, indtil vi havde forsøgt at tænde al fyrværkeriet. Vi havde så mange defekte, at vi overvejede, hvad vi skulle gøre. Vi kunne da ikke bare smide dem væk. Hvad nu, hvis vi hældte krudtet fra dem alle ned i en papæske? Vi kunne smide en tændstik derned og få et gigantisk brag!

Heldigvis for os mislykkedes vores idé – første gang. Tændstikken blev smidt; vi løb hurtigt væk og ventede. Intet skete. Vi udfordrede skæbnen og forsøgte endnu en gang, hvor vi brugte en hjemmelavet lunte af sammenrullet avispapir. Igen ventede vi ivrigt et stykke borte. Heldigvis for os skete der igen ingenting. Vi burde have stoppet på dette tidspunkt. Men vi forsøgte tåbeligt endnu engang; denne gang krøb min ven Mark og jeg sammen omkring æsken for at forhindre flammen i at blive pustet ud af aftenvinden.

Så skete det! Det »gigantiske brag«, vi troede, vi ønskede, eksploderede rasende op i vores ansigt. Eksplosionens kraft væltede os omkuld, og flammer fra det antændte pulver brændte os alvorligt. Det var tragisk. Vores vens mor reagerede lynhurtigt på skrig og råb fra de tilskadekomne unge i hendes indkørsel. Hun skyndte at få os ind. »Først beder vi,« sagde hun, »og derefter ringer vi efter lægen.«

Det var den første af mange bønner, jeg kan huske, som blev bedt for os. Kort efter mærkede jeg, at mit ansigt, mine hænder og arme blev viklet ind i forbindinger. Jeg hørte min fars og lægens stemme, da de gav mig en præstedømmevelsignelse. Jeg hørte mange gange min mors stemme, når hun bønfaldt vor himmelske Fader om at lade sin søn se igen.

Jeg havde meget tidligt lært at bede. Mor og far havde gjort bøn til en meget væsentlig del af familiens liv. Men ikke før den dag, blev bøn betydningsfuld for mig. I disse frygtelige øjeblikke fandt jeg fred og trøst gennem bøn.

For nylig fortalte min ven og kollega ældste Clinton Cutler om sin egen oplevel-

se midt i smerte og lidelser: »Herrens fred kommer ikke uden smerte, men midt i den.«

Vor Fader i Himlen har lovet os fred i vanskelige tider og har sørget for en mulighed, hvorved vi kan komme til ham i vores nød. Han har givet os bønnen, et privilegium og en styrke. Til os har han sagt »bed altid,« og han har lovet, at han vil udgyde sin Ånd over os (L&P 19:38).

Heldigvis kan vi kalde på ham når som helst og hvor som helst. Vi kan tale til ham i vore stille tanker i sindet og fra det inderste af hjertet. Det er blevet sagt, at »bøn består af hjertets banken og sjælens retfærdige længsel« (James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 251). Vor himmelske Fader har fortalt os, at han kender vore tanker og hensigterne i vores hjerte (L&P 6:16).

Præsident Marion G. Romney har udtalt: »Sommetider giver Herren os tanker i vores sind som svar på bønner ... Han giver os fred i sindet« (fra Taiwan Area Conference, 1975, s. 7).

Herren svarede fx på Oliver Cowderys bøn, om Joseph Smiths oversættelse af pladerne var korrekt, ved at sige: »Gød jeg ikke fred i din sjæl med henblik på denne sag? Hvad større vidnesbyrd kan du have end Guds vidnesbyrd?« (L&P 6:23).

Den fred, Gud giver os i sindet, vil lade os vide, om vore beslutninger er de rette, om vores kurs er den rigtige. Den kan komme som personlig inspiration og vejledning og hjælpe os i vores hverdag – i vores hjem eller i vores arbejde. Den kan give os mod og håb til at imødegå livets udfordringer. Bønnens mirakel ligger for mig i, at Gud i vores sinds og hjertes stille kamre både hører *og* besvarer bønner.

Den måske største prøve på vores tro og den vanskeligste del af at bede kan være at genkende de svar, der kommer til os som en tanke eller en følelse, og derefter at acceptere eller handle i henhold til det svar, Gud vælger at give os. Vedholdenhed i bøn kombineret med ransagelse af skrifterne og efterlevelse af de levende profeters råd holder os i harmoni med Herren og gør os i stand til lettere at tolke Åndens tilskyndelser. Herren har sagt: »Lær af mig og lyt til mine ord. Vandre i min Ånds sagtmodighed, så skal du have fred i mig« (L&P 19:23).

For et par dage siden deltog jeg i begravelsen af en livslang ven, Ralph Poulsen. Han var en retfærdig, dygtig og ærlig mand, som dog måtte døje med smerte og sorg på grund af en grusom sygdom. Hans kære kone, Joyce, led også, mens hun var ved hans side gennem hans smerter og lidelser. Som dagene og årene med lidelser gik, kom hun til et punkt, hvor hun følte, at hun ikke kunne klare en dag til. Hun havde gjort alt, hvad hun kunne for ham. Nu havde hun brug for en styrke større end sin egen. I sin store sorg bønfaldt hun mere inderligt Gud om hjælp. Da det blev morgen, kom en velsignet fred, der fyldte hele hendes sjæl – en fred, der stadig er der i dag.

Ældsterne Han In Sang og Sam K. Shimabukuro fra De Halvfjerds.

Der *er* forfærdelige lidelser i vores verden i dag. Gode mennesker kommer ud for meget tragisk. Gud er ikke årsag til dem, men han hindrer dem heller ikke altid. Men han giver os styrke og velsigner os med sin fred gennem oprigtig bøn.

»Bønnens generelle formål er ikke at være en slags Aladdins lampe, der bringer os komfort uden en indsats,« skrev ældste Richard L. Evans. »Bøn er ikke blot et spørgsmål om at stille et krav. Det bør ikke altid være tiggerens udstrakte hånd. Ofte er formålet med bøn at give os styrke til at gøre det, der skal gøres, visdom til at se, hvordan vi skal løse vore egne problemer, og evnen til at gøre det bedste i vore opgaver.

Vi har brug for at bede ... om styrke til at holde ud, om tro og styrke til at se det i øjnene, som vi af og til skal se i øjnene« (*The Man and the Message*, Salt Lake City: Bookcraft, 1973, s. 289).

Det var Herren selv, der ved sit eksempel lærte os, hvordan man finder fred, når de svar, vi modtager, ikke er dem, vi har bedt om. Aftenen før Jesu korsfæstelse, knælede han ned i Getsemane Have og bad til Faderen med en »sjæl ... fortvivlet til døden,« idet han sagde: »Min Fader, hvis det er muligt,« og han anerkendte, at alt var muligt for Faderen, »så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil« (Matt 26:38-39; se også Mark 14:36).

Vi kan blot forsøge at forestille os de kvaler, Frelseren gennemgik, når vi i evangelierne læser, at han »blev grebet af forfærdelse og angst« (Mark 14:33), at han »faldt ned på sit ansigt og bad« ikke én gang, men også anden gang og derpå en tredje gang (Matt 26:39, 42, 44). »Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42). Vi kan slet ikke forestille os en hengiven Faders kvaler, da han vel vidende, hvad der skulle ske, accepterede sin elskede Søns villighed til at lide for hele menneskeheden. I denne dødskamp blev Kristus ikke ladt alene. Det var som om Faderen ville sige: Jeg kan ikke tage byrden fra dig, men jeg kan og vil sende dig styrke og fred, for da »viste en engel fra himlen sig for ham og styrkede ham« (Luk 22:43).

Hvis vi ligesom Frelseren har tro til at sætte vores lid til vor Fader i Himlen, til at følge hans vilje, vil fredens sande ånd kom-

me som et vidne og en styrke, der viser, at han *har* hørt og besvaret vore bønner.

Hvis vi modarbejder inspiration fra Gud og vender os bort fra hans tilskyndelser, er vi overladt til vores egen forvirring og mangel på fred.

Sommetider, når vore bønner ikke besvares, som vi ønsker det, kan vi føle, at Herren har afvist os, eller at vores bøn var forgæves. Vi kan begynde at tvivle på vores værdighed hos Gud, eller tilmed på bønnens virkelighed og styrke. Så er det, at vi skal fortsætte med at bede med tålmodighed og tro og at lytte efter denne fred.

Efter episoden, hvor jeg blev alvorligt forbrændt, vidste jeg med absolut sikkerhed, at jeg ville blive helbredt. Fra den første bøn blev udtalt i min vens hjem, følte jeg trøst og fred. Mens lægen behandlede mine brandsår, nynnede jeg en salme og fandt trøst i disse ord:

> *Og når prøvelserne mødte dig på livets sti,*
> *bad du da i ydmyg iver ...*
> *Hvilken trøst dog bønnen yder,*
> *bønnen sendt til nådens hjem;*
> *hvad end livet dig tilbyder,*
> *bønnen ej forglem.*
> (*Salmer og Sange*, nr. 72; *Sange*, nr. 55).

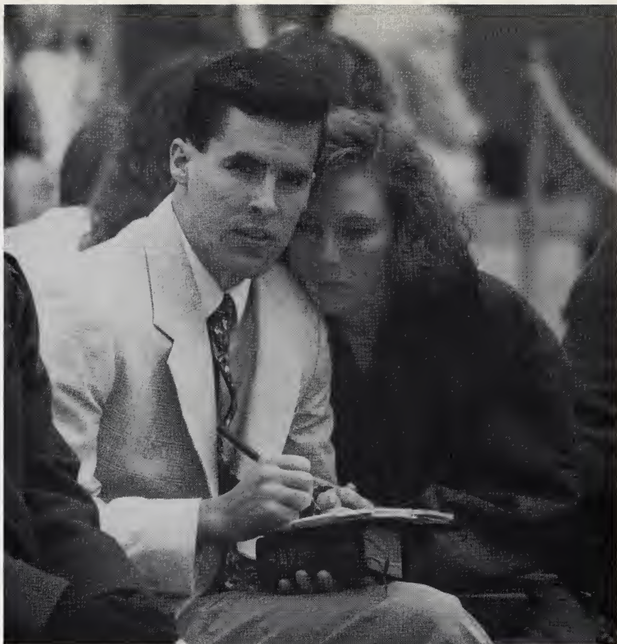
Hver dag, når lægen skiftede mine forbindinger, spurgte min mor: »Kan han se?« I mange dage var svaret det samme: »Nej, endnu ikke.« Endelig, da alle forbindingerne helt blev fjernet, begyndte mit syn at vende tilbage. Jeg havde med forventning set frem til det øjeblik. Freden og trøsten, som jeg tidligere havde mærket, gav mig en overbevisning om, at alt ville være vel. Men da mit syn blev så godt, at jeg kunne se mine hænder og mit ansigt, blev jeg chokeret. Jeg var helt uforberedt på det, jeg så. Til min utrolige skuffelse så jeg, at alt *ikke* var vel. Synet af min arrede og beskadigede hud fyldte mit sind med stor frygt og tvivl. Jeg kan huske, jeg tænkte: Intet kan få denne hud til at hele – selv ikke Herren.

Taknemmeligt, mens mine og andres bønner fortsatte, mærkede jeg troen og freden blive gengivet, og senere blev mit syn og min hud helt helbredt. Mine venner, som også kom til skade, blev også velsignet med fuldstændig helbredelse.

Må vi altid fra Herren søge at opnå den mirakuløse fredens gave gennem bøn. Gid vi aldrig glemmer at bede.

Jeg slutter mig til Almas ord: »Må Guds fred hvile over jer ... fra nu af og til evig tid« (Alma 7:27).

Med dette vidnesbyrd om fred gennem bøn vidner jeg om, at Jesus Kristus, hans Fader og Helligånden virkelig er til. De vil lede vores tilværelse på samme *mirakuløse* måde gennem svar på vore bønner i tro. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

En kø af håbefulde konferencebesøgende når tværs over Tempelpladsen og ud på gaden.

Åndeligt stærke hjem og familier

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

Herrens standarder for bygningen af templer gælder også for opbygningen af åndelig styrke i vore hjem.

Mine kære brødre og søstre, mit emne i dag er opbygning af hjem og familier, så de kan blive åndeligt sikre.

Ved en stavskonference i Manitoba i Canada for et par år siden beskrev søster Karen Beaumont sine følelser i forbindelse med de hærgende vinterstorme, der kommer på deres egn. Hun sagde:

»Jeg *elsker* en vinterstorm ... Når vinden begynder at blæse op, og sneen begynder at falde, begynder jeg at fyldes med spænding ... Når jeg ikke kan se træerne på naboens gård, ... ringer jeg til min mand! ... Han henter børnene, som er i skole ... Det er svært at beskrive mine følelser, når vores familie er samlet hjemme, og stormen raser udenfor ... Men jeg elsker det! Alle er i sikkerhed; vi er sammen. Vi har masser af mad og drikke. Jo længere det varer, jo bedre ... Vi er isoleret fra verden ... Vi varmer os inden døre i vores hjem og i vores indbyrdes kærlighed. Mit hjerte er fyldt, og jeg har fred. Nogle gange ville jeg ønske, at jeg kunne forblive i den tilstand for evigt med min familie omkring mig, beskyttet, isoleret fra verdens dårlige påvirkninger. Men desværre, stormen ebber efterhånden ud, vi graver os ud, og vi kaster os igen ud i et møde med verden.«[1]

Måske kunne vi alle tænke os at trække os tilbage og isolere os fra livets storme og Satans gloende pile. Men vi må være i verden, men ikke af verden, hvilket betyder, at vi skal gå fremad midt i den synd, ondskab og fordærv, der er i verden, men modstå disse ting og afvise dem. At være i verden kan være skræmmende, fordi vi lever i en tid, hvor Satan bliver mere og mere dristig. Herren har sagt: »Jeg beder ikke om, at du skal tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde« (Joh 17:15).

DET ONDE I VERDEN

En nylig rapport »Børn i krise« afspejler en side af denne ondskab. Redaktionen på et landsdækkende blad benyttede en del spalteplads til at overveje, hvad der sker med vore børn:

»Af de 65 millioner amerikanere under 18 år, bor mange i fattigdom, 22% bor i hjem med kun en forælder, og næsten 3% bor uden en far eller mor. Vold blandt de unge er ... ude af kontrol ... Slagsmål på legepladser, der plejede at ende med næseblod, fører nu til en del dødsfald. I skolerne, hvor det engang var en grov forseelse at tale i timerne, bliver børn nu rutinemæssigt visiteret for våben og udspurgt om narkotika ... En god skoleuddannelse, sikre gader og aftensmad sammen med familien – hvor både far og mor er tilstede – synes nu at være ejendommelige minder fra en fjern fortid ... Forældre til næsten 2.750 børn bliver separeret eller skilt hver dag ... Hver dag begynder flere end 500 børn mellem 10 og 14 år at bruge narkotika, og over 1.000 begynder at drikke øl eller spiritus. Næsten halvdelen af alle i 7.-10. klasse bruger narkotika eller alkohol eller bliver seksuelt aktive.«[2] Tal fra andre lande er lige så alarmerende.

Disse og mange andre onder i vores samfund i dag har deres rod i familiens nedbrydelse. Hvis Satan kan svække eller ødelægge det kærlige bånd mellem familiemedlemmer, kan han forårsage mere elendighed og ulykke for flere mennesker, end han kan på nogen anden måde.

HJEM KAN YDE SIKKERHED

Stedet, hvor de fleste af samfundets sygdomme kan kureres, er i hjemmet. At bygge vore hjem som retfærdighedens fæstninger, der beskytter mod verden, kræver en stadig indsats og flid. Medlemskab af Kirken er ingen garanti for stærke og lykkelige familier. Ofte føler forældre sig overvældede. Mange skal klare hele opgaven alene, mens de bærer på alle de følelsesmæssige smerter fra en skilsmisse. Herren har sørget for en plan, der vil hjælpe os til med held at klare hver eneste udfordring, vi måtte møde.

I frelsesplanen er *alle* familier værdifulde redskaber i Herrens hånd til at lede hans børn mod deres celestiale mål. At forme en retfærdig, udødelig sjæl er det største værk, vi kan udføre, og hjemmet er stedet, hvor det skal ske. For at udføre dette evige værk skal vi gøre vore hjem til et sted, der er centreret om evangeliet. Når der hersker fred og harmoni, vil Helligånden altid være tilstede. Den ondes storme kan standses på vore hjems dørtrin.

Lad os sørge for, at det åndelige fundament i hvert hjem er vor Forløsers klippe, således som Helaman belærte sine sønner om: »Og nu, mine sønner, ihukom, ihukom, at det er på vor Forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold, så at når djævelen sender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når al hans hagl og frygtelige uvejr skal ramme jer, at det da ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den evige pines afgrund på grund af klippen, som I er bygget på, hvilken er en sikker grundvold, en grundvold, som menneskene ikke kan falde på, dersom de bygger derpå« (Helaman 5:12).

Herrens standarder for bygningen af templer gælder også for opbygningen af åndelig styrke i vore hjem: »Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus« (L&P 88:119). Følger vi dette råd fra Herren? Gør vi det,

han beder om? Det vil være godt for os, hvis vi bygger vores hjem i henhold til denne plan, for ellers vil det mislykkes.

GUDDOMMELIGE FORBILLEDER PÅ ÅNDELIG STYRKE

Et bedehus, et fastehus
For at få vore hjem til at blive bedehuse og fastehuse, må vi følge Herrens råd: »Bed altid, så [vi] må vinde sejr; ja, så at [vi] kan ... slippe ud af hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk« (L&P 10:5).

Vore familier bør samles til familiebøn morgen og aften. Herudover bør vi bede vore personlige bønner af hensyn til vore egne behov.

Et troens hus
Vi kan gøre hvert hjem til et troens hus ved at tro på Guds godhed og tro på, at vi *kan* efterleve evangeliets principper og leve i fred og sikkerhed. Vi skal have tro til at være lydige, til at blive ved og til at bevare et positivt livssyn. Nogle gange mister vi modet og får lyst til at give op, men som en gammel cowboy engang sagde: »Hvis jeg bliver kastet af, så skal jeg op på hesten igen og ride videre.« Vi kan aldrig give op.

Når jeg tænker på tro, tænker jeg på de to store profeter fra Mormons Bog, Nephi og Alma, som forbilleder. Nephi vendte i tro tilbage til Jerusalem efter pladerne af messing, for han »vidste ikke på forhånd, hvad [han] skulle gøre« (1 Nephi 4:6). Alma bad i tro om, at hans vildfarne søn måtte omvende sig. Han var blevet »en meget syndig og ugudelig mand« og »gik ... omkring ... og søgte at ødelægge kirken« (Mosiah 27:8, 10; se v. 8-37).

Et lærdommens hus
Hvert eneste hjem er et lærdommens hus enten for det gode eller på anden måde. Familiens medlemmer kan lære at være lydige, ærlige, flittige, uafhængige og trofaste i efterlevelsen af evangeliets principper, eller de kan lære noget andet. Undervisningen i evangeliets principper i kirkemedlemmers hjem bør centreres om skrifterne og om de sidste dages profeters ord.

Herren har befalet forældre at undervise deres børn. Kong Benjamin instruerede forældre: »I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller nøgne, ej heller vil I tilstede, at de overtræder Guds love og strides og kives indbyrdes og tjener djævelen ...

Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; I vil lære dem at elske og tjene hinanden« (Mosiah 4:14-15).

Da Herren fremhævede denne pligt, advarede han også, at hvis forældre ikke lærer deres børn at forstå »læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse ... skal synden hvile på forældrenes hoved« (L&P 68:25).

Et personligt råd til forældre: Lær jeres børn at bede, at stole på Herrens vejledning og at udtrykke påskønnelse for deres velsignelser. Børn lærer af jer at skelne mellem rigtigt og forkert. De lærer, at det er forkert at lyve, snyde, stjæle eller begære andres ejendele. Lær dem at lære og adlyde Guds befalinger. Lær jeres små børn at arbejde, og lær dem, at ærligt arbejde udvikler værdighed og selvrespekt. Hjælp dem med at finde glæde i at arbejde og at mærke tilfredsheden, der kommer af veludført arbejde.

I 1904 sagde præsident Joseph F. Smith til forældre: »Overlad ikke jeres børn til specialister ... men undervis dem ved jeres forbillede og eksempel, ved jeres egen arne. Vær selv specialist i sandheden ... Ikke ét barn ud af hundrede ville fare vild, hvis hjemmets miljø, eksempel og undervisning var i harmoni med sandheden i Kristi evangelium, som det er blevet åbenbaret og forkyndt for sidste dages hellige.«[3]

Den ideelle måde at forvandle jeres hjem til et lærdommens hus på er trofast at holde familieaften. Kirken har afsat mandag aften til det formål. I 1915 instruerede Det Første Præsidentskab lokale ledere og forældre i at iværksætte en hjemmeaften, en tid, hvor forældre skulle undervise deres familier i evangeliets principper. Præsidentskabet skrev: »Hvis de hellige vil adlyde dette råd, lover vi, at store velsignelser vil følge. Kærlighed i hjemmet og lydighed mod forældre vil tage til. Tro vil udvikle sig i Israels ungdoms hjerte, og de vil få styrke til at bekæmpe de onde påvirkninger og fristelser, der angriber dem.«[4]

Præsident David O. McKay gav det samme løfte i 1965 og tilføjede, at ungdommen vil få styrke »til at vælge retfærdighed og fred og være sikret en evig plads i vor Faders familiekreds.«[5] I 1976 bekræftede Det Første Præsidentskab, at »regelmæssig deltagelse i familiehjemmeaftener vil udvikle forøget personligt værd, familieenhed, kærlighed til vore medmennesker og tillid til vor himmelske Fader.«[6]

I betragtning af disse storslåede løfter, kunne vi forvente, at alle trofaste medlemmer ville være meget flittige til at følge dette profetiske råd. Men vi er selvfølgelig alle mennesker, og selv vore bedste planer lykkes ikke altid. Hvorfor ikke? Lad det ikke være på grund af manglende vilje. Jeg ved, at Herren vil holde sine løfter. Jeg ved også, at vi kan holde denne befaling, hvis vi vil organisere os og forberede »alt, hvad der behøves.«

Jeg er taknemmelig for, at mine forældre og bedsteforældre sørgede for sådanne traditioner med at lære i vores familie. Min far skrev denne beretning om, hvordan hans forældre underviste deres børn:

»Min mors musikalske og muntre stemme kaldte: 'Kom børn, det er tid til at synge og få historie.' ... Hun satte sig i den gamle gyngestol, formanede os til at lytte godt efter, synge med og stille spørgsmål ...

Vi lærte sangenes ord som en remse, og betydningen eller historien fra hver sang blev tydeligt forklaret for os. 'Joseph Smiths første bøn' gav os beretningen om evangeliets gengivelse, og beretningen om hans liv var meget imponerende. 'Kom, kom Guds folk' åbnede døren til rigdommen af pionerernes bedrifter, tro og loyalitet ...

Velsignelserne fra tiden brugt på sang og historie i familien var et vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige kaldelse, om Mormons Bogs ægthed og frem for alt, om

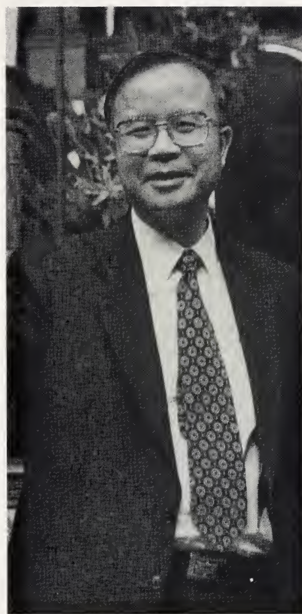

at vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus er virkelige.« Min far skrev videre: »Mit hjerte er fyldt med taknemmelighed for min dejlige mor, for at hun underviste mig i lærdommene om omvendelse, tro, dåb og Helligåndens gave. Hun lærte mig om bønnens kraft og velsignelse, om Faderens og Sønnens eksistens, og om at Joseph Smith så og talte med dem, da han kun var en dreng på 14 år. Vi vidste fra hendes undervisning, at vores profet så andre himmelske sendebude ... og at Jesu Kristi kirke gennem dem blev gengivet til jorden.«[7]

Da jeg var dreng, foregik vores familieaften ved spisebordet. Det var det mest behagelige og det morsomste. Det var en tid, hvor vores far mindedes og fortalte os om sit liv. Han fortalte os ofte om sine inspirerende og spændende oplevelser, mens han forkyndte evangeliet som missionær i Tyskland. Hver historie blev lidt bedre, hver gang den blev fortalt. Jeg voksede op og tvivlede aldrig på, at jeg ville blive missionær, og jeg mistede aldrig den iver, han plantede i mit hjerte. Vores mor fortalte os om sine ædle pionerforældre og deres store tro på evangeliet.

Ældste Tai Kwok Yuen fra De Halvfjerds.

Et hjem kan bogstaveligt talt blive et herlighedens hus. Minder fra den tidlige barndom kan blive betydningsfulde for vores hverdag.

Et ordens hus

For at skabe orden i vore hjem skal forældre bestemme og udøve deres myndighed i retfærdighed og fastsætte acceptable standarder for opførsel for deres børn, fastsætte grænser og følge dem konsekvent. De skal lære og vejlede deres børn »gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed; gennem venlighed ... irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed« (L&P 121:41-43). Forældre vil derved gøre sig fortjent til deres børns respekt, og børnene vil ære deres forældre, hvorved familien forenes.

Andre måder at sikre orden i hjemmet på er at sikre sig, at børn bliver velsignet og døbt, samt at sønner bliver ordineret til præstedømmet. Herudover bør de være værdige til at træde ind i de hellige templer, blive missionærer og modtage den største velsignelse, nemlig evigt ægteskab.

Et Guds hus

Mine brødre og søstre, hvis I vil gøre jeres hjem til et hus med bøn og faste, tro, lærdom og herlighed samt orden, vil det blive et Guds hus. Hvis I bygger jeres hjem på en grundvold af Forløserens klippe og evangeliet, kan de blive fristeder, hvor jeres familie kan være beskyttet mod livets voldsomme storme.

Jeg vidner om guddommeligheden af Frelseren, Jesus Kristus, Guds Søn. Vi er vor himmelske Faders åndelige børn. Han tænker på hver enkelt af os og ønsker, at vore hjem og familier er åndeligt stærke. Joseph Smith er virkelig Guds profet, ligesom alle hans efterfølgere, herunder også præsident Ezra Taft Benson. I Jesu Kristi navn. Amen. □

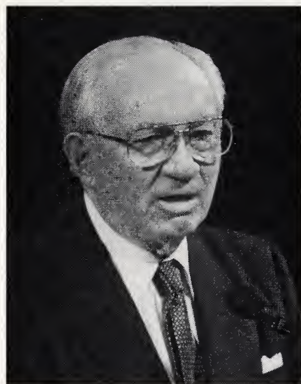
NOTER

1. Ikke udgivet manuskript, Winnipeg Manitoba stavskonference, 27. oktober 1990.
2. Louis S. Richman, »Struggling to Save Our Kids,« *Fortune*, 10. august 1992, s. 34-35.
3. *Evangeliske lærdomme: Udvalgt fra taler og skrifter af Joseph F. Smith*, 1980, s. 254.
4. James R. Clark, red., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bind, (Salt Lake City: Bookcraft, 1970), 4:339.
5. *Family Home Evening Manual* (Salt Lake City: The Council of the Twelve Apostles of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1965), s. iii.
6. Familiehjemmeaften, Frankfurt, 1977, s. 3.
7. Joseph L. Wirthlin, *A Heritage of Faith*, red. Richard B. Wirthlin (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1964), s. 42-43.

Dette fredfyldte Guds hus

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Ethvert tempel, stort eller lille, gammelt eller nyt, er et udtryk for vores vidnesbyrd om, at livet på den anden side af graven er lige så virkeligt og sikkert som livet på jorden.

Jeg er sikker på, at I forstår, at det er et overvældende ansvar at tale til denne umådeligt store forsamling. Jeg beder om jeres tro.

I torsdags havde alle generalautoriteterne som en del af vores forberedelse til denne konference en oplevelse, der er velkendt for mange i denne forsamling. I en ånd af faste og bøn nød vi og vore hustruer den vidunderlige velsignelse at deltage i en begavelsessession i templet i Salt Lake City.

Vi gik bort fra den oplevelse som bedre mænd og bedre kvinder, fordi alt, hvad der skete, var opløftende og forædlende.

Jeg behøver ikke minde jer om, at det er et dyrebart privilegium at træde ind i Herrens hus og deltage i de ordinanser, der forvaltes deri. Hvor usædvanlige er ikke hver af disse bygninger, der er blevet indviet til formål, der er guddommelige og evige i natur. De står til rådighed for os alle takket være en pris, der er betalt af andre. Den største pris af alle blev betalt af Guds Søn, verdens Frelser og Forløser. Han gav sit liv på korset på Golgata for hele menneskehedens synder. På grund af den gave er alle sikret opstandelsens velsignelser. Og endvidere kan der på grund af denne gave være evigt liv og ophøjelse i vor Faders rige, hvis vi gør den nødvendige indsats for at opnå det.

I sammenligning med Frelserens umådelige offer og konsekvenserne af hans forsoning er prisen for at opføre disse hellige templer virkelig beskeden.

Således blev den regnet af dem, der opførte det storslåede tempel i Salt Lake City.

Det er i dag den første søndag i april 1993. Gå med mig tilbage netop et århundrede til samme Temple Square. Nej, lad os gå et hundrede og et år tilbage. Det er aprilkonferencen i 1892. Denne plads er fyldt med mennesker. Skaren er den største, der nogensinde har været samlet i denne del af Vesten. Der er tusinder og tusinder. Alle kan ikke være på pladsen, så mange er der. De står på de omkringliggende gader. Nogle er klatret op i telefonpæle, andre i træer. Anledningen er placeringen af slutstenen på templet, den store, runde granitkugle på toppen af det højeste tårn mod øst. Det er en festdag. Øverst på kuglen står en bronzefigur, der er forgyldt. Figuren forestiller Moroni – profet, skribent og den person, der samlede Mormons Bog. Figuren forestiller den engel, der er omtalt af Johannes Åbenbareren, da han med profetisk forudviden erklærede:

»Jeg så endnu en engel flyve midt oppe under himlen; den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk, og englen sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære, for timen er kommet, da han dømmer. Tilbed ham, som har skabt himmel og jord og hav og kilder« (Åb 14:6-7).

Midt i denne folkeskare rørte præsident Wilford Woodruff ved en kontakt. Slutstenen med englen sænkedes på plads. Præsident Woodruff ledte skaren i et stort og helligt råb: »Hosianna! Hosianna! Hosianna til Gud og Lammet!«

Aldrig før havde noget lignende sket, og aldrig siden er noget lignende sket.

Råbet var et udtryk for tilbedelse. Det var et udtryk for taknemmelighed. Det var en taksigelsesdag uden sidestykke. Det var en dag, som disse mennesker havde drømt om i næsten 40 år. Man har hørt og læst og set meget i den sidste tid om denne fyrreårige præstation.

Mit 6-årige oldebarn Peter var i Salt Lake City på ferie med sin familie sidste sommer. Hans forældre tog ham med her til Temple Square. De pegede på templet og forklarede, at det havde taget 40 år at bygge det. Han spurgte: »Hvorfor tog det pionererne 40 år at bygge templet, når det kun tog Herren seks dage at skabe hele verden?«

I juli 1847 udpegede Brigham Young placeringen, kun fire dage efter pionererne ankom til dalen. Stedet blev afmærket af Wilford Woodruff. Den 6. april 1853 blev hjørnestenene lagt. I kender alle beretningen om årene,der fulgte – år med slid og fortvivlende skuffelser; år med arbejde i sol og regn med at bringe store granitblokke fra disse evige bjerge og med at tilhugge stenen, hvert stykke i henhold til en omhyggelig fastlagt plan; år med urokkelig tro i en stræben efter at nå et mål.

Det var år, hvor tre andre smukke templer var blevet opført i dette territorium – i St. George, i Logan og i Manti.

Men den største drøm af alle lå her på Temple Square. Og nu i april 1892 var de ydre mure, tårnene og taget fuldført. Det er ikke underligt, at folket råbte hosianna. En generation og mere til var gået, siden værket var påbegyndt. Wilford Woodruff var nu 85 og præsident for Kirken. Foran den store skare, der var forsamlet denne dag, foreslog ældste Francis M. Lyman, at de nu færdiggjorde det indre og indviede templet et år fra den dag, den 6. april 1893, fyrre år efter den dag, hvor hjørnestenene var lagt.

Et mægtigt godkendende råb fyldte luften.

Men ét var at sige ja i begejstring på festdagen, noget andet var rent faktisk at udføre arbejdet. Nogle med praktisk viden og erfaring sagde, at det aldrig kunne lade sig gøre.

Bygningen var en skal. Et vældigt værk blev påbegyndt, hvor mange viede hele deres indsats for at færdiggøre det indre.

Der blev lagt gulve, skillevægge placeret, vandrør og sanitære installationer indlagt, og elektriske ledninger trukket. Og derefter

fulgte det omfattende, afsluttende arbejde. Trælister i kilometervis blev sømmet på langs karmene. Kalk i tonsvis blev læsket til pudsekalk. Tømmer blev skåret, lagret, savet og formet til det storslåede og smukke træskærerarbejde.

Under forberedelsen af ordinanserne til brug i mere moderne templer har jeg arbejdet timer og dage i den storslåede sal til højtidelige forsamlinger på femte sal i templet i Salt Lake City. Jeg har været forundret over deres håndværk, som har bygget sådanne stærke og yndefulde strukturer som trapperne i de fire hjørner af lokalet. Jeg har med glæde set arkitektoniske mesterværker over hele verden, men jeg har aldrig set smukkere håndværk end det, der er i Herrens hus. Der er mange riflede søjler med udsøgt udskårne blomstermotiver foroven. Der er talrige komplicerede og kunstneriske mønstre udført i sten, træ og gips. Intet er sparet for at gøre dette Guds hus til et smukt sted.

Det må have virket umuligt at nå alt dette på et år. Men håndværkerne, som har lært deres krævende håndværk i Europa og Storbritannien, og som var kommet til disse dale i det vestlige Amerika som nyomvendte, gjorde sig skånselsløst umage. På en eller anden måde skete det. På en eller anden måde føjedes alt sammen, og det skete i løbet af 12 måneder.

Miraklet skete, templet var klar den 5. april. De førende aviser i USA havde sendt korrespondenter. Deres lovprisning af det, de så, var uforbeholden. Dagen før indvielsen inviterede præsident Woodruff et betragteligt antal ikke-medlemmer til at blive vist rundt i bygningen. De var bevæget. De erkendte, at her var en skønhed, der ikke alene skyldtes dygtighed, men også inspiration.

Lad mig forlade min fortælling et øjeblik for at sige, at jeg står ærbødig, påskønnende og meget taknemmelig for denne enestående bedrift. Alt dette blev gjort, mens vores folk levede i fattigdom. Vi har siden bygget og indviet 41 andre templer, der i sig selv er imponerende. Vi vil indvie et smukt tempel i San Diego senere denne måned. Vi er blevet velsignet med midlerne til at gøre alt dette. Disse midler er kommet gennem vore medlemmers store hengivenhed. Hver eneste af disse bygninger er hellig. Hver eneste bærer inskriptionen, der står på østmuren af templet i Salt Lake City: »Hellighed til Herren – Herrens hus.« Hver eneste er blevet indviet til det samme formål, nemlig at bidrage til at udføre Guds, vor evige Faders store værk. Han, som erklærede: »Dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

Ordinanserne, der forvaltes i hvert af disse templer, er de samme og har samme virkning som de ordinanser, der forvaltes i templet i Salt Lake City.

Vi er blevet kritiseret for prisen på disse bygninger, en pris, der er en følge af den usædvanlig høje kvalitet af håndværk og materialer, der benyttes. De, der kritiserer, forstår ikke, at disse huse er indviet som bolig for Guddommen, og at de med Brigham Youngs ord skal stå gennem tusindårsriget.

For mig er det af betydning, at templet i Salt Lake City, som er bygget i pionertiden, er det største, vi nogensinde har bygget uanset vore økonomiske forhold. Vore arkitekter siger, at der er ca. 23.000 m^2 gulvareal. I sammenligning er det smukke tempel i Los Angeles på ca. 17.500 m^2. Templet i Washington D.C., der passeres af hundredtusinder, som kører på »the Beltway« (ringmotorvej omkring Washington D.C.), er på knap 15.000 m^2. Jeg tror, at vi på intet tidspunkt i vores historie er gået i gang med eller fuldført en bygning af en sådan størrelse, kompliceret design og kunstnerisk fortræffelighed som den bygning, vi i dag ærer på hundredåret for indvielsen.

Men hvorfor al denne indsats omkring en bygning, og hvorfor al dette arbejde med at bygge andre, der tjener samme formål?

Det var dengang, som det er nu. Disse formål, for der er flere, er fremsat i åbenbaringer. Lyt til nogle få linier fra indvielsesbønnen fra templet i Kirtland fra 1836. Profeten Joseph Smith sagde, at ordene kom ved åbenbaring:

»Og vi beder dig, hellige Fader, at dine tjener må gå ud af dette, iklædt din kraft, og at dit navn må findes på dem og din herlighed omgive dem og dine engle have befaling til at våge over dem« (L&P 109:22).

Og videre:

»Giv dine tjenere pagtens vidnesbyrd, at de, når de går ud og forkynder dit ord, må forsegle loven og berede dine helliges hjerter på alle de straffedomme, som du i din vrede er i færd med at sende over jordens indbyggere på grund af deres overtrædelser, så at dit folk ikke må blive skrækslagent på trængselens dag« (L&P 109:38).

Og fra en anden åbenbaring, modtaget i tiden i Nauvoo:

»Thi der findes ikke et sted på hele jorden, hvortil han [Herren] kan komme og genoprette det, der er gået tabt, eller som han har borttaget, nemlig præstedømmets fylde.

For der findes ikke nogen døbefont på jorden, hvori mine hellige kan lade sig døbe for de døde.

Thi denne forordning hører til mit hus ...

... jeg befaler jer, alle mine hellige, at I skal bygge mig et hus ...

Og sandelig siger jeg jer: Byg dette hus til mit navn, så jeg deri kan åbenbare mit folk mine forordninger.

Thi jeg vil i nåde åbenbare min kirke ting, der har været skjult fra verdens begyndelse, og som hører ind under tidernes fyldes uddeling« (L&P 124:28-31, 40-41).

Hvert eneste tempel, bygget af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, står som udtryk for dette folks vidnesbyrd om, at Gud vor evige Fader lever, at han har en plan til velsignelse af sine sønner og døtre i alle tidsaldre, at hans elskede Søn, Jesus Kristus, som blev født i Betlehem i Judæa og korsfæstet på Golgatas kors, er verdens Frelser og Forløser, hvis sonoffer muliggjorde opfyldelsen af denne plan ved evigt liv til hver enkelt, som accepterer og efterlever evangeliet. Ethvert tempel, stort eller lille, gammelt eller nyt, er et udtryk for vores vidnesbyrd om, at livet på den anden side af graven er lige så virkeligt og sikkert som livet på jorden. Der ville ikke være behov for templer, hvis menneskets ånd og sjæl ikke var evig. Hver eneste ordinanse, udført i disse hellige bygninger, er evige i deres følger. Mens Herren var på jorden overdrog han det evige præstedømme til sine udvalgte disciple og sagde:

»Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene« (Matt 16:19).

Denne samme myndighed blev skænket i denne tidsalder under hænderne af Peter, Jakob og Johannes, som havde modtaget den direkte fra Herren. Denne magt til at besegle det i himlene, der besegles på jorden, udøves kun i disse hellige bygninger. Hver eneste af os er underkastet døden. Men gennem den evige plan, der blev gjort mulig ved Forløserens offer, kan alle fortsætte til herligheder, der er umådeligt større end noget af alt det vidunderlige i dette liv.

Det er årsagen til, at vore forfædre i tidligere generationer sled så hårdt med så stor tro for at bygge et hus, der var værdigt til at blive indviet til Gud vor Evige Fader og hans elskede Søn, Herren Jesus Kristus. Og dette var formålet med at bygge templerne, der kom før templet i Salt Lake City, og med at bygge dem, der fulgte senere, herunder også det smukke, nye tempel i San Diego, der snart skal indvies.

Som en fodnote vil jeg benytte lejligheden til at sige, at der vil blive bygget flere templer. Et smukt tempel i Bountiful i Utah skal efter planen indvies i 1995. En grund i American Fork i Utah, som Kirken har ejet i mange år, vil blive placering for et andet.

Opførelsen skrider frem på et andet tempel i Orlando i Florida. Vi håber engang i år at tage det første spadestik til et tempel i St. Louis i Missouri. En grund er erhvervet i Connecticut og en anden i det nordlige England. Arkitektarbejdet skrider fremad på de planlagte templer i Bogotá i Colombia, Guayaquil i Ecuador og i Hong Kong, og vi er i færd med at erhverve en grund i Spanien og i mindst tre andre lande.

Mens vi gør alt dette, gør vi det, som vore forfædre gjorde – vi udvider og styrker Zions stave; vi bringer evangeliet til alle jordens lande; vi fortsætter med en mægtig indsats i slægtsforskning, således at et forløsende værk kan ske for de millioner, der er gået på den anden side af dødens slør. Vi hjælper de fattige og trængende og bidrager gavmildt med mad og tøj til mange tusinder i fremmede lande, som ikke tilhører vores tro, men som sulter og lider nød på grund af konflikter og naturens hærgen.

Lad mig nu vende tilbage til den 6. april 1893. En forfærdelig storm rejste sig den dag. Regnen styrtede ned, og vinden blæste i voldsom raseri. Det virkede, som om de onde kræfter slog ud i en voldsom protest mod denne indvielse.

Men alt var fred og ro inden for de tykke granitmure. Den gamle profet, da 86 år gammel, førte an til den smukke mødesal på femte sal. Salen var fyldt til bristepunktet ved den første af 41 sessioner. Efter en passende indledning med musik og tale gik præsident Woodruff hen til forhøjningen i den østlige ende af salen og opsendte indvielsesbønnen.

Det var en bevægende og magtfuld bøn. Det var et udtryk fra hjertet fra dem, der elskede Herren.

Derefter fulgte en vidunderlig istemning af Hosianna-råbet af alle forsamlede. Koret brusede derpå frem med Evan Stephens arrangement af de samme lovprisningsord til den Almægtige: »Hosianna, hosianna, hosianna til Gud og Lammet!«

Derpå faldt forsamlingen i med sangen »Guds Ånd som en ild,« der første gang blev sunget ved indvielsen af templet i Kirtland.

Og nu, hvor jeg efterlader mit vidnesbyrd hos jer om denne hellige bygning, om troen hos dem, der byggede templet, om sandheden og gyldigheden af ordinanserne, der forvaltes deri, har jeg bedt tabernakelkoret om atter at synge den samme Hosianna-hymne, hvorefter forsamlingen, uanset hvor vi er, synger »Guds Ånd som en ild nu begynder at lue, vi sidste dags værket på jorden nu se« (*Salmer og Sange*, nr. 2; *Sange*, nr. 85).

Jeg håber, at når vi gør dette, at der så i vores indre vil blive vakt et brændende vidnesbyrd om guddommeligheden af dette værk og en taknemmelighedens ånd til den Almægtige, hvis rige dette er. I vor guddommelige Forløsers, Jesu Kristi navn. Amen. □

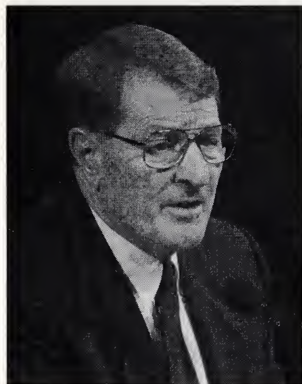

Mødet søndag eftermiddag
Den 4. april 1993

»Se, fjenden har rottet sig sammen« (L&P 38:12)

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

Ortodoksi i tanke og opførsel bringer sikkerhed og lykke, når vindene raser, herunder også »lærdoms vind.«

For år tilbage undrede jeg mig over beskrivelsen i skriften af, at engle ventede »dag og nat« på »det store bud« at komme ned og høste ugræsset i en ond og ugudelig verden. Det forekom mig, at englene var lidt vel ivrige (se L&P 38:12; 86:5). De store unødvendige menneskelige lidelser taget i betragtning, undrer jeg mig ikke mere!

Men trods alt vil den endelige høst først finde sted, når Faderen beslutter, at verden er »helt moden« (L&P 86:7). I mellemtiden består udfordringen i at overleve i en »hvede og ugræs«-verden, der er i stadigt forfald.

Det er rigtigt at nogle få afvigere eller frafaldne undertiden kan irritere os, når de »lufter« deres særegne standpunkter, men det er de altopslugende virkninger på Kirkens medlemmer af en verden i forfald, som er »den egentlige fare.« »Onde hensigter« udføres virkelig af »rænkefulde mennesker ... i de sidste dage« (L&P 89:4). Herren har endog proklameret: »Se, fjenden har rottet sig sammen« (L&P 38:12).

Vi skal ikke blive frygtsomme eller miste modet over, at det, der engang var moralsk uacceptabelt, bliver acceptabelt, som om hyppig gentagelse på en eller anden måde gør noget respektabelt!

En af de mest snedige former for overtalelse er den gradvise normalisering af vranglære! Alexander Pope sagde advarende:

Lasten er et uhyre med et så forfærdeligt
udseende,
for at hade hende skal hun blot ses;
men ser man hende for ofte, bliver hendes
ansigt velkendt.
Først udholder vi hende, siden ynkes vi,
og til sidst omfavner vi hende.

(*An Essay on Man*, Epistle i, linie 217).

Lyst fremstilles åbenlyst som kærlighed, tøjlesløshed fremstilles snedigt som frihed, og hæse lyde skal hånende give det ud for musik. Selv ondskab påstår, at det er godt, og slipper afsted med det!

Jeg skal ikke forsøge at mindske frihedens omfang, men størrelsen af frihedens cirkel er ikke den eneste målestok for socialt velbefindende.

At kunne juble, sådan som nogen gør, over hvor dekadent, det er muligt at opføre sig på kanten af det tilladelige, tager ikke hensyn til den undergravende virkning, denne ugudelige adfærd har på alle inden for denne cirkel. Yeats ord passer fint:

Rundt og rundt i en stadig større kreds,
falken kan ikke høre falkoneren.
Tingene falder fra hinanden, centeret kan
ikke holde mere;
rent anarki bryder løs over verden.

(William Butler Yeats, »The Second Coming,« 1. strofe).

Historikeren Will Durant tilskrives følgende alvorlige ord: »Hvis vores stræben efter frihed tilintetgør orden, vil stræben efter orden tilintetgøre friheden.« Hvordan kan der i den forbindelse undgå at være en foruroligende begrænsning af personlig selvkontrol uden et tilsvarende tab af kollektiv frihed.

Vold florerer for at skaffe narko, så man kan »glemme verden« i stedet for at overvinde den. Som forudsagt begynder vores tidsalder faktisk hurtigt at ligne Noas tidsalder, der især var karakteriseret ved forfald og vold (se Matt 24:37; 1 Mos 6:11). Det er ikke så underligt, at modstanderen så vedholdende fremmer alle de gamle synder, ikke fordi han er uopfindsom, men fordi hans høst er meget konstant.

Antallet af provokerede aborter, der er steget voldsomt, får én til at spørge sig selv: »Har vi fjernet os så langt fra Guds andet store bud – elsk din næste – at et barn i sin moders mave ikke længere fortjener at blive elsket – i det mindste ikke som værende sin moders næste?« Men vold mod ufødte børn berettiger på den anden side ikke til yderligere vold!

Men lad os overveje det at komme sin næste ved. For længe siden forudså Tocqueville, hvorledes individualismen uberiget af familie og samfund kan frembringe ensomhed midt imellem mange mennesker. Han sagde:

»Ikke alene får demokrati mennesker til at glemme deres forfædre, men det afsondrer efterkommerne og adskiller menneskets samtidige fra det. Det får mennesket til udelukkende at stole på sig selv og truer med til slut at begrænse mennesket fuldstændigt til sit eget hjertes ensomhed« (Alexis de Tocqueville, »Democracy in America,« citeret i Andrew M. Scott, *Political Thought in America*, New York: Rinehart & Co., Inc., 1959, s. 225).

Alt for mange unge, der antages at være fornuftige, er i deres søgen efter identitet og tilhørsforhold nu fanget af ensomheden i en bande. Hvad er den varige fordel ved at kunne klare sig på gaden, hvis gaden ingen steder fører hen? Bander er udtryk for både familiens og samfundets fiasko, ligesom de symboliserer den altgennemtrængende tendens til at gøre oprør mod myndighederne.

I stedet for at være mennesker, der taler sammen, oversvømmes vi af talk shows, som ikke gengiver virkelige samtaler, men derimod dyrker ekshibitionisme og verbal voyeurisme blandt mennesker, som ikke kender hinanden.

Vi sæbes ind i sæbeoperaer, der i allerhøjeste grad har brug for sæbe – for at de kan blive renset for deres umoral! Der er

dem, der i fuldt alvor hævder, at vold og umoral i medierne ikke påvirker seerne. Men reklametid sælges for store beløb netop på grund af virkningen. Enten har vi behov for reformer, eller også bør dem, der reklamerer, have deres penge tilbage!

De, som håner de traditionelle moralske værdier, bør lytte til historiens lære fremsat af brødrene Durant:

»Når et ungt menneske koger af hormoner, undrer det sig over, hvorfor man ikke bør give sine seksuelle ønsker fuld frihed; og hvis man ikke kontrolleres af tradition, moral og love, kan han eller hun ødelægge sit liv, før han eller hun modnes tilstrækkeligt til at forstå, at sex er en flod af ild, der skal inddæmmes og nedkøles af hundredvis af hæmninger, hvis ikke dette skal opsluge både den enkelte person og gruppen« (Will og Ariel Durant, *The Lessons of History*, New York: Simon and Schuster, 1968, s. 35-36).

Vellystighed fokuserer fejlagtigt i overdreven grad på evnen til at føle, og i en sådan grad, at folk mister denne evne! Tre forskellige profeter fra tre forskellige uddelinger beklager dem, som »har mistet evnen til at fornemme« (se 1 Nephi 17:45; Ef 4:19; Moroni 9:20). Kan vi virkelig forvente, at den, der har mistet »evnen til at fornemme«, kan skabe en acceptabel fremtid. Grove synder formørker intellektet. Efter mordet på Abel sagde Kain pralende: »Jeg er fri«! (Moses 5:33). Trøstede flokken af geraseniske svin på lignende måde sig selv med, at de i virkeligheden var nogle barske individualister, da de for ned ad brinken mod deres tilintetgørelse?

På lignende måde har Alexandr Solsjenitsyn for nylig beklaget, at den, der mener, »at der ingen Gud er, at der ingen sandhed er, at universet er kaos, og at alt er relativt,« udgør en »nyhedshungrende kult, som dækker over en urokkelig og vedholdende indsats for at underminere, latterliggøre og udrydde alle moralske forskrifter« (»The Relentless Cult of Novelty and How It Wrecked the Century,« *New York Times Book Review*, 7. februar 1993, s. 17).

Dagens kvalfulde verden rejser adskillige andre spørgsmål. Pornografi gør især kvinder og børn til ofre. Hvorfor da den overdrevne bekymring for beskyttelse af pornografi? Pornografi er efterhånden bedre beskyttet end borgeren, der går på gaden!

Selv med sine fejl er familien det grundlæggende element i samfundet, og eftersom ingen anden institution fuldt ud kan kompensere for fiasko i familien, hvorfor da denne desperate jagt på erstatninger i stedet for at styrke familien? Hvorfor kræver man ikke først studier af, hvordan dette eller hint program eller tiltag påvirker familien, før man iværksætter det, eftersom familien bør være det vigtigste af alle miljøhensyn. Hundredvis af ministerier og programmer beskytter forskellige interesser, men hvilken instans beskytter familien?

Eftersom demokratiet afhænger af borgernes »lydighed mod moralske love,« hvorfor så den voldsomme modstand mod moralsk uddannelse, som kunne styrke udbredte principper, der gennem tiderne har bevist deres værdi?

Kun institutionelle og personlige reformer samt selvkontrol kan i sidste ende redde samfundet. Kun et tilstrækkeligt antal sjæle, der er modstandsdygtige over for synd, kan ændre erhvervslivet. Som kirkemedlemmer bør vi være en del af denne modkultur af personer, der er modstandsdygtige over for synd. I stedet er der alt for mange medlemmer, som glider ned ad bakken, selv om det måske er langsommere end de andre.

Hvor velsignede i en »hvede og ugræs«-verden er kirkemedlemmer ikke ved at have Helligåndens dyrebare og konstante gave, som minder os om, hvad der er ret, samt om hvilke pagter vi har indgået. »Thi se ... den Helligånd skal vise jer alt, hvad I skal gøre« (2 Nephi 32:5). Hvor store forfaldets decibel end er, behøver de ikke overdøve den stille, sagte stemme. Nogle af de bedste taler, vi vil høre, vil blive givet fra hukommelsens talerstol – til en forsamling på et menneske!

Kirkemedlemmer, som lever midt i nationernes forudsagte »krige og forviklinger,« er ligeledes velsignet med en profetisk ledelse, som giver dem vejledning og sikkerhed (Luk 21:25; se også L&P 88:79). Adskillige gange om året opretholder vi 15 apostle som profeter, seere og åbenbarere. Vi ved altså, hvem vi skal følge, selv om der er nogle få, der ikke »søger Zions velfærd,« men »fremstiller sig selv som et lys« (2 Nephi 26:29). Profeten Joseph Smith belærte os desuden om, at modtagere af apostelembedet besidder »alle de nøgler, der har eksisteret, og som kan overdrages et jordisk menneske« (citeret af Brigham Young i *Journal of Discourses*, 1:137).

Gentagne erfaringer viser, at medlemmerne ikke behøver at blive ofre for fupmagere. Desuden: »Dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst ... eller give agt på profeternes eller apostlenes, skal udryddes af folket« (L&P 1:14).

Desuden sikrer selve formen for Kirkens ledelse os også imod at have hemmelige ledere:

»Det skal ikke tillades nogen at gå ud at prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, uden at han bliver ordineret af en, der har myndighed, og som er kirken bekendt og på forskriftsmæssig måde selv er blevet ordineret af kirkens ledere« (L&P 42:11).

Præsident Woodruff opfordrede kirkeflokken til at følge Brødrene, for »i samme øjeblik at mænd i dette rige forsøger at løbe i forvejen eller gå imod deres ledere ... er de i fare for at blive skadet af ulvene ... Aldrig i mit liv har jeg set det slå fejl« (i *Journal of Discourses*, 5:83).

Vi modtager yderligere hjælp gennem taler, nadveren, templet, bønner, skrifterne, tiendeopgørelse og opfordringer fra vore kære. Men når medlemmerne afskærer sig fra alle disse ting, opstår der problemer. For eksempel har sårede ægtefæller hørt disse forfærdende ord: »Jeg har aldrig elsket dig,« udtalt af fremmedgjorte og selvretfærdige læber.

Da fjenden »har rottet sig sammen,« er det yderst vigtigt at holde sig »på den rette vej« (Moroni 6:4). Ortodoksi i tanke og opførsel bringer sikkerhed og lykke, når vindene raser, herunder også »lærdoms vind« (se Ef 4:14). Heldigvis hjælper Helligånden os blandt sådanne vinde ikke alene til at erkende sandheden, men også at genkende det rene sludder!

Ortodoksi sikrer balancen mellem evangeliets magtfulde og korrekte principper. På evangeliets lærdommes legeme er ikke alene

retfærdighed og nåde »knyttet sammen,« så alt virker effektivt sammen, men det er alt andet også! (Ef 4:16). Evangeliets principper kræver synkronisering. Når adskilt eller isolerede, kan menneskenes fortolkninger af disse lærdomme blive forkerte.

Kærlighed, der ikke kontrolleres af det sjette bud, kan blive kødelig. Det fjerde buds positive eftertryk på at ære forældre kan, medmindre det kontrolleres af det første bud, resultere i ubetinget loyalitet til forældre, der tager fejl, snarere end i loyalitet mod Gud.

Påpasselighed er endog nødvendig i vores skelnen mellem Gud og kejseren (se Matt 22:21). Selv i tålmodighed bør man afbalancere mellem at »irettesætte skarpt, når den Helligånd driver dertil« (L&P 121:43). *Når den Helligånd driver dertil* betyder hurtigt, efter noget er sket. Åndelig modenhed omfatter både, at man tager tid til at dufte til roserne, og at man lægger mærke til bladene på figentræet og ser, »at sommeren er nær« (Matt 24:32).

Derfor er Jesu Kristi evangeliums fylde mægtigere end de enkelte dele eller dets programmer og principper!

Selv i disse vanskelige tider kan medlemmerne »udrustet med retfærdighed« gøre meget (1 Nephi 14:14). Vi kan sørge for, at der er kærlighed i vores hjem, selv om mange menneskers kærlighed bliver kold (se Matt 24:12). Vi kan have indre fred, selv om freden er fjernet fra jorden (se L&P 1:35).

Vi kan holde det sjette bud, selv om andre bryder og håner dette bud. Vi kan yde individuel humanitær tjeneste, selv om mængden af menneskelige lidelser er så overvældende.

Vi kan bruge vores tunge til at sige sandheden i kærlighed, og nægte at bruge den til at bære falsk vidnesbyrd (se Ef 4:15; 2 Mos 20:16). Vi kan stå fast »på hellige steder,« selv om alt i verden »skal være i bevægelse« (L&P 45:32; 88:91).

Vi kan støtte »de nedhængende hænder,« selv om folk afslår vores hænder fremstrakt i venskab (L&P 81:5). Vi kan holde fast ved jernstangen, selv om andre giver slip, og nogle få begynder at håne os fra »den store og rummelige bygning« (1 Nephi 8:26-28).

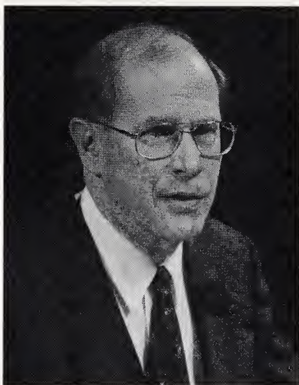
Ligesom Nephi forstår vi måske ikke betydningen af alt, som sker omkring os. Ikke desto mindre kan vi stadig vide, at Gud elsker os! (Se 1 Nephi 11:17).

Ja, »fjenden har rottet sig sammen,« men når vi er sammen med »Herrens ildvogne,« så er der flere »på vores side end på deres!« (2 Kong 6:16-17). Desuden er der givet et guddommeligt løfte om, at intet våben opløftet mod Herrens værk skal have fremgang. »Sådan er Herrens tjeneres lod« (Es 54:17; L&P 71:9). Det forsikrer jeg om og vidner om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Åndelig vejledning gennem Herrens nåde

Ældste Gene R. Cook
De Halvfjerds

Uanset hvor uværdige eller svage vi føler os, vil han, hvis vi gør alt, hvad der står i vores magt, komme os til undsætning og hjælpe os med det, vi behøver.

Mine kære brødre og søstre, jeg bærer denne eftermiddag vidnesbyrd om vor Herre Jesu Kristi guddommelighed og især om den nåde, han viser alle mennesker (se Jakobs Bog 4:6-7). Idet jeg bærer mit vidnesbyrd, indser jeg ydmygt den store gave, Faderen har skænket os, »for således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn« (Joh 3:16).

SØG GAVEN

Der er måske nogle iblandt os, som endnu ikke har modtaget gaven, eller som ikke ved, hvorledes den vidunderlige gave, Faderen har givet os, skal anvendes. Den gave, han har givet os gennem sin Søns, Jesu Kristi forsoning. »Thi hvad gavner det et menneske, at der bliver tilbudt ham en gave, når han ikke vil modtage den?« (L&P 88:33). Profeten Zenock sagde endda: »Du er vred, o, Herre på dette folk, fordi de ikke vil forstå din nåde, som du har skænket dem ved din Søn« (Alma 33:16).

Hvor mange af os prøver ikke, fra tid til anden, at løse livets prøver, uden at søge hjælp fra Herren? Vi prøver at klare problemerne selv.

Når menneskene møder prøver og lidelser, siger de: »Hvorfor vil Herren ikke hjælpe mig?« Nogle har endda tvivlet på virkningen af deres bønner og på deres værdighed. De siger: »Måske nytter det ikke at bede.«

Andre, som har lidt under sygdom, modløshed, økonomiske problemer, afvisning og måske har oplevet tabet af nogle af deres kære, siger måske: »Hvorfor vil Herren ikke helbrede mig eller hjælpe mig med min søn? Hvorfor reddede han ikke hendes liv? Behøver livet at være så sørgeligt?«

Ja, man vil måske endda udbryde: »O Gud, hvor er du? ... Hvor længe skal din hånd holdes tilbage?« (L&P 121:1-2).

Jesus belærte os om, at vi alle må gå igennem disse prøvelser for at blive rensede »i lidelsens ovn« (1 Nephi 20:10), og at vi ikke skulle bære dem uden hjælp, men »i deres Forløsers navn« (L&P 138:13). Selv om vi til tider føler, at han har glemt os, siger han: »Ja, selv om de kunne glemme, vil jeg dog ikke glemme dig ... Se, i mine hænder har jeg tegnet dig« (1 Nephi 21:15-16).

Jeg vidner om, at Herren, gennem sin nåde, kan hjælpe os uafbrudt i vores daglige tilværelse og i vores fysiske og mentale sygdomme, i smerter, overtrædelser og tilmed i alle vore svagheder (se Mosiah 14:5; Alma 7:11-13; 34:31).

FOKUSER PÅ KRISTUS

For at kunne modstå alle de prøvelser, vi møder undervejs, må vi imidlertid have fuld opmærksomhed rettet mod Herren Jesus

Ældsterne Dennis B. Neuenschwander, Harold G. Hillam og Dallas N. Archibald fra De Halvfjerds.

Kristus. Fordi »mennesket var faldet, kunne det ikke tilregne sig selv nogen fortjeneste« (Alma 22:14). Derfor var det nødvendigt, at vi fik en talsmand, en mellemmand, en formidler til at hjælpe os. »Og det er *for din Søns skyld*, at du har været så barmhjertig mod [os]« (Alma 33:11).

Vi bør alle have et stort håb ved at vide, at uanset hvor uværdige eller svage vi føler os, vil han, *hvis vi gør alt, hvad der står i vores magt*, komme os til undsætning og hjælpe os med det, vi behøver (se 2 Kor 12:9). Denne udtalelse definerer, til en vis grad, nåde.

FORSTÅ NÅDEN

Nåde er et »guddommeligt middel til at få hjælp eller styrke, givet gennem Jesu Kristi storslåede kærlighed.« Det er en »forløsende kraft« (se Bible Dictionary, s. 697). Lærdommen om Faderens og Sønnens nåde, og hvorledes den har en indflydelse på os, er så betydningsfuld, at den er nævnt mere end 200 gange i standardværkerne.

Hvis vi kan opnå vor Herre Jesu Kristi nåde, denne forløsende kraft, til at hjælpe os, vil vi sejre i dette liv og blive ophøjet i det tilkommende.

Lad mig dele fem principper med jer, som kan hjælpe os alle med at opnå denne guddommelige indgriben i vores liv, eller som måske kan hjælpe en anden. Disse principper er lette at forstå, men yderst udfordrende at benytte i praksis. I kender dem alle på forhånd. I har måske bare ikke tænkt på, hvor meget de har med nåde at gøre.

Det første princip er *tro*. »Da vi nu er blevet gjort retfærdige af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus.

Ved Ham har vi i troen fået adgang til den nåde« (Rom 5:1-2).

Det er tydeligt at denne nåde, eller forløsende kraft, kommer gennem tro. Det er intet under, at tro på den Herre Jesus Kristus er evangeliets første princip.

Hvor tydeligt var Kristi spørgsmål til Peter, da han var ved at synke, efter at han havde gået på vandet: »Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?« (Matt 14:31). I samme øjeblik Peter tvivlede og så væk fra Frelseren, løsrev han sig fra den kraft, Jesus Kristus havde brugt til at holde Peter gående på vandet.

Hvor mange gange har vi ikke på samme måde bedt om hjælp med vore problemer, hvorefter vi så har løsrevet os fra Guds magt på grund af tvivl eller frygt, og derved kunne vi ikke få del i Guds forløsende kraft? (se L&P 6:36; 67:3).

Omvendelse er det andet princip. Gennem forsoningen kan Herrens nåde både rense os for synd og hjælpe os med at fuldkommengøre os selv gennem vore prøver, sygdomme og endda »karaktermangler.« Vi er både helliggjorte og retfærdiggjorte gennem Herrens nåde (se L&P 20:30-31). »Når en mand bekender sine synder, Kristus sin nåde forkynder« (Gene R. Cook and Holly Cook, »I Am a Healthy Man«, ikke udgivet salme; se Alma 24:10). Husk, at Kristus kan udbedre vore svagheder og skavanker som ellers ikke er mulige at udbedre (se 1 Mos 18:14; Mark 9:23-24).

Denne sandhed burde fylde os alle med håb, så længe vi altid husker på, at virkningen af nåden i vores tilværelse er betinget af, at vi omvender os fra vores synder.

»Salige er derfor de, der omvender sig ...

Må Gud i sin store godhed forunde, at menneskene bliver bragt til omvendelse og gode gerninger, så de må modtage nåde på nåde efter deres gerninger« (Helaman 12:23-24).

Et angrende hjerte og gode gerninger er betingelser, der forlanges af os, for at vi kan modtage nåde. Når nogen inderligt beder om et svar, er det muligt, at svaret er mere betinget af omvendelse fra vore egne personlige synder end af noget andet (se L&P 101:7-8; Mosiah 11:23-24).

Det tredje princip er *ydmyghed*. Men Gud »viser så meget større nåde ... Derfor hedder det: Gud står de hovmodige imod, de ydmy-

ge viser han nåde« (Jak 4:6). »Og dersom menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, for at de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig« (Ether 12:27).

Ydmyghed er en vigtig betingelse for at opnå denne guddommelige hjælp.

Gør alt i din magt er det fjerde princip. Paulus underviste: »For af den nåde er I frelst ved tro. Og det skyldes ikke jer selv, gaven er Guds.

Det skyldes ikke gerninger, for at ingen skal have noget at være stolt af« (Ef 2:8-9).

Ja, gerninger alene kan ikke bringe denne ophøjede gave, men de er en afgørende betingelse for at modtage gaven (se 2 Nephi 10:23-25). »Thi vi ved, at trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst« (2 Nephi 25:23).

Hvis ikke man har gjort alt i sin magt, kan man ikke forvente, at Guds nåde vil blive manifesteret. Hvilket forunderligt princip, at forstå: Herrens assistance til os – hvad enten vi har en stærk eller svag tro; hvad enten om vi er mand eller kvinde eller barn – er ikke kun afhængig af, hvor meget vi ved, hvor stærke vi er, eller hvem vi er, men er mere afhængig af, at vi *giver alt, hvad vi kan*, og *gør alt, hvad vi kan gøre*, i den situation, vi er i. Når man har givet, hvad man kan, kan Herren gennem sin nåde hjælpe os (se L&P 123:17).

Herrens rolle og vores rolle i læren om nåde kommer klart i deres rette perspektiv i disse inspirerede ord: »Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft« (Fil 4:13).

Det femte princip er *at holde budene*, som helt klart er en betingelse for at modtage Herrens nåde. »Thi dersom I holder mine bud, skal I modtage af hans fylde ... derfor siger jeg til jer, at I skal modtage nåde for nåde« (L&P 93:20; se også v. 28).

For at modtage nåde, behøver man ikke at være fuldkommen, men det er nødvendigt, at man prøver at holde budene, så godt som man nu kan. Derefter kan Herren lade én modtage den kraft.

Moroni opsummerer kortfattet princippet om nåde: »Fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt; og dersom I fornægter jer selv alt, hvad der er ugudeligt samt elsker Gud af hele jeres magt, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, så at gennem hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus ...

... da er I helliggjort i Kristus ved Guds nåde gennem Kristi blods udgydelse« (Moroni 10:32-33).

Ældsterne Dennis B. Neuenschwander og Hans B. Ringger fra De Halvfjerds.

HÅB GENNEM JESUS KRISTUS

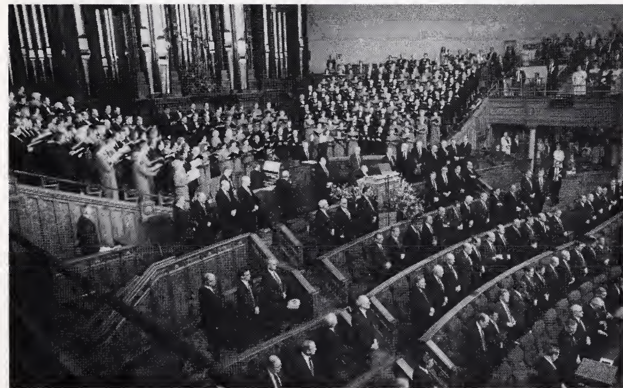
Hvilken vidunderlig evangelisk nyhed er ikke forståelsen af lærdommen om nåde, som overbeviser os om at centrere vores tro og håb på Kristus. Gennem Faderens nåde vil vi bedre vide, hvordan vi kommer til Sønnen (1 Nephi 15:14-15).

Lad os underkaste os Faderens vilje og forstå, at hans vilje er af højeste betydning. Hvor taknemmelige burde vi ikke være for at gøre alt, hvad der er hans vilje, da han og hans søn aldrig gør noget, »medmindre det er til gavn for verden« (2 Nephi 26:24).

Ved oftere at søge Herrens indgriben i vores liv:

- vil vi »vokse i nåde og i sandheds erkendelse« (L&P 50:40).
- vil vi lære flittigt og hans nåde skal ledsage os (L&P 88:78)
- vil vi i vores arbejde »få Guds nåde, så [vi] kunne blive stærke i Ånden ... og undervise med kraft og myndighed fra Gud« (Mosiah 18:26).
- vil vi ikke »miste nåden« (L&P 20:32).
- vil vi »modtage nåde for nåde« (L&P 93:20).

»Lad os altså med frimodighed træde frem for nådens trone, for at vi kan få barm-

hjertighed og finde nåde til hjælp i rette tid« (Hebr 4:16).

Jeg bærer mit vidnesbyrd, at hvis vi søger Guds nåde, vil han komme os til hjælp og vore elskede til hjælp i rette tid. Lad os alle adlyde Herren i alle ting og ofre det største offer til ham, »et sønderknust hjerte og en angergiven ånd« (3 Nephi 9:20; se også 3 Nephi 12:19).

Nu vil jeg, som en af Herrens halvfjerdsere og som et særlig vidne om Kristus, der skal vidne om hans navn til hele verden og »berede vejen for (hans) ansigt« (L&P 124:139), vidne om Faderens og om Sønnens storhed.

Jeg bevidner, at Jesus Kristus lever, at han er i stand til at gribe ind i menneskenes liv i dag, ligesom han var det i fordums tider, da han gik blandt mennesker.

Jeg vidner personligt for Kirken om Mesterens hånd i mit eget liv, ved at han har helbredt mig fra en uhelbredelig sygdom. Jeg bærer også mit vidnesbyrd om hans personlige vejledning i mit liv, gennem en kærlig, men stadig revsende hånd for at rense min sjæl, uddybe mine følelser, skænke forladelse for synder og fylde min sjæl med Guds kærlighed.

Mine brødre og søstre, lad ingen prøve eller sorg skille jer fra Guds kærlighed og Kristi sande kærlighed (se Rom 8:31; 35-39).

Må vi »søge denne Jesus, om hvem profeterne og apostlene har skrevet, så at den nåde, der er i Gud Faderen og ligeledes i den Herre Jesus Kristus og i den Helligånd, som bærer vidnesbyrd om dem, må bo og være med (os) evindelig« (Ether 12:41). Må Guds nåde altid være med jer (se Rom 16:20), beder jeg om, i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Den, Herren kalder, gør han kvalificeret«

Ældste Neil L. Andersen
De Halvfjerds

Jeg ved, at når vi er i Herrens tjeneste, vil han være med os, han vil styrke os, han vil øge vore evner.

Mine kære brødre og søstre, ord er ikke tilstrækkeligt til at udtrykke, hvor ydmyg og overvældet jeg føler mig ved at modtage denne særlige kaldelse. Hele mit liv har jeg, når jeg har hørt generalautoriteterne tale og mærket styrken i deres budskaber, fået en stor ærbødighed for den hellige opgave, de udfører i Kirken. Nu, hvor jeg er inviteret til at sidde hos dem og hjælpe dem med at opbygge Guds rige, er det et privilegium, jeg føler stor afmagt ved at acceptere. Jeg beder om jeres støtte, jeres tro og bønner, for at jeg kan leve op dertil. Jeg beder om jeres tålmodighed og om tålmodighed fra mine brødre, der vil blive mine lærere. Mere end alt andet beder jeg om hjælp fra vor himmelske Fader og hans Søn, for uden deres hjælp og vejledning vil jeg bestemt ikke slå til.

Jeg er taknemmelig for min vidunderlige ægtefælle, Kathy. Hun får det til at se nemt ud at være god, og hendes rene ånd holder vores familie fokuseret på de enkle, men frelsende sandheder i evangeliet. Jeg er meget taknemmelig for de trofaste og prægtige børn, der er blevet os betroet. Jeg elsker dem højt og påskønner meget deres villighed til at støtte mig i denne nye kaldelse. Jeg er blevet velsignet med retskafne forældre. Mine forældre tjener nu på fuldtidsmission i Macon-missionen i Georgia. Allerede før jeg selv vidste det, vidste jeg, at de vidste, at Kirken var sand. Jeg påskønner også meget Kathys forældre og deres eksempel på at give uselvisk, og for vore brødre og søstre, som efterlever evangeliet på en stille, men trofast måde.

Vores familie kom for ni måneder siden tilbage fra en mission i Sydfrankrig. Jeg ønsker at give udtryk for min store kærlighed til medlemmerne i Frankrig. Det var i Frankrig for 20 år siden, at jeg begyndte i glimt at fatte den virkelige betydning af at søge Guds rige først. Og vores tilværelse blandt de franske hellige de sidste tre år har motiveret vores familie til at vie os selv til evangeliet i langt større grad. Jeg er meget taknemmelig for de vidunderlige missionærer, der tjente der sammen med os, og som lærte os, at en urokkelig tro altid vil klare sig i en tvivlende og kynisk verden.

Endelig er jeg også taknemmelig for de gode hellige og medlemmerne i vores hjemstat Florida. De har styrket os i vore mange år sammen der.

Jeg har hørt præsident Monson sige: »Den, Herren kalder, gør han kvalificeret.« Jeg ved, det er sandt, og det giver mig håb til at se udover mine egne mangler. Jeg ved, at når vi er i Herrens tjeneste, vil han være med os, han vil styrke os, han vil øge vore evner. Jeg har oplevet det. Jeg har mærket hans opløftende Ånd. I månederne og årene fremover har jeg et stort behov for ham.

Jeg lover at give mig fuldt ud i denne

Tempelpladsen og templet i Salt Lake City dukker frem bag denne statue i byens centrum til minde om Brigham Young og de første pionerer.

hellige kaldelse. Jeg lover at være lærevillig, og jeg beder til, at jeg kan være tilstrækkelig ydmyg til, at Herren kan forme og styrke min ånd til at udføre hans hensigter. Jeg lover jer og Herren, at jeg vil indvie mig selv til at fremme genoprettelsens sag og til loyalt at følge hans udvalgte ledere. Jeg ved, at vor himmelske Fader lever, og at han elsker hver eneste af os. Jeg ved, at Jesus er Kristus, og at han kærligt tilbyder vejen til vores tilgivelse. Jeg ved, at Jesu Kristi Kirke blev gengivet til jorden gennem profeten Joseph Smith, og at Guds sande præstedømmemyndighed findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg beder til, at jeg altid må være tapper i det vidnesbyrd og over for disse evige sandheder. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Jeg ved, til hvem jeg har sat min lid

Ældste D. Todd Christofferson
De Halvfjerds

Enhver kaldelse, enhver indsats i vor Herres tjeneste helliggør os.

Min datter vidste, at jeg måske ville blive bedt om at tale i dag, så hun gav mig et brev i morges, og til slut tilføjede hun: »P.S.: Lad være med at snuble.« Så langt, så godt.

Kort efter jeg blev ordineret til diakon, kaldte min biskop, Leon Walker, mig ind på sit kontor for at give mig en opgave. Han gav mig en blank nøgle, nøglen til kirkebygningen, og gav mig ansvaret for at se efter den. Jeg anså mig selv for en af de heldigste drenge i verden, for jeg havde fået en opgave af min præsident i præstedømmet. Jeg tænkte, at det ville være en nem opgave. Mit hjem lå kun et minut på cykel fra kirken. Men hurtigt fandt jeg ud af, hvad jeg tror, alle biskopper ved, at alle i wardet tilsyneladende har en nøgle til bygningen. Så snart jeg havde låst bygningen om aftenen, fulgte en anden efter mig og låste døren op. Så snart jeg havde åbnet til et klasseværelse i Primary, var der en ihærdig sjæl efter mig for at låse igen. Jeg kunne knap nok følge med i den opgave.

Men jeg begyndte allerede dengang at lære, som jeg siden har lært at forstå, at enhver kaldelse, enhver indsats i vor Herres tjeneste helliggør os. Om det er udført i rampelys eller i et stille hjørne, som kun Gud kender, er uden betydning. Det, der betyder noget, er, at vi tjener, for ved at tjene ærer vi vore pagter med Guddommen, og i disse pagter ligger løftet om frelse.

I dag ønsker jeg at ære og at udtrykke min kærlighed til dem, som har belært mig om pagterne og på så mange andre måder har velsignet mit liv: En ædel far, en velsignet mor, bedsteforældre, oldeforældre og den øvrige slægt, vejledere og venner både i og uden for Kirken. Mine børn kan endnu ikke fuldt ud forstå, hvor meget de velsigner mit liv ved deres loyalitet over for Frelseren og hans evangelium. Jeg priser dem for det. De, der kender min Kathy, har bemærket, at jeg blev gift langt over mit eget niveau. Denne konklusion er jeg helt enig i. Vores ægteskab er meget tilfredsstillende, og jeg kender ikke ord, der kan udtrykke min kærlighed.

Jeg har i den sidste tid haft mange smertefulde overvejelser om, hvorvidt mit offer på hans alter, ham, som gav alt, er acceptabelt og tilstrækkeligt. Det er kommet til mig, at jeg må se udad, at når jeg søger at gavne hans flok og mister mig selv i deres tjeneste, da vil hans nåde være tilstrækkeligt for mig. Jeg forpligter derfor mig selv uden forbehold.

Jeg bekræfter villigt vor Guds eksistens og storhed, hans godhed og nåde, hans retfærdighed og barmhjertighed, sandheden af hans evangelium og magten i hans præstedømme og ægtheden af kaldelsen af hans sidste dages seere. Ved begyndelsen af denne kaldelse anerkender jeg, at alt, hvad jeg måtte udrette, vil være i kraft af Guds magt, nåde og gave.

Jeg er ikke, med Esajas' ord, øksen, der »praler over for ham, der hugger med den;« jeg er ikke saven, der »hovmoder … sig over for ham, der trækker den« (Es 10:15). Med Nephi ved jeg, til hvem jeg har sat min lid (se 2 Nephi 4:19).

Jeg er især glad for, og det betyder meget for mig, at jeg, når som helst og i alle situationer, gennem bøn kan henvende mig ved nådens trone, at min himmelske Fader vil høre min bøn, at min Talsmand, ham der var uden synd, hvis blod blev udgydt, vil tale min sag (se L&P 45:3-5). Jeg benytter mig meget af den mulighed for at henvende mig til Gud, som han skænker til alle sine børn, for han har ingen personsanseelse, og den, der beder, skal få. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Et snoremønster af kærlighed

Chieko N. Okazaki
Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Vi har aldrig råd til at være grusomme eller ligeglade eller ugavmilde, for vi hører alle sammen, selvom det er i et mønster, som kun Gud ser.

Mine kære brødre og søstre, aloha! I dag vil jeg fortælle jer om nogle af mine tanker om, hvordan kristen tjeneste binder os alle sammen i et stærkt og smukt mønster af venlighed. Som apostelen Paulus lovede de hellige i Kolossæ, kan vore hjerter »knyttes sammen i kærlighed« (Kol 2:2).

Kan I se dette stykke snor? Det er et ganske almindeligt stykke snor – ikke særlig interessant. Da jeg voksede op på den store ø Hawaii, havde alle vi børn altid sådan et stykke snor klar til at lege med. Et stykke snor ser ikke ud af meget, men se, hvad man kan gøre med det!

Dette særlige snoremønster kaldes fireøje. Ser I, hvor indviklet og smukt det er? Kan I se, hvordan hver del understøtter de andre dele og er forbundet med dem? I kan ikke fjerne en del af det uden at ødelægge hele mønstret. Det er det samme med vores liv. Vi møder mange mennesker. Med nogle varer forbindelsen mange år. Med andre er forbindelsen meget kort. Men i begge tilfælde kan vi gøre mønstret smukt ved at gøre vores møde venligt, fyldt med et ønske om at tjene.

Præsident Hinckley har sagt noget, som jeg holder virkelig meget af, om vore mønstre for forbindelse med hinanden i Kirken. Han sagde: »Jeg udfordrer jer, der tilhører Kirken, alle inden for min stemmes rækkevidde, til aldrig ... at miste den overordnede vision i dette majestætiske og vidunderlige værk eller i dets formål i tidernes fyldes uddeling. Væv jeres tråde smukt ind i den store gobelin, det mønster som Gud i Himlen har fremsat for os« (*Stjernen*, januar 1990, s. 54).

Vi ved måske ikke, hvilket bidrag vores lille tråd giver i den store gobelin. Vi forstår måske ikke det mønster, vore liv udgør, når de mødes, forbinder sig, skilles og mødes igen, men Gud gør. Naturligvis var det ikke en tilfældighed, at den engel, der irettesatte den frafaldne Alma den Yngre med »tordenrøst« var den samme engel, som vendte tilbage til Alma efter dennes tyve år lange mission for at sige »Salig er du, Alma ... da du har været trofast« (Mosiah 27:11; Alma 8:15). Deres liv formede et strålende mønster.

Lad mig fortælle jer om en kvinde, som har indvævet sin tråd af venlighed og barmhjertighed i mit liv. Søster Rosetta Colclough, en missionær i Hawaii, kom til min skole, da jeg var 11 år gammel og inviterede alle eleverne til en særlig religionsklasse, der blev holdt i den lille mormonkirke nær ved skolen. Tre andre japanske piger og jeg, som alle var buddhister, modtog invitationen. Det var begyndelsen til min oplæring i kristendommen; og fire år senere sluttede jeg mig til Kirken.

I marts sidste år modtog jeg et brev fra søster Rosetta Colclough Stark, der nu bor i Arizona. Hun vedlagde en lille artikel, hun havde skrevet til sin wardsavis i 1978, for femten år siden, som beskrev disse religionsklasser.

»En dag i timen kl. 11 kom der kun fire japanske piger til klassen. Jeg var meget skuffet over, at der var så få ... Men henimod slutningen af timen stod vi i den lille kirke med bøjede hoveder og lukkede øjne, idet vi i kor fremsagde Fadervor. Den blide Hawaiisol skinnede ind gennem vinduerne. Mens vi bad, følte jeg pludselig et klart lys indhylle os, kommende ovenfra som en kegle. En vidunderlig følelse af fred og glæde fyldte mit hjerte. Jeg ledte bønnen meget langsomt, mens det klare lys omsluttede os. Jeg var sikker på, at pigerne også mærkede det, eftersom deres ansigter lyste op i et udtryk af dyb ærbødighed. Vi næsten hviskede farvel

for ikke at bryde stemningen, og de listede ud. Jeg tænkte: »En eller flere af disse piger vil slutte sig til Kirken og blive en stor indflydelse for det gode.«

Hun fortsatte: »Efter at jeg var vendt hjem, så jeg ofte disse fire pigers søde ansigter for mit indre øje, og jeg tænkte på, hvordan det gik dem. Der var en, Chieko Nishimura, som dvælede i mit sind, og jeg så ofte på det billede, jeg havde taget af dem.

Ti år senere var min mand og jeg til nadvermøde i Imperial ward, Salt Lake City, da det blev annonceret, at et ungt japansk ægtepar fra Hawaii ville tale ... Mit hjerte sprang næste op i halsen. Ja, det var min lille Chieko ... Chieko og jeg havde en glad genforening efter mødet. Vi var forundrede over, at blandt alle de mange ward i den store by, skulle de lige netop komme og tale i vores ward. Vi var sikre på, at Herren havde en finger med i spillet.«

Rosetta mistede forbindelsen med mig, da min mand og jeg flyttede til Colorado, men var overrasket og glad, da hun overværede transmissionen af Hjælpeforeningen 150-årsdag den 14. marts 1992 og hørte mit navn blive nævnt. Den eftermiddag satte hun sig ned ved sin skrivemaskine i Arizona og begyndte sit brev til mig. Hun sagde: »Da jeg hørte dit navn blive annonceret af søster Jack ... rettede jeg mig op og så ivrigt på fjernsynet, da dit navn viste sig på skærmen. Så begyndte du at tale. Det mørke hår var blevet sølvfarvet, men det søde ansigt var let at genkende. Ja, det er min lille Chieko, som jeg underviste i Honomakau kirkebygning i Kohala for så mange år siden. Mens jeg lyttede til din stemme, løb tårerne ned ad mine kinder ...

Jeg takker min himmelske Fader, fordi jeg fik privilegiet at fortælle dig om Jesus Kristus, vor Frelser, i den lille kirke ... jeg er blevet velsignet tre gange på grund af det. Første gang da jeg var der og oplevede det himmelske lys sammen med dig, anden gang da du kom til mit ward i Salt Lake City for at tale, og i dag da jeg hørte dig tale til verdens kvinder via satellit.«

Rosetta siger hun blev velsignet, men Rosetta vidste ikke, hvordan hun har velsignet mig med sin venlighed. Præcis samtidig med, at hun skrev det brev, blev min mand Ed kørt på hospitalet, ramt af hjertestop samme eftermiddag efter 150-årsdagens udsendelse. Hendes brev nåede mig med en særlig varme og kærlighed, da mine sønner og jeg kæmpede for at acceptere den kendsgerning, at Ed ikke ville komme sig. Jeg så ikke det lys, hun følte, da vi fire små buddhistpiger gentog Fadervor med hende, ord for ord. Men jeg ved, at Ånden hviskede til mig igen under den oplevelse og mindede mig om min sande identitet som Guds datter og tilskyndede mig til at lade disse lærdomme synke dybt i mit hjerte, således at også jeg kunne blive en datter af Kristus i dåbens vande.

Rosettas liv har kun rørt mit tre gange, men Frelserens kærlighed var med under hvert møde. Rosetta bragte mig evangeliet, hun frydede sig med Ed og mig efter vores dåb, og hun bragte mig stor trøst ved at minde mig om vor himmelske Faders dybe kærlighed til mig, da jeg led en sådan smerte, da Ed lå for døden. Jeg behøvede den vished og kærlighed. Jeg havde behov for at huske, at vor himmelske Fader 50 år tidligere havde rakt ned og lagt sin hånd på en tynd lille buddhistpige og sagt: »Du er mit kære barn.«

Jeg har delt denne beretning med jer, fordi den så smukt illustrerer, hvordan vore liv væves sammen på måder, som vi ikke kan gætte eller planlægge. Fordi Rosetta handlede i tro, med venlighed og med kærlighed, blev det mønster, der skabtes ved hendes livs møde med mit, smukt. Jeg ved, at hun også har vævet smukke tråde ind i livet hos mange andre.

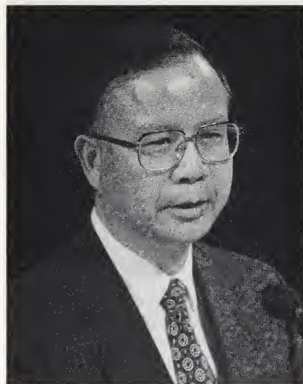
Søskende, vi ved aldrig, hvor langt virkningen af vores tjeneste vil nå. Vi har aldrig råd til at være grusomme eller ligeglade eller ugavmilde, for vi hører alle sammen, selvom det er i et mønster, som kun Gud ser. Jeg er en del af det mønster. Rosetta er en del af det mønster. Du er en del af det mønster. Og Frelseren er en del af det mønster. Faktisk holder jeg af at betragte Frelseren som mellemrummene i mønsteret, for der ville overhovedet ikke være noget mønster uden dem.

Må vi alle handle venligt mod hinanden, idet vi i vores liv søger velsignelsen, som omtales af apostelen Paulus, »for at de skal trøstes i deres hjerte og knyttes sammen i kærlighed« (Kol 2:2). Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

»Han lader mig ligge i grønne enge«

Ældste Tai Kwok Yuen
De Halvfjerds

Ofte bliver vi ... frygtsomme, når vi står over for livets uransagelighed. Hvis vi søger guddommelig vejledning og følger evangeliets sti, vil vi blive ført til vores endelige bestemmelsessted.

I Hong Kong findes et populært turistmål, som kaldes Victoria-Peak. På en klar dag kan man stå på højen og nyde udsigten over den travle havn og det smukke hav bag skyskraberne og færgernes anløbssteder. Hvis man kigger omhyggeligt efter, kan man fra denne høj se den fjerne lufthavn med den travle lufttrafik og landingsbanen, der går helt ud i havet. Om aftenen er udsigten fra højen om muligt endnu mere betagende. Havnen står i lys lue med de utallige lys, der glimter som diamanter. Det er et fantastisk syn!

Billedet er dog ikke altid det samme. På en tåget dag kan udsigten være mørk, dyster og temmelig nedslående. Sådan er livet også for mange af os. På nogle tidspunkter kan det være fantastisk, på andre tidspunkter dystert.

Jeg mistede begge mine forældre i min tidlige barndom. Tante Gu Ma, min fars ugifte søster, holdt min bror og mig sammen. Hun opdrog os i en lille landsby, hvor hun dyrkede grøntsager og levede af det. Hver morgen bar hun udbyttet til markedet i to store kurve, en på hver ende af en lang stang, der hvilede på hendes skuldre. Med sig hjem bragte hun ris og kød, som hun havde købt for det, hun havde tjent ved at sælge sine grøntsager.

Jeg husker, hvordan vi kogte ris i en stor wok, som stod på et komfur, der blev fyret med rør. Dengang var jeg seks år gammel. Wok'en var så stor, at min bror og jeg måtte løfte den i fællesskab ved at stå på hver sin skammel og holde i håndtagene på hver sin side af wok'en. Vores lejlighedsvise selvgjorte aftensmad var enten halvkogte ris eller brændte ris, eller begge dele.

Tante Gu Ma var et vidunderligt menneske. Selv om hun ikke havde nogen uddannelse, havde hun en ædel livsfilosofi. Hun lærte os korrekte principper, streng uafhængighed og værdien ved hårdt arbejde. Vi er for evigt taknemmelige for hendes kærlighed og offer på vores vegne.

Jeg mindes især en oplevelse. Min bror og jeg var kommet hjem fra skole under eftervirkningerne af et slemt tropisk uvejr. Den sti, vi normalt fulgte, var blevet oversvømmet af mudder. Som de kreative unge mænd vi var, besluttede vi, at intet skulle afholde os fra at komme hjem. På en nærliggende stejl bakkeside var der et drænrør ret højt over den stenede jord. Hvis vi skulle ned til vores landsby, skulle vi gå langs dette rør. Røret gik over en lille å, som selv om den normalt var ret lille, var blevet til en rivende flod af mudder og vand. Bærende på vore tasker gik vi op ad bakken og fortsatte vores ekspedition.

Vi begyndte begge forsigtigt at gå over det snævre, glatte drænrør. Da jeg nærmede mig den anden side, så jeg tilbage for at se, hvordan det gik med min bror. Jeg blev forskrækket over at se, at han kun var nået halvvejen og var standset helt. Han, der var ældre og klogere, havde forstået, hvilken usikker sti, vi befandt os på, og var instinktivt standset, ude af stand til at fortsætte. Det var et frygteligt øjeblik for os, da det gik op for os, hvilken fare han befandt sig i, lammet af frygt, midt på et glat, smalt drænrør højt over en rivende flod.

Så fik jeg en stor overraskelse. Jeg hørte det højeste skrig om hjælp, jeg nogen sinde havde hørt. Hans forfærdelige brøl genlød i bakkerne og dalene. Heldigvis arbejdede tante Gu Ma i markerne nedenfor og hørte os. Hun kom hurtigt og reddede ham. Hun ledte ham kærligt videre og tog os begge med hjem i sikkerhed.

Ofte bliver vi bekymrede og frygtsomme, når vi står over for livets uransagelighed. Hvis vi søger guddommelig vejledning og følger evangeliets sti, vil vi blive ført til vores endelige bestemmelsessted. Nogle gange ser prøvelserne så overvældende ud, at vi føler os magtesløse og ude af stand til at fortsætte. Hvis vi beder om hjælp med ydmyghed og tro, vil vor himmelske Fader sørge for en måde, hvorpå han kærligt kan hjælpe os igennem.

En dag, da jeg var 17 år gammel, mødte jeg en af mine tidligere naboer. Han indbød mig til at komme til hans kirke næste søn-

dag, fordi han skulle tale til mødet. Det var der, han gav sin 2½-minutters tale, og jeg mødte missionærerne for første gang. Et år senere blev jeg døbt i svømmebasinet i missionshjemmet i Hong Kong og blev medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Tilstandene i Kina i 1940'erne var meget vanskelige. En familie med et tre måneder gammelt barn forlod Kinas hovedland og rejste tilbage til deres hjem i Taiwan. Tyve år senere i 1963 kom dette lille barn, nu en ung kvinde, til Hong Kong for at studere. Hun tog imod på missionærernes invitation, da de var ude at banke på døre, og blev medlem af Kirken i 1964.

Et år senere vendte jeg tilbage fra mine universitetsstudier i Sydney i Australien og kom til at kende den smukke unge kvinde, Hui Hua, i grenen i Kowloon City i Hong Kong. Vi blev gift et år senere i Mom Tong Hall i Hong Kong. Sandsynligheden for, at vi skulle mødes, får os til at tænke på, at det var et mirakel i vores tilværelse.

Vi vidste intet om, hvad Herren ønskede af os. Nøjagtig 30 år efter min dåb (og også på min fødselsdag), vendte jeg sammen med min hustru tilbage til præcis det sted, hvor jeg var blevet døbt, for at præsidere som missionspræsident over Hong Kong Missionen.

I denne tre-årige periode oplevede vi uudsigelige glæder, når vi så menneskers liv ændre sig, da de modtog evangeliet. Evangeliet lyste op i deres liv. Gennem evangeliet kan had blive til kærlighed, stolthed til ydmyghed, ondskab til retfærdighed, sorg til glæde og frygt til fred. Det giver os håb om at vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed.

Evangeliet har også givet mig, en forældreløs dreng, et urokkeligt håb om en dag at kunne være sammen med min familie for evigt. Måske kan jeg endog tage på en farsøn-udflugt sammen med min far for at gøre min tabte barndom god igen!

Som Herren Jesu Kristi særlige vidne, deler jeg apostlen Paulus' følelser: »Jeg, den ringeste af alle de hellige, fik den nåde at forkynde evangeliet om Kristi uransagelige rigdom« (Ef 3:8).

Jeg udtrykker min glæde for alle de muligheder, jeg har fået i vor himmelske Faders tjeneste. Han har velsignet mig med en kærlig hustru og tre vidunderlige børn, som alle er hjemvendte missionærer. Jeg er taknemmelig for deres urokkelige støtte.

I den 23. salme står der bl.a.: »Herren er min hyrde ... han lader mig ligge i grønne enge, han leder mig til det stille vand« (Sl 23:1-2).

Jeg ved, at Gud lever. Herren er min hyrde. Han har i sandhed ladet mig ligge i grønne enge og har ledet mig til det stille vand. Jesus er Kristus, vor Frelser og Forløser. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Præsidentinden for Primarys hovedbestyrelse Michaelene P. Grassli, i midten, søster Betty Jo N. Jepsen, førsterådgiver, til venstre, og søster Ruth B. Wright, andenrådgiver.

Ældsterne Tai Kwok Yuen, Sam K. Shimabukuro og Han In Sang fra De Halvfjerds.

Kom til Kristus

Ældste Lowell D. Wood
De Halvfjerds

Indbydelsen at komme til Kristus er ikke en anmodning om at deltage i en enkelt begivenhed, men at deltage i en proces.

Herren erklærede, at det er hans gerning og herlighed »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Han har grundlagt sin kirke som en hjælp i dette store værk. I henhold til dette er Kirkens mission at »indbyde alle til at komme til Kristus« (L&P 20:59). og »bliv[e] fuldkommen i ham« (Moroni 10:32; *Håndbog for Det Melkisedekske Præstedømmes ledere*, s. 3).

Jeg vil, i det mindste gerne delvist, tale om, hvad Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige beder mennesker om at gøre, når den indbyder dem til »at komme til Kristus« (L&P 20:59).

Man bør forstå, at denne indbydelse ikke er en anmodning om at deltage i en enkelt begivenhed, men at deltage i en proces.

Denne proces leder den enkelte mod evigt liv, som »er den største af alle Guds gaver; thi der findes ingen større gave end frelsens gave« (L&P 6:13).

Hvordan begynder vi denne meget spændende proces? Mormons Bog beskriver de begivenheder, der fandt sted, da Kristus efter sin opstandelse besøgte Nephis folk i Overflødighedens land. Denne begivenhed var så betydningsfuld, at Faderen introducerede ham ved at sige: »Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, *hør ham*« (3 Nephi 11:7; fremhævning tilføjet).

I denne introduktion lærer vi den første nødvendige handling: »*Hør ham.*« Hvis vi skal komme til Kristus, må vi først lytte til ham. Vi må lære, hvem han er. Efter Faderens introduktion sagde Jesus til folket:

»Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden.

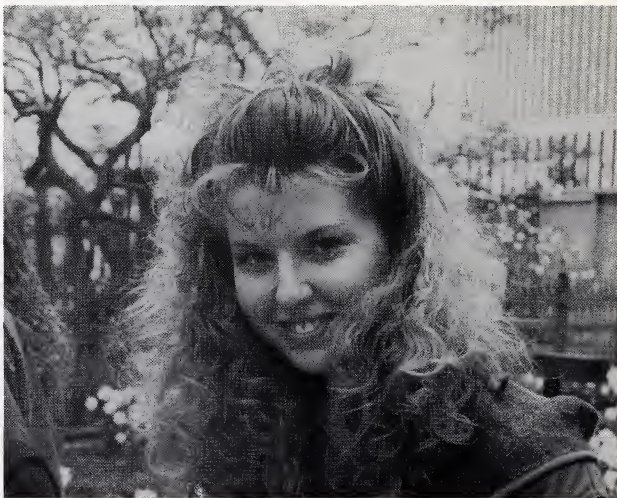
Og se, jeg er verdens lys og liv, og jeg har drukket af den bitre kalk, som Faderen har givet mig, og jeg har herliggjort Faderen ved at påtage mig verdens synder, hvori jeg har underkastet mig Faderens vilje i alt fra begyndelsen« (3 Nephi 11:10-11).

Så indbød han dem til at komme frem, en efter en og se »med deres egne øjne og [føle] med deres egne hænder« (3 Nephi 11:15). Disse mennesker erfarede personligt, hvem han var. Jesus mindede dem dog om, at det at komme til ham gennem tro er endnu mere acceptabelt.

»Og atter, *saligere* er de, som tror på jeres ord, fordi I vil bevidne, at I har set mig, og at I ved, at jeg er til. Ja, salige er de, som vil tro på jeres ord« (3 Nephi 12:2; fremhævelse tilføjet).

Vi er heldige, at vi har skrifterne, som indeholder de gamle apostles og profeters ord, og at have det privilegium at kunne høre nutidige apostle og profeter vidne om Kristus.

Hvad var de næste ord, Jesus sagde til folket i Overflødighedens land. Tænk på alt det, han kunne have sagt. Han er denne

jords og talrige andres kloders skaber, han havde netop udarbejdet den uendelige forsoning, han havde netop brudt dødens bånd, han havde netop været hos sin Fader i himlen. Han kunne have talt om mange, mange vidunderlige og vigtige emner, men han valgte at undervise i sine lærdomme, som er:

»Og atter siger jeg jer: I må omvende jer og blive døbt i mit navn samt blive som et lille barn, ellers skal I ingenlunde arve Guds rige.

Sandelig, sandelig siger jeg jer, at dette er min lære, at alle, som bygger på den, bygger på min klippe, og helvedes porte skal ikke få overhånd over dem« (3 Nephi 11:38-39).

Herren underviste ikke alene i behovet for dåb, men han kaldte særlige disciple og gav dem magt til at døbe. Han lærte dem også den korrekte dåbsmåde.

Selvfølgelig er det yderst vigtigt, at man på vejen til evigt liv udøver tro på Herren Jesus Kristus, omvender sig fra sine synder og bliver døbt på den rette måde af dem, som har den rette myndighed og bruger de rette ord. Efter denne form for dåb kan vi »blive gennemtrængt af ild og den Helligånd og få syndernes forladelse« (3 Nephi 12:2). For at gå fremad, må vi imidlertid lytte til »den Helligånds ledelse, aflægge det naturlige menneske og blive en hellig gennem forsoningen ved den Herre Kristus« (Mosiah 3:19).

Når vi kommer til Kristus, må vi give afkald på vore verdslige vaner, vores stolthed og selviskhed. Når vi lytter til Helligåndens ledelse, oplever vi en »stor forandring i hjertet« (Alma 5:14) og bliver villige til at underlægge os eller acceptere »alt det, Herren finder tjenligt at pålægge [os]« (Mosiah 3:19).

Livet er ofte vanskeligt. Der er prøvelser, skuffelser, udfordringer, sygdomme og arbejdsløshed, endog for de hellige. Disse ting skal bæres med ydmyg tålmodighed, for ofte er disse prøvelser beviser på, at Herrens hånd forbereder os til at blive værdige til at bo hos ham. At underlægge sig Kristus betyder at sætte ham og hans lærdomme først. Den totale underlæggelse af vores vilje under hans er en af de vanskeligste hindringer, vi står overfor på vores rejse mod evigt liv. Belønningerne ved denne underlæggelse er smukt beskrevet af præsident Ezra Taft Benson:

»Mænd og kvinder, der giver deres liv til Gud, opdager, at han kan få mere ud af deres liv, end de selv kan. Han vil gøre deres glæde dybere, udvide deres syn, levendegøre deres sind, styrke deres muskler, opløfte deres ånd, mangedoble deres velsignelser, forøge deres muligheder, trøste deres sjæl, skænke dem venner og udgyde fred« (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, s. 361).

Selvkontrol og selvdisciplin er vigtige dyder, som må udvikles i processen med at komme til Kristus. Når jeg i mine teenageår skulle ud til en eller anden aktivitet, sagde mine forældre: »Søn, husk på hvem du er«. Kender I denne sætning? Denne korte udtalelse mindede mig effektiv om den tillid, mine forældre havde til mig, om mine kærlige bedsteforældres forventninger, om omsorgsfulde onkler og tanter og præstedømmeledere. Den mindede mig om mit ansvar for at være et godt eksempel for mine yngre brødre og søstre.

Vor himmelske Fader kommer med en lignende anmodning. Han beder os altid »erindre ham« (L&P 20:77, 79) og at »stå som [hans] vinder til alle tider, i alle ting og på alle steder, hvor [vi] skulle befinde [os]« (Mosiah 18:9).

Disse påmindelser giver os et enkelt, men effektivt redskab i beslutningsprocessen, som kan hjælpe os med at udvikle den nødvendige selvkontrol og selvdisciplin.

Enhver tanke, aktivitet eller handling, som er forenelig med Jesu Kristi navn, liv eller lærdomme, er acceptabel. Enhver adfærd, som ikke er forenelig med hans navn, liv eller lærdomme, er ikke acceptabel og bør undgås.

Fuldkommengørelsens proces nødvendiggør, at vi modtager særlige instruktioner, indgår hellige pagter og modtager præstedømmets højeste ordinanser. Disse velsignelser er kun tilgængelige i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges templer. Personer, der kommer til Kristus, må komme i hans tempel.

Det er min bøn, at vi hver især gennemgår vores liv og vurderer, hvor vi er i processen at komme til Kristus og blive fuldkommen i ham. Mormons Bog lover, at hvis vi »kom[mer] til ham og giv[er] hele [vores] sjæl som et offer til ham og *vedbliv[er] i faste og bøn og hold[er] ud til enden* ... skal [vi] blive frelst« (Omni 1:26; fremhævelse tilføjet).

Hvis I endnu ikke har accepteret indbydelsen til at komme til ham, så gør det nu. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges missionærer er forberedte og ivrige efter at undervise jer i Kristi lærdomme. De har den rette myndighed, døber på den rette måde og bruger de rette ord.

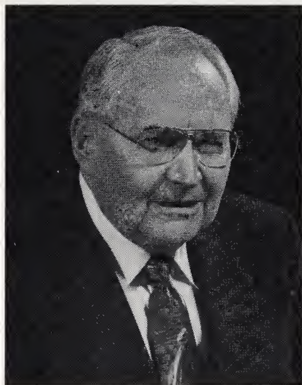
Hvis I tidligere begyndte processen med at komme til Kristus, men fór vild eller gik på afveje, så fortvivl ikke, begynd igen. Kom tilbage, kom tilbage nu! Kom til Kristus og nyd »Åndens frugt«, nemlig »kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse« og begynd at »vandre i Ånden« (Gal 5:22-23, 25) og »holde fast ved hver god gave« (Moroni 10:30).

Jeg vidner om, at han lever, at han er verdens lys og liv, at han er vores Frelser og Forsoner, og jeg gør det i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Tilbage til evangeliets grundlæggende principper

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Lad os atter overveje de velsignelser, der loves os, hvis vi trofast har daglig familiebøn og dagligt familiestudium af skriften.

Præsident Hinckley og præsident Monson, Tabernakelkoret, tak til jer alle for det inspirerende møde her til formiddag. Jeg håber, at ånden fra det møde fortsat vil være med os denne eftermiddag.

I Lære & Pagter læser vi: »Så de selv kan blive bedre forberedt og mit folk blive mere fuldkomment undervist, samle erfaring og mere fuldkomment forstå deres pligter og vide, hvad jeg fordrer af dem« (L&P 105:10).

Hvor er vi taknemmelige for skrifterne, som indeholder Herrens instruktioner til hans børn. De hjælper os til bedre at forstå den kurs, han har lagt som en sikker vejviser, der kan lede os gennem denne jordiske prøvetid.

Indtil fornylig omfattede mit ansvarsområde Peru, en del af verden, som har oplevet stor uro. Inflation og intern strid har berøvet peruvianerne næsten ethvert håb om at opnå stabilitet i deres liv.

Det har været vanskeligt for mine brødre og jeg at besøge Peru regelmæssigt på grund af de farer, der er forbundet med at rejse i landet. Det har været nødvendigt for medlemmerne i Peru at påtage sig et meget større del af lederansvaret i præstedømmet, hjælpeorganisationerne og fuldtidsmissioneringen.

Områdepræsidentskabet så behovet for at styrke Kirkens medlemmer i det land og besluttede efter megen faste og bøn at understrege blot to af evangeliets principper. De udarbejdede et brev, der skulle bringes til hver enkelt familieenhed i Peru. Emnet var »At blive omvendt til Herren.« I brevet lagde de vægt på familiebøn og familiens skriftstudium.

Områdepræsidentskabet underviste først stavspræsidentskaberne i disse principper. Præsidentskaberne instruerede dernæst deres højråd, og derfra undervistes biskopperne. Biskopperne underviste derpå deres wardsmedlemmer, og et opfølgningsbrev blev bragt ud med hjemmelærerne til hver enkelt familieenhed. Fædrene blev opfordret direkte til at lede deres familier i daglig bøn og skriftstudium.

De velsignelser, der er kommet til de hellige i Peru ved at praktisere disse to grundlæggende evangeliske principper, daglig bøn og skriftstudium, er meget bemærkelsesværdige. Det blev snart klart, at tro og vidnesbyrd øgedes blandt Kirkens medlemmer der. Der har været en markant stigning i tilste-

Ældsterne Helvecio Martins, Harold G. Hillam og Dallas N. Archibald fra De Halvfjerds.

Ældsterne Marlin K. Jensen og John K. Carmack fra De Halvfjerds.

deværelsen ved nadvermøderne, hvilket har resulteret i en større fællesskabsfølelse og øget interesse i at elske og drage omsorg for hinanden. Skønt rejser til templet er blevet vanskeligere og mere farefulde, steg tempeldeltagelsen overraskende meget.

Antallet af fuldtidsmissionærer begyndte straks at øges. Nu opfylder de fem missioner i Peru deres missionærbehov ved hjælp af indfødte peruvianere. Fuldtidsmissionærerne ankommer i missionsmarken bedre beredt til at tjene, hvilket naturligvis har resulteret i et øget antal dåb af nyomvendte.

En fornyet vægt på to grundlæggende evangeliske principper – daglig bøn og skriftstudium – skabte en dramatisk forandring og øgede åndeligheden og gerningerne blandt de hellige der.

Succesen hos de peruvianske hellige bør lære os alle vigtigheden af at efterleve de grundlæggende elementer i et evangeliecentreret liv. Lad os atter overveje de velsignelser, der er lovet os, hvis vi trofast har daglig familiebøn og dagligt familiestudium af skriften.

Skrifterne er fyldt med formaninger om at holde os nær Herren og påkalde hans hellige navn gennem bøn. I de sidste dage af Almas virke instruerede han sine sønner om, hvordan de skulle leve. Efter Almas bemærkelsesværdige omvendelse tilbragte han sit liv med at forkynde evangeliet og fuldkommengøre de hellige. Før han døde, ønskede han at indgyde sine sønner et ønske om at være lydige mod Guds vilje. Til Helaman sagde han:

»O, min søn, husk at lære visdom i din ungdom; ja, lær i din ungdom at holde Guds bud.

Ja, råb til Gud om hele dit underhold; ja, lad alle dine gerninger være for Herren, og hvor du end går, lad det ske i Herren, ja, lad dine tanker være henvendt til Herren; ja, lad dit hjertes attrå være til Herren evindelig.

Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, og han vil vejlede dig til det gode; ja, når du lægger dig om aftenen, da læg dig for Herren, så han kan våge over dig, medens du sover; og når du står op om morgenen, da lad dit hjerte være fuld af taksigelse til Gud; og dersom du gør det, skal du blive ophøjet på den yderste dag« (Alma 37:35-37).

Bøn er det væsentligste middel til kommunikation mellem Gud og mennesket. Bøn er en vigtig del af praktisk talt enhver religion, både i og uden for kristenheden. Profeten Joseph Smith udtalte om bøn:

»Vi ville sige til brødrene, søg indtil I kender Gud i jeres lønkamre, kald på ham i markerne. Følg vejledningen i Mormons Bog og bed over og for jeres familier, jeres kvæg, jeres flokke, jeres korn og alle ting, som I ejer; bed om Guds velsignelser i ... jeres arbejde og i alt ... hvad I er engageret i« (*History of the Church*, 5:31).

Når vi beder til Herren, må vi huske, hvem vi taler til, og forberede os på at give ham vores udelte opmærksomhed, mens vi ydmygt henvender os til ham. Præsident John Taylor gav os følgende råd:

»Holder I bøn i jeres familie? ... Og når I gør det, sker det så mekanisk som en maskine, eller bøjer I jer i sagtmodighed og med ... et oprigtigt ønske om at søge Guds velsignelser til jer og jeres husstand? Det er måden ... vi bør gøre det på og således udvikle en ånd af hengivenhed og tillid til Gud, idet vi indvier os selv til ham og søger hans velsignelser« (*Journal of Discourses*, 21:118).

Som forældre er det vores klare pligt at lære vore børn at bede, og regelmæssige familiebønner opretter et mønster, som bogstaveligt talt velsigner fremtidige generationer. Som ældste Dallin H. Oaks opfordrede os til at gøre i hans gode tale her under

morgenmødet, skal vi anvende de mest ærbødige ord vi kender, så vi derved udviser respekt over for vor himmelske Fader.

Det er tilfredsstillende at vide, at Gud tænker på os og er klar til at imødekomme os, når vi sætter vores lid til ham. Der er ikke plads til frygt blandt mænd og kvinder, som sætter deres lid til den Almægtige, og som ikke tøver med at være ydmyge ved at søge guddommelig vejledning gennem bøn. Skønt vanskeligheder kan opstå og prøvelser komme, kan vi gennem vores bønner finde styrke, når Herren taler til vor sjæl.

Ved flere lejligheder har præsident Benson citeret digtet »Bøn« af Eliza M. Hickok for medlemmer af Kirken. Det er et digt, han lærte, da han var i Det Aronske Præstedømme:

På hvilken måde ved jeg ej,
dog ved jeg: Gud vil svare mig,
når jeg erindrer Herrens ord,
at bøn bli'r hørt på denne jord.
Jeg derfor be'r og venter trygt
for tålmod tæmmer sjælens frygt.
Jeg ved, måske mit ønske ej
opfyldes som det står til mig,
men jeg til Herren fæster lid,
som kender tid og evighed.
Jeg ved, Gud giver mig et svar,
tit større end min visdom var.

Ældsterne Dean L. Larsen, James M. Paramore og J. Richard Clarke fra De Halvfjerds' Præsidium.

(Eliza M. Hickok, »Prayer«, *Best Loved Religious Poems*, red. James Gilchrist Lawson, New York: Fleming H. Revell Co., 1933, s. 160).

Blandt de hellige i Peru, som lever i et land, der er hærget af hjertesorg og fortvivlelse, er der opstået en stærkere tro og hengivenhed over for for vor himmelske Fader, fordi de lyttede til hans tjeneres råd og holder daglig familiebøn.

En særlig modenhed i evangeliet er udviklet blandt Kirkens medlemmer i Peru, fordi de til deres daglige familiebøn føjede den vane at have dagligt familiestudium af skriften. Når profeternes åbenbarede ord fandt vej til de helliges hjerte, medførte det en mægtig forandring i deres tro og levevis. Spørgsmål, personlige problemer og vigtige anliggender blev besvaret og belyst for dem ud fra skriftens inspirerede råd.

Alle Kirkens standardværker instruerer os i at læse og overveje deres ord. I Det Gamle Testamente læser vi: »Søg i Herrens bog, og læs« (Es 34:16). I Det Nye Testamente: »I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig« (Joh 5:39). Nephi fortæller i Mormons Bog: »Min sjæl fryder sig over skrifterne, og mit hjerte overvejer dem, og jeg nedskriver dem til mine børns lærdom og nytte« (2 Nephi 4:15). Et råd fra Den Kostelige Perle lover os: »Og den, som omhyggeligt bevarer mit ord, skal ikke bedrages« (JS-M 1:37). Endelig læser vi i Lære & Pagter: »Søg først at få mit ord ... gransk mit ord, som er gået ud til menneskenes børn« (L&P 11:21-22).

Skrifterne er en af vore største skatte. De indeholder Guds instruktioner til hans folk fra tidernes begyndelse. I en verden, der er så fuld af menneskers lærdomme, skal vi være taknemmelige for at have et sikkert anker, hvorpå vi kan fæstne vores tro! Om Mormons Bog sagde præsident Marion G. Romney: »Dersom vore unge mennesker bliver belært om Mormons Bogs lærdomme, vil de ikke blot blive inspireret med retfærdigt mod til at vælge det rette ud fra eksemplet ... de vil også blive oplært i Jesu Kristi evangeliums principper, så de vil vide, hvad der er ret.

Fra næsten enhver side af bogen vil der komme et bevægende vidnesbyrd til dem om, at Jesus virkelig er Kristus, den levende Guds søn, vor Forløser og Frelser. Dette vidne alene vil være et frelsende anker i ethvert uvejr« (Conference Report, april 1960, s. 112).

I Herrens instruktioner til sine børn finder vi nøje konsekvens. Hvad Herren har erklæret ret, vil altid være ret. Hvad han har erklæret for sandt, vil altid være sandt. Hvad han har erklæret for syndigt, vil altid være syndigt. Vær sikker på, at når de såkaldt »oplyste« menneskelige lærdomme modsiger de hellige skrifter, vil de kun medføre sorg, skuffelse og ødelæggelse af menneskesjæle. Præsident Benson har givet os råd angående studium af skriften: »Lad os ikke være letsindige med [hans ord, som er] noget af det mest værdifulde, han har skænket os. Jeg vil kraftigt tilskynde jer til påny at forpligte jer til at studere skrifterne. Fordyb jer i dem dagligt ... Læs dem i familien og lær jeres børn at elske og værdsætte dem« (*Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 83).

Mit oprigtige råd til jer i dag er, at I påny forpligter jer til at efterleve disse to grundlæggende befalinger, som har været kilden til så mange velsignelser for de hellige i Peru. Lad aldrig en dag gå hen uden at holde familiebøn og familieskriftstudium. Sæt dette Herrens program på prøve; og se om det ikke vil velsigne jeres hjem med større fred, håb, kærlighed og tro.

Jeg lover jer, at daglig familiebøn og skriftstudium vil opbygge en sikkerhed og samhørighed inden for jeres hjems vægge, som vil berige jeres liv og berede jeres familier til at møde udfordringerne i tiden og i de kommende evigheder.

Må Gud give os ønsket om at søge ham ærbødigt og ydmygt i bøn og det oprigtige ønske om at studere hans ord, som det findes i hans hellige skrifter.

Gud lever! Jesus er Kristus, verdens Frelser, dette er mit højtidelige vidnesbyrd til jer i vor Herre og Frelser Jesu Kristi navn. Amen. □

»En profets vidnesbyrd«

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Intet menneskes tunge kan udtrykke tilstrækkelig tak for alt det, Jesus har gjort for os.«

Mine elskede brødre og søstre, vi har haft to vidunderlige dage. Herrens Ånd har været med os. Vi har lyttet til inspirerede taler, smukke bønner og opløftende musik.

Disse generalkonferencer hver sjette måned er en mulighed for at vokse i tro og i kærlighed til Herren og hans evige værk.

Jeg er overbevist om, at vi alle i vores indre er blevet bevæget til at love at leve lidt bedre, være lidt venligere, at tjene mere uselvisk og være mere værdige til de vidunderlige velsignelser, som Herren så gavmildt udgyder over os.

Det er skik, at Kirkens præsident efterlader et budskab, som vi kan tænke over ved afslutningen af hver konference. Vi beklager alle inderligt, at præsident Benson ikke har været i stand til at tale til os eller overvære nogle af møderne. Han har imidlertid set og hørt alle møderne og ønsker, at jeg viderebringer hans kærlighed og en profets velsignelse.

Han ønsker også, at jeg gentager hans vidnesbyrd om vor guddommelige Forløser, der står i spidsen for denne kirke, som bærer hans navn. Jeg citerer nu præsident Bensons ord:

»Som vidner om Herren Jesus Kristus proklamerer vi, at han virkelig er alles Frelser og … virkelig er Guds Søn, Forløseren, den lovede Messias. Intet budskab er vigtigere end det, han bragte. Ingen hændelse er af større betydning end hans sonoffer og efterfølgende opstandelse. Og intet menneskes tunge kan udtrykke tilstrækkelig tak for alt det, Jesus har gjort for os.

Vi har behov for at vide, at Kristus inviterer os til at komme til sig. 'Han indbyder alle mennesker; thi barmhjertighedens arme er udstrakt til dem … Ja, han siger: Kom til mig, da skal I nyde frugten af livets træ' (Alma 5:33-34).

Kom, for han står 'med åbne arme for at modtage jer' (Mormon 6:17).

Kom, for 'han vil trøste jer i jeres sorg og forsvare jeres sag' (Jakobs Bog 3:1).

'Kom til ham og giv ham jeres hele sjæl som et offer til ham' (Omni 1:26).

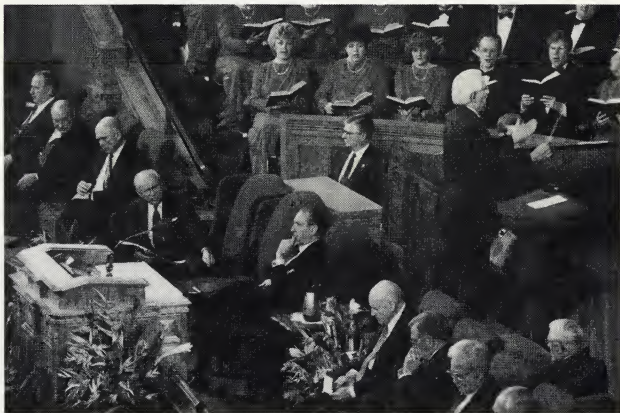
Da Moroni sluttede beretningen om jareditternes civilisation, skrev han: 'Og nu vil jeg anbefale jer at søge denne Jesus, om hvem profeterne og apostlene har skrevet' (Ether 12:41) …

Af og til kommer spørgsmålet: 'Er mormoner kristne?' Vi erklærer,« siger præsident Benson, »Jesu Kristi guddommelighed. Vi anser ham som den eneste kilde til vores frelse. Vi stræber efter at efterleve hans lærdomme, og vi ser frem til den tid, hvor han skal komme igen på denne jord for at herske og regere som kongernes konge og herrernes herre. Med ordene fra en profet i Mormons Bog siger vi til mennesker i dag, 'at der ikke skal gives noget andet navn, ej heller nogen anden vej eller middel, hvorved frelse kan komme til menneskenes børn, uden i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges, navn' (Mosiah 3:17)« (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, s. 10).

Jeg opfordrer jer indtrængende til at acceptere og overveje dette vidnesbyrd fra ham, vi opretholder som profet, seer og åbenbarer.

Præsident Benson, vi ved, at du kan se os. Alle vi, som deltager i denne konference – mange, mange tusinder i alt – udtrykker

Medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum lytter til Tabernakelkorets musik.

vores kærlighed til dig og påkalder Herrens velsignelser over dig. Vi opretholder dig som vores profet. Vi slutter op bag dig som vores leder. Vi takker dig for den store indsats, du har ydet ved at lede dette folk i sandhed og retfærd. Må Gud velsigne dig, vores elskede ven, vores profet og vores præsident.

Og nu, brødre og søstre, er der to eller tre minutter tilbage, og jeg ønsker på mine brødres vegne at udtrykke min store påskønnelse af Kirkens medlemmer overalt, for jeres store venlighed mod os, for jeres opretholdelse i forbindelse med vore ansvar. Modstanderen farer hen over jorden. Han søger at ødelægge dette værk, men hvis vi alle er forenede, vil hans indsats være uden virkning. Herrens værk vil gå fremad og vokse i majestæt, kraft og styrke over hele verden. Vi har i dag og i løbet af de sidste par dage set denne majestætiske og utrolige kraft i dette Guds værk.

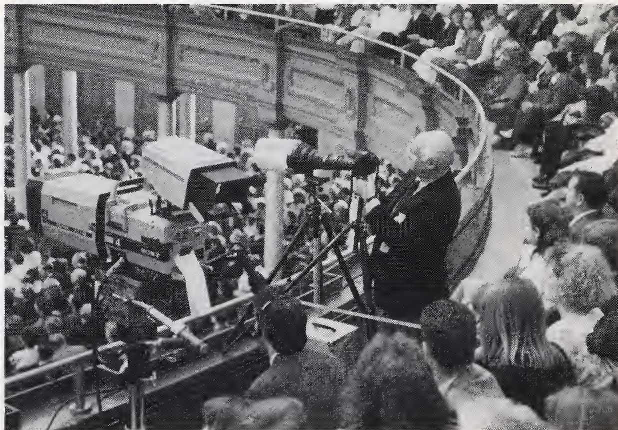
Da vi hørte søster Okazaki tale til os her i eftermiddag, blev vi rørt over Åndens magt til at nå ind til hjertet hos en lille pige på Hawaii, en pige, der er vokset op i en ikkekristen religion, og røre det hjerte, indtil hun kom til at tro, og efter troen kom til at vide. Da vi lyttede til bror Kwok Yuen Tais vidnesbyrd, fornemmede vi igen miraklet og vidunderet i dette værk. Denne lille kinesiske dreng kom i Hong Kong til et møde inviteret af en ven, og hans hjerte blev rørt over en længere periode. Jeg husker de dage, da han var dreng i Hong Kong, hvor han tilsluttede sig Kirken. Næste gang så jeg ham i Sydney i Australien, hvor han studerede kemi. Derefter var han i London og arbejdede for en stor kemisk virksomhed, og derpå varetog han dette firmas organisation i Taiwan og Hong Kong. Herren har ført ham, vejledt ham. Han har siden virket som missionspræsident og nu som generalautoritet i Kirken.

Disse mirakler, og de er mirakler, sker over hele verden. Dette er et mirakuløst værk, og Åndens kraft hviler på hovedet af mænd og kvinder, drenge og piger over hele kloden. Det er blevet sagt, at Helligånden kan lære os ting, vi ikke kan lære hinanden. Hvor er det sandt. Hvor er det vidunderligt sandt! Profeten Jeremias har sagt: »Jeg henter jer, én fra en by, to fra en slægt, og bringer jer til Zion.

Jeg giver jer hyrder efter mit hjerte« (Jer 3:14-15).

Det er det mirakel, der finder sted.

Mine kære venner og fæller i evangeliet, vi ønsker jer alle en sikker rejse hjem. Vi påkalder himlens velsignelser over jer, at der må være fred og kærlighed i jeres hjem og i jeres hjerte. Modtag vores kærlighed. Vi beder for jer. Vi ønsker, at I ved det. Vi ved, at I beder for os, og vi takker jer. Modtag vores vidnesbyrd, som er det samme vidnesbyrd, som hver enkelt af jer kan bære, at Gud vor evige Fader lever, vor Fader, universets herre og hersker, hvem vi kan se hen til, og med hvem vi kan tale i bøn. Jesus er Kristus, Faderens Enbårne i kødet, den levende Guds Søn, som gav sit liv for at sone for hele menneskehedens synder. Disse to besøgte jorden for at indlede denne tidernes fyldes uddeling og overdrog ham, der blev profeten, store og mægtige nøgler, der er grundfjeldet, dette værk hviler på. Således er vores tro, således vidner vi, således er vores vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen. □

James P. Blair, fotograf ved *National Geographic*, fotograferede konferencemøderne som led i en artikel om Utah, bladet offentliggør næste år.

Det Første Præsidentskabs påskebudskab

samt nye generalautoriteter

Det Første Præsidentskab udsendte følgende budskab ved påsketid:

»I denne påsketid fryder vi os igen med hele kristenheden og mindes med taknemmelighed vor Herre og Frelser Jesu Kristi opstandelse.

Ord kan ikke fuldt ud beskrive omfanget af det mirakel, der fandt sted i graven den morgen for længe siden, men den himmelske budbringer fangede essensen, da han sagde: 'Han er ikke her; han er opstået' (Matt 28:6).

Det var en begivenhed, som længe var forkyndt af profeterne, længe var ventet blandt Guds hellige, og længe afventet af dem, der befandt sig i åndeverdenen. Alligevel var det en begivenhed, som få forstod i verden som helhed, for ingen havde før overvundet graven.

Herrens opstandelse afsluttede forløbet af den forsoning, som omfattede hans syndfri liv, hans lidelse i Getsemane Have og hans død på korset. Opstandelsen sikrede udødelighed for alle, og den velsignede forsoning åbnede en vej til ophøjelse for alle dem, der vil efterleve hans evangeliums principper.

Ved denne højtid bærer vi alvorligt vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er Guds Søn, verdens Frelser og Forløser. Vi ved, at han lever! Vi ved, at fordi han lever, skal også vi leve igen.

Med apostelen Paulus udbryder vi: 'Men Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus!' (1 Kor 15:57).«

To nye generalautoriteter, tre overført til Første Kvorum.

Kaldelsen af fem nye medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum blev bekendtgjort af Det Første Præsidentskab på åbningsdagen ved aprilkonferencen 1993.

Ældsterne F. Melvin Hammond, Kenneth Johnson og Lynn A. Mickelsen, alle medlemmer af De Halvfjerds' Andet kvorum, blev opretholdt som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum. Desuden blev Neil Linden Andersen fra Tampa, Florida, og D. Todd Christofferson fra Charlotte, North Carolina, kaldet til at tjene i De Halvfjerds' Første Kvorum.

Ældste Hammond, 59 år, har tjent i De Halvfjerds' Andet Kvorum siden april 1989. Han er i øjeblikket førsterådgiver i områdepræsidentskabet for Mexico Syd og har tidligere tjent som rådgiver i områdepræsidentskabet for Mexico. Forud for sit kald som generalautoritet har han været præsident for missionen i Cochabamba i Bolivien. Han har også tjent som stavspræsident, biskop, tempeltjener og søndagsskolelærer.

Da han blev kaldet som generalautoritet, var han professor i religion ved Ricks College i Rexburg, Idaho. Han har siddet i otte valgperioder i staten Idaho's lovgivende forsamling og var minoritetsleder i tre valgperioder. Han er gift med Bonnie Sellers, og de har seks børn.

Ældste Kenneth Johnson, 52 år, blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum i marts 1990. Han tjener i præsidentskabet for Det Nordeuropæiske Område. I Kirken har han tidligere tjent som regionalrepræsentant, stavspræsident, rådgiver i et stavspræsidentskab, rådgiver i et biskopråd, distriktsmissionær og søndagsskolelærer.

Han er født i Norwich i England og har taget eksamen ved Norwich City College. Han afsluttende sine studier ved City and

Rengjort og istandsat til sin 100-årsdag vækker templet i Salt Lake City interesse hos alle, der passerer forbi.

Guilds of London Institute of Printing, hvorefter han blev universitetslærer. Fra 1964 til 1990 arbejdede han hos et britisk forsikringsmæglerfirma og var partner i firmaet, da han blev kaldet til fuldtidstjeneste i Kirken. Han og hans hustru, Pamela Wilson Johnson, har et barn.

Ældste Mickelsen, 57 år, har tjent i De Halvfjerds' Andet Kvorum siden marts 1990. Han er områdepræsident for Sydamerika Syd. Forud for sit kald som generalautoritet har han tjent som præsident for Calimissionen i Colombia, som regionalrepræsentant, stavspræsident og biskop.

Han er født i Idaho Falls, Idaho, og studerede ved Ricks College og Brigham Young Universitetet, hvorfra han tog eksamen. Han var selvstændig landmand og kartoffelgrossist i Idaho forud for sin kaldelse som generalautoritet. Han virkede ligeledes i en hospitalsbestyrelse og i adskillige landbrugsforeninger. Han og hans hustru, Jeanine Andersen Mickelsen, er forældre til ni børn.

Ældste Neil Linden Andersen

For tre år siden så Neil L. Andersen, hans hustru Kathy og deres fire børn videobånd af generalkonferencen. En tale holdt af en af De Tolv gjorde indtryk på dem, idet medlemmerne blev opfordret til at læse forordet til den nye salmebog og ikke glemme salmerne, erindrer ældste Andersen, som er nykaldet medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum.

Ældste Andersen, som da tjente som præsident for Frankrig Bordeaux missionen, tog rådet til sig, og hans familie ligeså. »Vi igangsatte en næsten dagligt program for at lære salmerne,« sagde han. »Vi har i overmål erkendt sandheden i de løfter, som Det Første Præsidentskab har skrevet i forordet.«

Når familien Andersen tager sig tid til sammen at studere konferencetaler ved deres familieaftener, er de især opmærksomme på råd og forjættelser, og de sætter deres familiemål i fællesskab.

»Vi indser ikke de enorme velsignelser, der står til vores rådighed, medmindre vi *aktivt* følger en kurs i efterlevelse af profeternes og apostlenes lærdomme,« udtaler ældste Andersen. »Vores familie har set det virke igen og igen.«

Denne sæd af respekt og lydighed over for Kirkens ledere blev indpodet i denne Idaho-borger som lille dreng. Neil blev født den 9. august 1951 og voksede op i Pocatello. Han husker som ung at have set lørdagsmøder fra generalkonferencen på et lille sort/hvidt fjernsyn. Ved en anden lejlighed kørte familien flere timer til Salt Lake City for at høre generalkonferencen. Bagefter trykkede han nogle af generalautoriteterne i hånden. »Jeg følte en stor styrke fra disse brødre, og en dyb tro på dem blev indprentet i mig.«

Ældste Andersen tjente som missionær i Frankrig og giftede sig med Kathy Sue Williams den 20. marts 1975 i templet i Salt Lake City. Han tog eksamen fra Brigham Young Universitetet og fik sin magistergrad i økonomi fra Harvard universitetet. Han og Kathy flyttede dernæst til Tampa, Florida, hendes hjemby, hvor han arbejdede hos Morton Plant Health System, først i reklameafdelingen og senere som underdirektør. Foruden sin kaldelse som missionspræsident, tjente han som stavspræsident, rådgiver i et stavspræsidentskab og højrådsmedlem.

»Nogle af vore dejligste minder stammer fra vores mission,« bemærker ældste Andersen. »Det er, når vi tjener andre, at Herren øger og opbygger vore færdigheder. Ved mange lejligheder, når jeg har følt mig utilstrækkelig i den foreliggende kaldelse, har jeg mærket, at Herren i sin gavmildhed har opløftet og styrket mig. Det er kundskaben herom, som styrker mig nu, når jeg overvejer denne nye og alvorlige kaldelse.«

Ældste D. Todd Christofferson

Todd Christofferson var 15 år gammel, da hans familie flyttede til New Jersey. Todd er født den 24. januar 1945 og opvokset i Pleasant Grove og Lindon, Utah, og det var oplevelser og mennesker på østkysten, som skabte nogle særlige minder.

»Det var på den tid, min tro voksede til et blomstrende vidnesbyrd,« husker ældste Christofferson, der er en af de nykaldede medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum. »Jeg voksede op med tro blandt familie og venner og andre, som øvede indflydelse på mit liv. Jeg husker ikke et tidspunkt, hvor jeg ikke havde troen på evangeliets sandhed. Men i New Jersey blev jeg opmærksom på, at jeg vidste, at det er sandt og har betydning.«

Det betød nok til, at han tjente som missionær (i Argentina) og besluttede sig til altid fremover at gøre sit bedste som medlem af Kirken. Han giftede sig med Katherine Jacob i templet i Salt Lake City den 28. maj 1968, og parret har fem børn. Han opnåede en bachelorgrad på Brigham Young universitetet og en juragrad på Duke universitetet, hvorefter han begyndte at arbejde på sit felt.

Familien boede i Washington D.C. området, i Nashville, Tennessee, i Herndon, Virginia og i Charlotte, North Carolina. Ældste Christofferson tjente som regionalrepræsentant, stavspræsident, højrådsmedlem, biskop, stavsmissionspræsident og som rådgiver i et stavspræsidentskab. Der var udfordringer, både professionelle og personlige, og gennem årene har ældste Christofferson erfaret, at det væsentligste, han har lært, er at bede virkningsfuldt.

»Det er gennem bøn, man kan lære at arbejde på sine mål, bevare perspektivet og opbygge stabilitet i sit liv. Man finder hjælp fra den eneste kilde, som virkelig kan give den,« forklarer han. »Det er gennem bøn, man på et hvilket som helst tidspunkt kan kende Herrens vilje med én. Og at følge den vilje bliver mere vigtigt end alle andre betragtninger.«

Ældste Christofferson giver to forslag til virkningsfuld bøn: taknemmelighed og ensomhed. »En af de ting, der sætter os i harmoni med Ånden, er bøn, hvor vi tager tiden til at udtrykke taknemmelighed for særlige velsignelser,« observerer han. »Det tager lang tid at opregne særlige velsignelser, og mens vi gør det, begynder vi virkelig at bede med Ånden.

Derudover mener jeg, at man skal prøve at finde mulighed for at have lang tid alene og uden fare for afbrydelse, så man kan samtale med Herren. Sådanne timer giver uvurderlige muligheder for at drage sig nær til Herren.«

De talte til os

Aprilkonferencen, den 3. og 4. april 1993

Præsident Ezra Taft Benson (oplæst af Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab): Jeg er Herren dybt taknemlig for templerne. De velsignelser, vi modtager i Herrens Hus, er evige. De er af den største betydning for os, fordi det er i templerne, vi modtager Guds største velsignelser med hensyn til det evige liv. Templer er porte til Himmelen.

Gordon B. Hinckley,
førsterådgiver i Det Første Præsidentskab:
»Ær din far og din mor, for at du må få et langt liv på den jord, Herren din Gud vil give dig« (2 Mos 20:12). Som dreng kom jeg til at tro på dette guddommelige bud.

Jeg mener, det er et meget stort bud fra Herren. Hvis det blot blev overholdt af flere, ville der være langt færre ulykkelige hjem. I stedet for anklager, beskyldninger og skænderier ville der være påskønnelse og respekt og stille kærlighed.

Thomas S. Monson,
andenrådgiver i Det Første Præsidentskab:
Vor himmelske Faders plan indeholder den højeste form for sand kærlighed. Alt, hvad vi holder af, ja, vores familie, vore venner, vores glæde, vores viden, vores vidnesbyrd, ville forsvinde, hvis det ikke var for vor Fader og hans Søn, Herren Jesus Kristus.

Ældste Boyd K. Packer,
De Tolvs Råd:
Tempel. Et andet ord har den samme betydning for en sidste dages hellig. *Hjemmet.* Føj ordene *det hellige tempel* og *hjemmet* sammen, og du har beskrevet Herrens hus!

Ældste L. Tom Perry
fra De Tolvs Råd:
Skrifterne er en af vore største skatte. De indeholder Guds instruktioner til hans folk fra tidernes begyndelse. I en verden, der er så fuld af menneskers lærdomme, skal vi være taknemmelige for at have et sikkert anker, hvorpå vi kan fæstne vores tro!

Ældste Dallin H. Oaks
fra De Tolvs Råd:
Når vi tager afsted for at tilbede i et tempel eller i en kirke, tager vi vores arbejdstøj af og iklæder os noget pænere. At skifte tøj på denne måde er et tegn på respekt. Når vi taler til vor himmelske Fader, bør vi på samme måde aflægge vores hverdagssprog og iklæde vores bøn et særligt sprog, der viser kærlighed og respekt.

Ældste Joseph B. Wirthlin
fra De Tolvs Råd:
Vore familier bør samles til familiebøn morgen og aften. Herudover bør vi bede vore personlige bønner af hensyn til vore egne behov.

Ældste Rex D. Pinegar
fra De Halvfjerds' Præsidium:
Sommetider, når vore bønner ikke besvares, som vi ønsker det, kan vi føle, at Herren har afvist os, eller at vores bøn var forgæves ... Så er det, at vi skal fortsætte med at bede med tålmodighed og tro og at lytte efter denne fred.

Ældste Kwok Yuen Tai
fra De Halvfjerds:
Gennem evangeliet kan had blive til kærlighed, stolthed til ydmyghed, ondskab til retfærdighed, sorg til glæde og frygt til fred. Det giver os håb om at vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed. Evangeliet har også givet mig, en forældreløs dreng, et urokkeligt håb om en dag at kunne være sammen med min familie for evigt. Måske kan jeg endog tage på en far-søn-udflugt sammen med min far for at gøre min tabte barndom god igen!

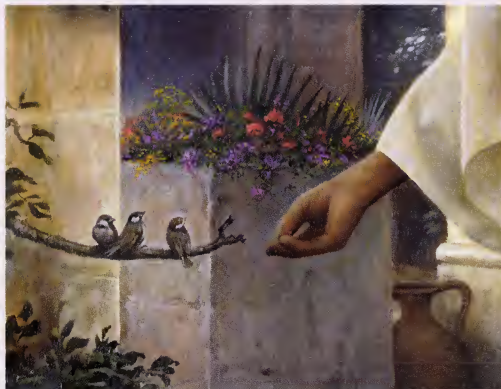
Ældste Lowell D. Wood
fra De Halvfjerds:
Når jeg i mine teenageår skulle ud til en eller anden aktivitet, sagde mine forældre: »Søn, husk på hvem du er« ... Denne korte udtalelse mindede mig effektiv om den tillid, mine forældre havde til mig ... Den mindede mig om mit ansvar for at være et godt eksempel for mine yngre brødre og søstre.

Biskop H. David Burton
fra Det Præsiderende Biskopråd:
Vor himmelske Fader har givet hver enkelt af os en tilsvarende gave, der kan hjælpe os til at genkende og modstå Satans fristelser. Det er Helligåndens gave.

»Efter sabbatten, da det gryede ad den første dage i ugen, kom Maria Magdalene... for at se til graven« (Matt 28:1).

»Sælges ikke to spurve for en skilling? Og ikke én af dem falder til jorden, uden at jeres fader er med den …
Frygt derfor ikke, I er mere værd end mange spurve« (Matt 10:29, 31).